821(73)
T55

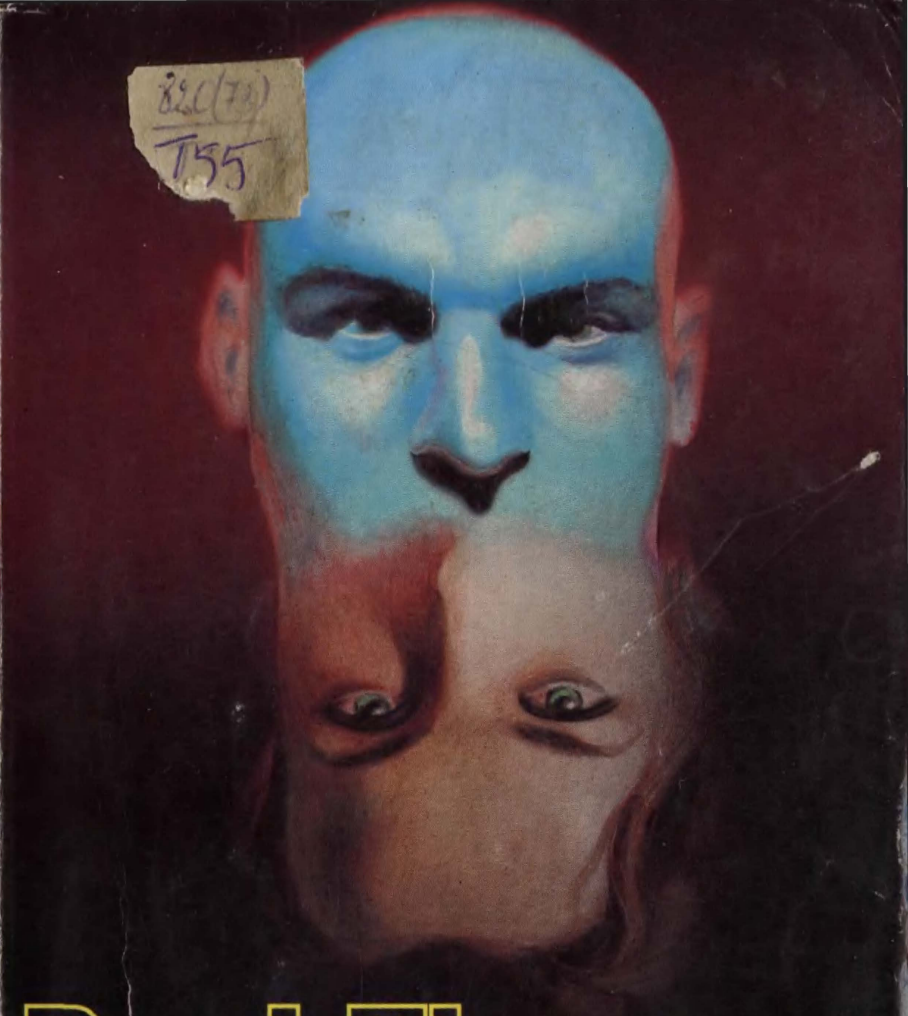

Paul Theroux

DUBLĂ PERSONALITATE

Paul Theroux

820(73)
T35

DUBLĂ PERSONALITATE

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

PAUL THEROUX
Chicago Loop
Copyright © Cape Cod Scriveners Co., 1990
All rights reserved

Traducere din limba engleză
STELUŢA GHENEA

Ediţia I

Copyright © 1995
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Noiembrie 1995

ISBN 973-576-032-0

Lui Nic Roeg și Therese Russell

1

Cît pe ce să fie ucis pe West Adams, în inima Loop-ului*. În timp ce arunca o privire spre Turnul Sears, apăru un autobuz. Văzu fața urîtă și înfricoșată a șoferului, auzi șuieratul frînelor. O secundă mai tîrziu, se întrebă : De ce n-am murit ?

Parker Jagoda hoinărise prin Loop toată ziua. Își spunea că nu face decît să se plimbe. Cum să susții că-ți amîni treburile cînd n-ai nici un plan și nimic de făcut ? Era o zi însorită de la începutul lunii iunie, 33°C după cum anunțau panourile cu beculețe sclipitoare. Nu putea suporta agitația orașului, dar se simțea stimulat de căldură și de mulțimea circulînd prin fața clădirilor.

Întotdeauna era mai fericit printre străini. Mulți dintre cei care-l cunoșteau bine îi doreau răul — iar cîțiva îi doreau moartea. Foști prieteni îl invidiau acum și s-ar fi bucurat să-l vadă distrus, în felul în care unui om slab îi place să-l vadă pe cel puternic prăbușit. Știa că avea

* Cel mai important cartier comercial din Chicago ; buclă, luping (n.tr.).

dreptate în privința morocănoșilor săi prieteni, pentru că simțea distinct vibrația acelei invidii : Un bîzîit de joasă frecvență care ajungea uneori pînă la el din celălalt capăt al unei camere, ca senzația de căldură sau otrava cu acțiune lentă ; ca un miros urît, ca un zgomot în întuneric. Adeseori, cînd unul dintre acești oameni se întorcea, vibrațiile păreau să-i iasă din ceafă. Aparenta încredere în sine a lui Parker, energia lui, banii familiei sale, le provocau crampe acestor indivizi. Ce putea să facă decît să-i evite ? Dacă se purta prietenos cu ei, îi irita. Simțul lui incisiv al umorului înrăutățea lucrurile. Așa că n-avea nici un prieten.

Însă acum se simțea tulburat. Umblase hai-hui, așteptînd acel accident de autobuz care aproape se produsese ? Văzînd că supraviețuise, decise că era o prevestire, fiindcă ar fi trebuit să se întîmple — ar fi trebuit să moară.

Se hotărî și se îndreptă spre barul cu pian de pe South Dearborn, unde știa că va găsi o străină drăguță numită Ewa stînd în fața unui pahar cu băutură.

Toată ziua, crezînd că e doar plictisit, văzuse oamenii ca prin ceață, de parcă vizita întîmplător planeta, de parcă murise deja. Era oare din cauza vîrstei ? Nu-i plăcea faptul că avea treizeci și șapte de ani. Își tot imagina ce-ar zice oamenii și începu să se poarte ca un extraterestru — nu un zombi*, în mod sigur, căci era curios și plin de energie.

Astăzi era un anonim. Era nevăzut, dar vedea totul. Tristețea îl făcuse să devină invizibil și-i dăduse o stare de

* Persoană moartă care pare vie datorită unor forțe supranaturale. (n.tr.).

spirit răutăcioasă. Îi veneau în minte glume demente și enigmatice și-și imagina jignirea și uluirea de pe fețele oamenilor dacă le-ar fi spus. Sentimentul îi era familiar. Fericirea altora îl făcea mereu să se simtă singur.

De cînd plecase de-acasă, fusese martorul unor întîmplări pe care nimeni altcineva nu le sesiza. Vedea adevărul. De ce nu era adevărul niciodată evident, ci întotdeauna ascuns, ca un secret primejdios ? Văzu un bărbat machiat subtil (creion de ochi, fard de obraz ca să-i pună în evidență pomeții, ceva ruj pe buze) și o femeie cu tatuaje în locuri ferite : prin fusta subțire și strîmtă de vară păreau niște vînătăi — cîte un trandafir pe fiecare fesă. Un paznic de la LaSalle purta perucă — tipic, acest polițist tembel cu peruca lui mițoasă alunecîndu-i într-o parte. Era fericit, crezînd că păcălește pe toată lumea. Față-mînjită zîmbea și el. Femeia tatuată era o tîrfă.

Parker își pierduse vremea pe-acasă, în Evanston, și deodată, ca și cum creierul său îi trimisese un semnal, alergase să ia trenul. Îl pierduse pe North Western, dar reușise să prindă un tren local prăpădit, plin de femei care făceau curățenie cu ziua, ducîndu-se acasă. Încercă să facă supoziții care dintre ele erau cambodgiene. Apoi se uită pe fereastră, căutînd semne. Observă o pereche tînără ieșind din oraș într-o mașină nouă, decapotabilă — un Beemer ca al lui. Cei doi se mințeau unul pe celălalt, dar erau fericiți. Văzu o familie intrînd într-o agenție de voiaj, făcînd planuri de vacanță. Aproape sigur c-avea să fie îngrozitoare : avea să plouă, avionul îi va hurduca, cei din spatele lor își vor pune picioarele pe brațele scaunelor și de cîte ori aveau să se ducă la toaletă vor trebui să se sprijine de spătar ca să se ridice. Toate astea aparțineau viitorului, ca și oamenii ce aveau să stea în camera de-alături din hotelul lor — un bărbat plesnind nonșalant o prosti-

tuată, certîndu-se din cauza banilor. Totuși, această familie care urma să călătorească era încă plină de speranțe, neștiind nimic, ca și cei din Evanston pe care-i văzuse în week-end salutîndu-și oaspeții din Kenosha sau de undeva din nord — așteptîndu-i în gară și întîmpinîndu-și cu entuziasm vizitatorii care-și cărau valizele mult prea grele. Toți aveau planuri pentru a doua zi. Dacă vecinii lui l-ar fi văzut, știa că i-ar fi spus : „Noi avem și tu n-ai !"

Gîndi : Oamenii habar n-au că sînt nesuferiți. Ei se cred simpatici.

Ar fi vrut să-i șocheze spunîndu-le cum erau într-adevăr.

Asta se întîmpla cînd trenul oprise în LaSalle, în Loop, și atunci văzuse paznicul cu peruca ce-i stătea aiurea. Nici uniforma stacojie nu-i venea mai bine, iar în picioare avea pantofi scîlciați și rupți. Era un lucru bun că un astfel de om n-avea armă.

Era întuneric sub trenul suspendat în LaSalle, în acest loc bogat-sărac, fermecător și mizerabil, cartierul comercial care mai era încă plin de gunoaie, dar real la periferie — zgomotosul Loop, unde nu locuia nimeni.

Știa exact unde voia să meargă, dar nu voia să recunoască. O luă agale pe Van Buren, pe sub terasamentul suspendat, bucurîndu-se de întuneric și de umbrele groase desenate de razele soarelui pătrunzînd printre barele de oțel. Trecu pe lîngă Options Exchange, o clădire din granit, zăbovi în fața unei patiserii, ridică ochii cînd în față îi apăru brusc noua închisoare Cook County, Centrul de Detenție Metropolitan, cu ferestrele sale înalte și înguste și cele douăzeci și cinci de etaje. Semăna cu un cavou sau cu o fortăreață. Își imagină că se afla înăuntru, în spatele unei ferestre întunecate, în arșița și plictiseala

unei zile de vară. Ar fi fost doar un alt mod de viață în Chicago și nu cel mai rău.

— Aveți ceva mărunțiș în plus ?

America e plină de cerșetori în zilele noastre, frecventînd cele mai selecte cartiere, învîrtindu-se în jurul celor mai elegante restaurante, fără să-și ceară scuze niciodată. Ăsta era ca toți ceilalți : părea respectabil și periculos, iar Parker nu putea să-i suporte insolența — acea idee din capul omului că era exact la fel ca Parker, într-adevăr, numai că-i lipseau banii, avusese numai ghinioane ; minciuni de felul ăsta. Îi păru rău că n-avea timp să-l ia de o parte și să-i spună că n-avea nici un pic de dreptate și că era un tip îngrozitor.

Ocoli parcarea de pe Wells, unde-și lăsa de obicei mașina. Azi o lăsase în parcarea de pe strada Davis, în Evanston. Faptul că se afla în Loop fără ea îl făcea chiar mai anonim. Îi intensifica senzația că era un marțian. Dădu colțul și văzu că ceasul de pe clădirea Camerei de Comerț arăta aproape patru și jumătate. Nu se uită la ceasul lui scump.

Grăbi pasul — aparent fără nici un motiv. După aceea trase concluzia că se grăbise spre moarte, pentru că o clipă mai tîrziu fu aproape strivit de roțile autobuzului Cicero pe West Adams.

Văzînd o semnificație în modul în care-i fusese cruțată viața, începu să meargă repede, cu pași hotărîți, spre South Dearborn și către femeia care-l aștepta în bar.

Ewa zîmbi cînd Parker intră în bar și se îndreptă spre masa ei. Știa că în spatele acelui surîs se ascundea recu-

noștință și ușurare și fu uimit de nechibzuința ei. Zîmbi și el la gîndul că nu-l cunoștea deloc.

Ea credea probabil ceea ce citise în anunțul de la rubrica „Personale" a ziarului *Reader* din Chicago.

Dacă sînteți o femeie atrăgătoare, 24-35 de ani, zveltă, sănătoasă, dacă vă plac mîncarea bună, aerul proaspăt, serile romantice și distracția în doi, acestui bărbat de 35 de ani, nefumător, director executiv în Loop, 1,80 m, 76 kg, fără încurcături financiare sau sentimentale, dar solitar, i-ar plăcea foarte mult să facă parte din viitorul dumneavoastră. Scrieți și trimiteți, vă rog, fotografia și numărul de telefon la C.P. 91209.

Îi răspunsese pe o coală de hîrtie guvernamentală, filigranată, cu un scris ciudat de înclinat și stîngaci. Greșelile de ortografie dădeau un plus de căldură scrisorii. Spunea că nu vrea să se „implice într-o relație." Era „sătulă pînă-n gît de nemernici." Nu putuse să scrie corect „legătură", însă nimeni nu putea. Scrisese „tău", vrînd să spună „tu ești."* Zicea că are o bicicletă de munte. În Chicago ? „Nu iau droguri." Era singură, dar prudentă. Nu trimisese fotografie.

Era genul de scrisoare compusă, își imagina, pe o masă de bucătărie, sub un bec orbitor. Dacă te uitai bine la hîrtie, vedeai fărîmituri și o pată de cafea. Era pregătit să întîlnească o fată urîtă, cu umeri largi și coapsele unei aruncătoare de base-ball, care se uita toată ziua la televizor într-un trening albastru, larg și călduros și avea un fel de a mînca încet și trist. Întîlnise multe ca ea, rendez-vous-ul

* Your — tău ; you're — tu ești.(n.tr.).

de o jumătate de oră. Era printre cele mai puțin demne de încredere femei care răspundeau la anunțurile personale.

Însă Ewa era o tipă trăsnet. Părul ei era lung și negru, împletit într-o coadă groasă, pielea albă, ochi slavi, oblici, ca de pisică, o față îmbufnată de poloneză și buze pline. Avea mai puțin de treizeci de ani și, deși avea o siluetă frumoasă, se îmbrăca în haine groase și fără formă, ca o muncitoare cu ziua : geacă de piele, blugi, pantofi tociți din antilopă. Mergea cu pași săltați, ca un bărbat, aplecată în față, cu mîinile îndesate în buzunarele gecii. Chiar și acum, în anii nouăzeci, purta un tricou de piele din bumbac.

Nu se înșelase în privința prudenței ei. Era a patra oară cînd se întîlneau și în afară de acest bar nu fuseseră nicăieri. Devenise și el precaut, pe măsură ce sentimentele pentru ea erau din ce în ce mai tandre ; probabil că nici n-ar fi venit la întîlnirea de azi dacă n-ar fi fost incidentul cu autobuzul Cicero.

— M-am simțit grozav azi-dimineață știind că urma să te văd, îi spuse.

— Mă întrebam dacă o să apari, zise ea, dar cu indiferență.

— Ce făceai dacă n-aș fi venit ?

— Ce fac întotdeauna, replică Ewa sigură pe ea.

— Ți-am spus vreodată că am un picior cu un număr mai mare decît celălalt ? Mi-ar plăcea să-ți arăt cîndva acest fenomen.

După felul în care zîmbi și-și coborî capul, își dădu seama că se credea luată peste picior.

— Îmi place la nebunie să văd tipi cu mustață bînd bere. Uită-te la ăla, o îndemnă. Un bărbat de la o masă

din margine își ștergea încruntat spuma de pe mustață. Ai observat că bărbații cu perciuni și-i lasă să crească aiurea ? Ca ai ăluia — strîmbi.

Ewa rîse încet și începu să-l placă iar.

— Așa e mai bine, zise el. Mă deranja cînd soția mea rîdea de mine, pentru că rîdea mereu prea tare. Mult prea tare, ca și cum voia să demonstreze ceva cu asta. Înțelegi ce vreau să spun ?

Ewa, care rîdea, se opri brusc și-i aruncă o privire timidă, încurcată și mohorîtă.

— Ai fost în Vietnam ? îl întrebă.

— Nu, așa m-am născut, îi răspunse surprins și el de glumă. Deveni afectuos. Îmi placi mult. Mă simt foarte bine cu tine.

Nu era întru totul adevărat, doar vorbe, dar avea nevoie ca ea să le accepte și să-l creadă. Dacă ar fi arătat semne de îndoială, ar fi lăsat-o baltă și-ar fi plecat. Știa exact unde să se ducă.

Dar Ewa acceptă ceea ce-i spuse, sau păru s-o facă — deși erau numai cuvinte. Faptul că-l credea îl ajută să se împace cu gîndul că era în viață. Se simțea bine, vorbind, bînd sifon cu lămîie și privind-o cum își plimbă cuburile de gheață în pahar — comanda mereu Kahlua, Amaretto sau o altă porcărie numită Malibu. Pînă acum îi făcea impresia unei femei neobișnuite ; părea să se mulțumească numai cu vorbe.

Ewa zise :

— Uneori încep să te cred, dar imediat mă întreb : ce vede la mine un tip rafinat ca tine ? Se strîmbă, pentru că el nu-i răspunse, apoi continuă : Mă plictisesc.

— Nu, nu-i adevărat. Știi de ce sînt plicticoși oamenii plicticoși ?

Ewa clătină din cap şi păru neliniştită, de parcă el s-ar fi pregătit să-i facă morală.

— Sînt plicticoşi pentru că se cred interesanţi.

Ea nu înţelese şi ochii îi rătăceau, încercînd să-şi dea seama ce voia să spună.

— Ce-i cu soţia ta ? îl întrebă. Ai zis ceva de ea.

Uitase că folosise acest cuvînt. Fusese o scăpare, deoarece în anunţ specificase că nu e căsătorit. Neglijenţa lui îl enervă.

— E o poveste veche, îi răspunse. A întîlnit un alt bărbat şi nu m-a mai vrut.

— Cunosc sentimentul.

Iritarea îl părăsi şi fu bucuros să audă ceva nou despre ea. Discuţiile lor erau întotdeauna aceleaşi şi se întreba mereu — însă cu din ce în ce mai puţin interes pe măsură ce zilele treceau : *Cine e ea ?*

Începu să vorbească despre ea cu însufleţire, insistînd că nu era plicticoasă deloc şi că se simţea plin de viaţă şi speranţe cînd era cu ea. În acelaşi timp, arunca cîte-o privire prin bar gîndind : oamenii ăştia se cred fericiţi. Duc vieţi adevărate, sînt drăguţi, inofensivi, simpli. Îi invidia, apoi îi era milă de ei. Nu ştiau ce-i aştepta şi dacă ar fi aflat cumva — deşi era imposibil : numai el ştia astfel de lucruri — n-ar mai fi fost atît de veseli.

— Tu şi sifonul tău, zise Ewa cu afecţiune, ca o nevastă ce-şi tachinează soţul cu blîndeţe. El tăcuse şi voia să spargă gheaţa. Strînse din umeri şi spuse : Mi-e foame.

Parker chemă chelneriţa şi Ewa dădu comanda după ce se uită pe tabla unde erau scrise cu cretă specialităţile zilei.

— Un sandviș cu cîrnat polonez cu muștar și ketchup. Salată de varză. Cartofi pai.

— Mai doriți ceva de băut ?

— Cafea cu puțin lapte, spuse Ewa.

— Eu o să mai iau un pahar cu sifon, zise Parker, iar cînd sosi mîncarea zîmbi și-i spuse : Chestiile astea sînt otrăvitoare.

— Vorbește-mi despre asta.

— Prefer să aștept pînă termini.

O privi cum mănîncă — mușcînd lacomă din cîrnat, rontăind cartofii prăjiți, mestecînd încet salata de varză și, cînd termină, își bău cafeaua și dădu gata ce mai rămăsese din nucile și stafidele din vasul de pe masă.

— Bănuiesc că asta se numește sinucidere lentă, zise Parker.

Ewa rîse, ca și cum el ar fi spus o tîmpenie — împotriva voinței lui, se simți iritat. Oare era chiar proastă ?

— Cîrnatul ăla e făcut din carne recuperată mecanic — se bagă oasele într-o mașină și se obține o pastă scîrboasă din bucăți de carne, zgîrci și untură — dar și fire de păr și bucățele de oase. Le macină, pun din belșug condimente, conservanți și nitriți și îndeasă totul într-un mat comestibil ca să-i dea forma care trebuie. Chifla conține o otravă lentă numită sodiu-cinci menită să-i dea o așa-zisă aromă de pîine proaspătă. Ketchup-ul și muștarul au coloranți artificiali toxici, făcuți din gudron de cărbune. Maioneza e în întregime o mizerie — toată numai colesterol, gălbenuș de ou, ulei, substanțe care s-o îngroașe. În acest moment sîngele tău e plin de grăsime — stropi vîscoși de ulei îți curg prin vine — de la cartofii prăjiți.

Ewa îl privi în ochi și rîgîi sonor.

— Numai rahaturi îți ies din gură.

— Măcar de-ar ieși și din tine. Și e mai rău de-atît. Bărbaților încep să le crească sînii după ce mănîncă astfel de carne. Hormonii.

Ewa își îndreptă spatele.

— Nu mi-ar strica cîțiva centimetri în plus.

— De ce mănînci lăturile astea ?

— Au un gust bun.

— „Gust bun". E un motiv întemeiat, n-am ce zice. Cranț-cranț. Chestie organoleptică.

Ewa continua să zîmbească.

— Știai că stafidele pe care le-ai mîncat au fost glasate cu ulei mineral ?

— Asta le și face atît de bune.

— Provoacă scurgeri anale.

Îl privi fix.

— Tu chiar vorbești serios.

Nu-i răspunse. I se făcu greață de ceea ce-i spusese, dar ținu să continue, ca să se autoîngrețoșeze și mai tare și s-o sfideze.

— Bine că nu i-ai enervat pe chelneri.

Ewa nu înțelese.

— E riscant să mănînci într-un local ca ăsta. Dacă-l calci pe coadă pe individul care te servește, e foarte posibil să-ți scuipe în cafea sau în supă.

Ea aruncă o privire spre ceașca de cafea și palma stîngă i se închise, ca și cum ezita s-o ridice.

— Și dacă-i calci pe bătături cu-adevărat, îți iau chifla sau prăjitura, se duc la closet și șterg cu ea marginea scaunului de toaletă, pe urmă ți-o pun cu grație pe farfurie. Ai văzut cum chelnerița...

— Termină, îl întrerupse.

Nu se mai uita la el. Întorsese capul și părea tristă și un pic pierdută — cu brațele încrucișate pe tricoul larg. Reușise s-o rănească : învinsese. Astfel îi fu mai ușor să-și tragă scaunul mai aproape și s-o ia de mînă. Asprimea mîinii ei îl surprinse — avea palma cărnoasă și bătătorită.

— Îmi pare rău, îi spuse.

Ea își feri privirea furioasă.

— Am obsesia asta în privința mîncării sănătoase. Am făcut primul infarct la treizeci de ani.

Doar atunci se întoarse spre el — nu cu milă sau simpatie, dar cu destul interes ca să-l încurajeze să spună mai mult.

— Am scăpat ca prin urechile acului.

Nu se referea la infarct, pentru că nu existase nici unul. Se gîndea la autobuzul Cicero, cu botul ridicat, amenințînd să-l bage în pămînt. Fața i se încreți de durere.

Ewa se mai înmuie.

— Credeam că-ți bați joc de mine.

— N-aș face asta niciodată. Cred că m-a cam luat valul.

— Încă nu m-am obișnuit cu tine.

— Mda, zise Parker. Și asta-mi place. O să beau pentru asta !

Ridică paharul de sifon, sorbi, apoi o sărută. Era prima oară cînd se sărutau. Ea se îndepărtă instinctiv, dar păru mulțumită și încurcată.

— M-am gîndit la tine toată ziua la birou, spuse el. Am făcut planuri. Cred c-am putea să mergem și în altă parte.

Ea se crispă aproape imperceptibil. Parker știu că nu se simte în largul ei. Ewa se agață de faptul că el menționase locul unde lucra.

— Ce mai face monstrul ăla de la tine de la serviciu ?

El zîmbi, un pic descumpănit de memoria ei bună.

Îi spusese că la el la birou era un pervers pe care-l poreclise „monstrul" și care obișnuia să fure chiloții femeilor. Era o poveste pe care i-o spusese doar ca s-o încurce cu întrebarea : Ce crezi că face cu lenjeria de corp ? Nu avea nici un birou ca acela pe care i-l descrisese. Nu exista nici un hoț de lenjerie intimă. Parker era arhitect și acum se ocupa cu renovarea unor clădiri ; compania lui, High Impact Properties, se afla pe West Wacker.

Dar pentru că ea îl privea, și dorind să schimbe subiectul, Parker reacționă prompt.

— Tipul ăsta e ceva de groază, zise. Se pare că are o colecție fabuloasă de chiloți de damă într-un sertar al biroului. Dumnezeu știe ce face cu ei. Tu ce crezi ?

Ewa răspunse fără să dea nici un semn că ar interesa-o subiectul :

— Nici nu vreau să mă gîndesc la asta.

— Bănuiesc că va fi prins pînă la urmă.

— Ar trebui să-l denunți. Să-l faci celebru. Chiar dacă nu e nebun, ceea ce face tot hoție se numește.

— Hoție — îmi place cum sună. Asta spune totul. Hei, tipul e inofensiv. Și dacă nu e, o să se afle și o să fie prins. Cînd or să se adune mai multe. Cînd o să-și dea arama pe față.

Ewa ezită, apoi zise bîlbîindu-se :

— Pari cam scos din pepeni.

— Eu — scos din pepeni ?

Ura ca oamenii să-i spună astfel de lucruri grosolane, căci asemenea acuzații îi provocau de obicei exact starea de spirit de care era suspectat. O asigură că era foarte calm și se întrebă dacă îl credea.

— Deci, ce-ar fi să mai mergem și în altă parte ? întrebă. Poate la un bar de noapte.

Ewa îi aruncă un zîmbet compătimitor.

— Mă vezi pe mine într-un bar de noapte ?

Voia să spună îmbrăcată în tricou și pantofi sport.

— Asta pentru început. După aceea poate mergem în altă parte.

Știu privindu-i fața — în special ochii — că n-o interesa și se simți ușurat.

— Nu m-aș simți bine, spuse ea.

— E-n ordine, o asigură încercînd să-și ascundă ușurarea : încordarea care tocmai îl părăsise îi dădu voie să respire în voie. N-am să mai spun nici un cuvînt despre asta. Cînd vom fi pregătiți, vom fi pregătiți.

— Îți mulțumesc că nu mă sîcîi cu asta. Îi atinse mîna, apoi obrazul. Căldura degetelor ei exprima recunoștință. Doamne, nu pot să sufăr pisălogeala !

Se gîndea la ce-i spusese despre mîncare ? Părea să fi uitat de asta. Observă că, neinsistînd să meargă la barul de noapte și respectîndu-i dorințele, îi cîștigase încrederea. Dacă era înțelegător și n-o bătea la cap, o ținea legată de el mult mai puternic decît dacă ea l-ar fi iubit și l-ar fi dorit.

Trebuie să fie altcineva, gîndi Parker și se uită la ceas. Doar șase și jumătate : știa că o altă femeie se îmbrăca și avea să-l aștepte — îi cunoștea numele, înălțimea și greutatea. Chiar în clipa aceea se privea în oglindă gîndindu-se la el. Era și ea nerăbdătoare și plină de speranțe, pentru că nu se întîlniseră niciodată.

Brusc, de-abia aștepta s-o vadă pe Ewa plecată. Se ridică, astfel încît și ea să facă la fel. Îi spuse că dorea mult s-o mai vadă. Erau doar simple cuvinte — sunete

umane — dar Ewa zîmbi și-i declară: „Îmi placi," cu aceeași siguranță emfatică pe care femeile o rezervau în mod obișnuit exprimării dragostei sau dorinței.

Voia să-i spună că-i plăcea să fie cu ea, fiindcă nu-i cerea nimic și-l credea. Dar știa că, dacă i-ar fi dezvăluit cît de puțin dorea de la ea, ori ar fi renunțat la el, ori ar fi intrat în panică, din neîncredere și teamă, cum făceau unele femei.

— Trebuie să plec, îl anunță ea.

Unde se ducea ? N-o întrebă.

— Nu ești un tip curios, nu ?

— Sînt un tip fericit, zise Parker și se simți fericit văzînd-o cum își ia geanta și își împinge scaunul sub masă.

— Păstrează-mi și mie un pic, spuse ea. În acea clipă, pentru prima dată, păru foarte singură.

— Ai încredere în mine, o îndemnă el.

Fața ei era plină de recunoștință ; aproape că se sărutară din nou. Îi atinse buzele cu degetele, acolo unde ar fi trebuit să-l sărute, după aceea ascultă pianul. Se cînta „Time After Time". Parker își dădu seama că se gîndea la versurile minunate.

O luă de mînă și, din cauza nerăbdării lui s-o vadă plecată și să rămînă singur, îi vorbi cu un glas atît de mîngîietor, încît ea se relaxă și mai rămase.

— În viața mea e loc pentru tine, zise el. Tu ai loc pentru mine în viața ta ?

Privirea pe care i-o aruncă — doar o mărire imperceptibilă a ochilor — spunea totul. Era un loc liber în viața ei, un spațiu gol și sufocant. Și-o imagină singură în camera ei pustie. Asculta cîntece triste și devenea și ea din ce în ce mai tristă.

— Lucrurile vor merge bine între noi, o asigură.

Felul în care se uită în jurul încăperii îl convinse că se gîndea la ei doi, împreună. Pentru o femeie solitară ca ea, cuvîntul *noi* avea forță și frumusețe. Aproape că-i era teamă pentru ea, îl înfricoșa puterea pe care o avea asupra ei. Pentru moment, se bucură s-o vadă plecînd.

Încă mai avea timp să meargă pe jos cei doi kilometri pînă la Felix's, barul de pe North Rush unde femeia numită Sharon (1,61 m, 52 kg, „blondă cu șuvițe") îl aștepta probabil. Era prima lor întîlnire, așa că ori era acolo la timp, ori nu venea deloc.

Anunțul personal din *Reader* la care ea răspunsese suna așa :

Bărbat plin de succes, puternic, excentric, necăsătorit, generos, 35 de ani, firmă proprie, caută o femeie lipsită de prejudecăți, iubitoare de distracții, pentru întîlniri și relații de perspectivă. Trimiteți scrisoare, fotografie și numărul de telefon la C.P. 58362.

Primise o notiță scurtă, scrisă cu cerneală verde, însă fotografia ar fi fost de ajuns : se citea nesăbuința pe fața ei. Era foarte bronzată, avea părul scurt și strălucitor, iar nasturii de sus ai bluzei erau descheiați. Zîmbea ca o persoană care-și caută o slujbă, iar la telefon — da, știa barul respectiv — avusese un mod ciudat de a vorbi : înfometat, devorator. Fusese de acord să se întîlnească vineri, și pe moment — asta se întîmpla cu o săptămînă în urmă — Parker se întrebase dacă avea să se ducă.

Totuși, acum se afla acolo, făcîndu-și loc prin mulțimea dinăuntru și uitîndu-se după părul lui Sharon. Stătea într-un colț împreună cu un bărbat care o tot bătea la cap și care se făcu nevăzut cînd Parker deschise gura.

— Eşti exact cum mi-am imaginat, zise Sharon.

Comandară de băut. Ea ceru o votcă, numind-o Stoly, iar el un alt pahar de sifon.

— Mă gîndeam să mergem la un bar de noapte, sugeră el. Şi apoi în altă parte.

Simţea că e absolut drept. Nu erau decît nişte cuvinte. Dacă o femeie le lua în serios, va trebui să suporte consecinţele. Nu era ca şi cum ar fi deschis o uşă şi i-ar fi spus: „Intră"; el descuia uşa şi o anunţa că e descuiată. Rămînea ca ea să decidă dacă voia să afle ce era în spatele uşii.

Sharon rîdea cherchelită.

— Te referi la un local de noapte sau la un bar de noapte?

— E vreo diferenţă?

— Într-unul mănînci şi în altul bei, dar nu ştiu care e unul şi care e celălalt. Niciodată n-am stat în vreunul destul ca să mă lămuresc.

La telefon, cînd vorbiseră prima oară, ea îl întrebase: *Ce vrei să spui prin „excentric"? Ce vrei să spui prin „generos"?* El îi răspunsese: *Cred că înţelegi foarte bine,* iar ea rîsese vulgar.

— Le iubeşti şi le laşi — asta se întîmplă de obicei.

Ceva în chicotitul ei îl convinse că ştia prea bine ce face. Acel rîs era ecoul unei vaste experienţe.

— Ce-ai făcut azi?

— Am lenevit, răspunse Sharon. Avea sîni mici, mîini subţiri, ochi cu pleoapele umflate şi cînd rîse iar în felul ei strident, îi văzu dinţii mari şi regulaţi.

— M-am tîrît de colo-colo, moleşită de căldură.

— Eşti singură?

Rîse tare şi îi văzu din nou dinţii.

— Ești unul din miliardul de tipi care m-au întrebat chestia asta pe ziua de azi.

Vorbea direct și neafectat, de parcă erau vechi prieteni. Dar Parker simți că era altceva — Sharon vorbea mereu cu străini. Gura îi turuia mai departe.

— Am venit la prînz să mă mai răcoresc, spunea. Cînd am intrat, am văzut că erau vreun milion de tipi la bar, așa c-am venit aici și m-am așezat și bărbații au început să-mi trimită pahare cu băutură, cîte cincizeci deodată. După aia au început să se dea toți la mine. Ce-o fi în capul ăstora ? Aș fi plecat, dar e o căldură groaznică afară, cred că-s cincizeci de grade, pur și simplu, se topește asfaltul și toți vorbesc de secetă, nu udați peluza, nu faceți baie. De vreo cinci sute de ori pe zi anunță asta la radio. Oricum, am plecat, pentru că se dădeau la mine...

Parker încercă să-i închidă gura.

— Cum rămîne cu barul de noapte ? o întrebă.

Sharon își strîmba buzele ca o fetiță și făcea ochii exagerat de mari înainte să spună ceva, ca să arate că reflectează adînc.

— Trebuie să mă schimb întîi.

— Putem să ne schimbăm după aceea.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Ce e asta, un angajament de douăzeci și patru de ore ?

El își ridică puțin mîinile, zîmbi și spuse :

— Depinde numai și numai de tine.

— Mda, zise ea și se strîmbă iar ca o fetiță.

Ar fi putut să spună nu. Ar fi putut să spună orice. N-o forțase ; chiar felul în care își ridicase mîinile îi arătase că ea hotăra. Și astfel trebuia să suporte urmările.

Totul depindea cu adevărat de ea. Fiind de acord să-l întîlnească — fiind de acord să plece — admitea că-l cunoaște. Mai avusese de-a face cu oameni ciudați — asta era clar. Poate, gîndi Parker, îl cunoștea mai bine decît se cunoștea el însuși, lucru care îi punea pe umeri o și mai mare responsabilitate.

Cînd se urcau în taxi, ea zise :

— Hei, îmi plac pantofii tăi.

— Îmi ajută picioarele să respire.

Sharon nu rîse. Păru mai alarmată de remarca lui decît dacă ar fi spus ceva deocheat.

— Picioarele mele au exact același număr, zise el. E un lucru foarte rar.

Încă era agitată și, înainte de a vorbi din nou, se trase de lîngă el.

— După părerea mea, cele două chestii se potrivesc. Dacă un tip e excentric, atunci trebuie să fie și generos.

Șoferul începu să rîdă și amîndoi se uitară spre el. Însă bărbatul de culoare rîdea urmărind „Jocul întîlnirii" la un televizor foarte mic, așezat lîngă el pe locul din dreapta.

2

Intrînd cu Sharon în restaurantul ca o peșteră, Parker trecu pe lîngă aparatul de aer condiționat ce țiuia ca un arzător, dar mult mai tare. Supapa prăfuită din perete trimitea în afară acest zgomot împreună cu o răcoare ce mirosea greu. Aerul rece părea să păstreze și să intensifice duhoarea de covoare în putrefacție, condimente, mîncare stricată, pereți igrasioși și insecte moarte.

Localul se numea Șeherezada, era aproape gol, dar cînd Parker menționă lucru acesta, chelnerul spuse :

— Lumea vine mai tîrziu. E prea devreme pentru a lua masa.

Suna a reproș — și vorbea cu accent sau avea mîncare în gură ?

Sharon se uită în jur la picturile de moschee și minarete, la covoarele ce atîrnau ca niște tablouri, la felinarele de alamă, șeile de cămilă, la clopoțeii, sfeșnicele și — din cine știe ce motiv puse acolo — năvoadele cu dopuri de plută prinse în ele.

— Pun pariu că au mîncare grozavă aici, zise ea.

Glumea ? Nu-și scosese ochelarii de soare, așa că Parker nu putu să-și dea seama.

— Îmi place la nebunie mîncarea chinezească. Ronț-cranț, ronț-cranț.

Lentilele ochelarilor ei scînteiară cînd aruncă o privire spre picturi și vasele de alamă.

— Aș vrea să călătoresc cîndva. Prin Europa. Paris. Locuri din astea.

— Ai ieșit vreodată din Chicago ? o întrebă el.

— O dată, la Yucatán. Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

Parker ridică din umeri, deși ar fi vrut să afle mai multe.

— Niciodată să nu pleci undeva cu un alcoolic, zise ea. E o experiență degradantă.

Parker hotărî că făcea parte din prostia ei să fie atît de convinsă de tot ce spunea.

Vorbea încă și era plictisit deja de felul în care își întrerupea repetat monologul. Îl făcea să-și piardă răbdarea, totuși corpul ei era micuț și interesant. Știa că o să-l înțeleagă doar cînd avea să pună mîna pe ea. Dacă avea să-i permită, era altă problemă, alegerea îi aparținea.

Chiar atunci, o femeie intră grăbită în restaurant, cu o valiză mică și neagră în mînă. Gîfîia un pic, era palidă și purta tricou și blugi. Portarul începu să stea la taclale cu ea. Parker vedeă toate astea reflectate în oglinda de la intrare și, tocmai cînd o privea mai concentrat, femeia dispăru.

Chelnerul se apropie. Avea ceva străin în felul în care își ținea capul, cum se mișca și își îndoia degetele — un fel de accent al corpului său. Le întinse un meniu gros, cu un ciucure greu atîrnînd din cotor. Parker îi spuse că nu le

era foame și comandă băuturi. O votcă pentru Sharon, un pahar de sifon pentru el.

Întreruptă în povestea ei despre bărbatul alcoolic, Sharon începu să mănînce din vasul cu năut prăjit de pe masă.

— Au sare, o avertiză el. Conținutul acestui vas provoacă o serioasă retenție a apei.

Ea se strîmbă la el și începu să rîdă foarte tare, de parcă ar fi auzit un banc nemaipomenit. Cînd termină cu rîsul, se opri pur și simplu. De fapt, nu găsise nimic amuzant ; deveni serioasă și declară :

— Mănînc ce vreau.

De la un difuzor din colț se auzi muzică — de flaute, tobe, zăngănit de tamburină — și lumina unui reflector se opri asupra unei femei într-o rochie roșie subțire care intră în cameră în vîrful picioarelor, dansînd. Era femeia tînără și palidă pe care o văzuse mai devreme purtînd valiza neagră și vorbind timidă cu arabul de la intrare. Însă era schimbată, iar transformarea îl șocă și-l dezgustă.

— Asta i-am spus tipului, zise Sharon. (Care tip ?) Mănînc ce vreau.

Dansatoarea începu un dans șerpuitor, agitîndu-și șoldurile cu mișcări rapide de dansatoare din buric, cu o viteză și precizie cu care ar fi putut amesteca un galon de vopsea. Era ceva mecanic și lipsit de suflet în acea mișcare a fustei ei roșii, transparente ce părea imaterială, în rotirea brațelor, ce-o făcea să pară nu numai dezmățată, dar îi dădea și un aer sinistru și periculos.

— Probabil că e din Skokie, remarcă Sharon. Știu, pentru că și eu stau tot în Skokie. E moartă după sex.

Observația veni atît de brusc, încît Parker se întrebă dacă nu cumva Sharon era isteață, însă decise că nu — era

probabil doar răutăcioasă. Și în definitiv ce-i păsa ? Încă mai vorbea despre bărbatul acela, povestea ei amestecîndu-se cu muzica.

— Mi-a cumpărat vreo sută de pahare de băutură și pe urmă ne-am urcat în mașina lui. Era imensă, de vreo cincisprezece metri, știi tu, limuzină din aia. Toată lumea se uita la mine — cine-o fi ? Aproape că-i auzeam. Și am tot mers, vreo șapte sute de kilometri. Locuința lui era mult dincolo de O'Hare...

Dansatoarea ar fi putut să fie din Skokie. Nu era arăboaică, nu era foarte tînără și era numai pielea și osul. Purta brățări la încheieturile mîinilor și la glezne, era desculță și avea clopoței printre degete. Știa exact ce făcea. Se apropie de masa lor și, fără să-și miște capul, îl fixă pe Parker cu niște ochi ca de îmblînzitoare de șerpi — rimelul începea să-i curgă — și-și bîțîi fundul spre el. Nu zîmbea, părea foarte sigură pe ea, gîndind : *Îl împing spre tine și tu vrei să pui mîna pe el.* O ura și ura faptul că era bărbat.

— E un costum drăguț, zise Sharon. Sînt scumpe, din import. Se vede.

Îl voia și dacă l-ar fi avut, l-ar fi îmbrăcat și ar fi făcut la fel. Făcuse același lucru cu bărbatul care-o dusese dincolo de O'Hare în mașina lui mare.

— Cînd am ajuns la el și a început să se dea la mine, i-am spus să înceteze, dar crezi că m-a ascultat ? „Atunci de ce-ai venit aici ?" M-am uitat la el și i-am zis : „Credeam că mă respecți."

Parker izbucni într-un rîs furios, uitîndu-se pe deasupra lui Sharon la femeia palidă și slabă care-și legăna șoldurile. Muzica vulgară se răspîndea prin aer. Parker continuă să rîdă în timp ce Sharon povestea mai departe.

Își dădu seama că muzica atenuase batjocura din hohotele sale : ea nu-i vedea probabil decît gura deschisă.

— Eram într-o cameră cu un pat lat de vreo cinci metri. Pe jos avea un covor așa de gros, că m-am afundat în el aproape pînă la talie. Mi-a turnat de băut într-un pahar uriaș — ca să-l umple, i-a trebuit cam o sticlă de Stoly, și tot timpul mă alerga prin cameră...

— Și tu habar n-aveai ce voia ?

Dansatoarea din buric umbla și acum în căutare de pradă, tremurînd din toate încheieturile, îndoindu-și brațele, mișcîndu-și degetele și umerii. Se apropie de un bărbat de la o altă masă. Își mușcă buzele, înroșindu-le ; avea brățări fixate în dreptul bicepșilor ; se uita fix la bărbați. Costumul ei fusese creat să excite bărbații, și totuși, de fiecare dată cînd un bărbat se apleca spre ea, se trăgea înapoi. Era prea rapidă ca să poată cineva s-o mîngîie, dar nu destul de rapidă să evite să fie prinsă și rănită.

— Și-a început să facă pe deșteptul. Știi tu — să-mi spună tot felul de chestii. Era pornit împotriva mea. Tot se mai dădea la mine.

— Stăteai în camera lui, noaptea, cu un pahar în mînă și părul ciufulit.

— Și ce ? replică ea. Era primul ei semn de sfidare. Apoi zîmbi și pe față i se așternu o expresie de triumf. Nu era decît un păpălău. I-am zis să mă ducă acasă și m-a dus.

Dansatoarea din buric venea spre ei din nou, învîrtindu-se. Un bărbat îi băgă o bancnotă de cinci dolari sub banda de la talia fustei transparente și un altul îi îndesă niște bani în sutien. Dolarii erau ca niște pete întunecate pe pielea ei, se vedeau vîrfurile colțurilor. Se apropie de

Parker și-l invită să se uite la ea. El îi aruncă o privire atît de amenințătoare — tăioasă și plină de ură — încît ea se cutremură și se îndepărtă dansînd. Parker se întoarse spre Sharon care încă se gîndea la bărbatul de care își bătuse joc.

Dansatoarea plecase, dar muzica nu se oprise. Parker începu să povestească :

— Cînd eram la colegiul Northwestern, făceam parte dintr-un club de băieți. Sîmbăta seara, un tip își aducea o fată în cameră, alta de fiecare dată. Îl urmăream din bucătărie. Noi n-aveam cu cine să ne întîlnim și eram plini de invidie. După o oră, și cîteodată, mai mult, fata ieșea din cameră, palidă, ciufulită, cu privirea tulbure. El venea în spatele ei uitîndu-se drept înainte. Oamenii au o anume expresie în ochi după ce au făcut-o cu adevărat — o privire goală și absentă, de parcă li s-a făcut o puncție. Și cum îți spuneam, plecau. Săptămîna următoare aducea alta, aceeași privire după aceea.

— Unii tipi au un talent special la așa ceva, remarcă Sharon. Iar unele puștoaice o caută cu lumînarea.

— Asta am încercat să aflăm. Așa că într-o sîmbătă seara i-am pus un magnetofon sub pat. Ți-am zis că tipul era polonez ? Dar asta n-are importanță. A adus-o pe fată sus în camera lui. Totdeauna păreau foarte inocenți. După vreo oră și ceva au plecat, iar ea avea aceeași expresie, chiar mai accentuată, lucind de senzualitate, năucită, pentru c-o făcuseră iar și iar — ochii ei erau strălucitori și obosiți, de parcă avea febră.

— Ce s-a întîmplat cu magnetofonul ?

— Cum au plecat, ne-am strecurat înăuntru să-l recuperăm și ne-am dus în pod să ascultăm banda. A fost ceva teribil de straniu. La început nu se-auzea nici o voce. Pe

urmă am auzit gemete, mormăituri și șoapte. O strîngea foarte tare — bănuiesc că-i răsucise brațul la spate, fiindcă l-am auzit spunîndu-i: „Dezbracă-te și nu face efortul să țipi, că-ți rup mîinile, îți tai gîtul" — fata se smiorcăia — „și-ți crestez fața în asemenea hal, că nimeni n-o să se mai uite la tine." După aia s-a făcut liniște. Fata n-a zis da, ci doar a gemut tare, de parc-ar fi ars-o, uluită și șocată, a scos un suspin de groază.

— Poate c-o legase, zise Sharon cu speranță.

— Foarte strîns, probabil. Am auzit scîrțîitul patului, zvîrcoliri, respirații întretăiate. Ținea așa un timp, apoi urmau lungi tăceri. Și din nou icnete, zgomote animalice. După multă vreme am auzit ușa trîntindu-se și totul s-a terminat.

Sharon îl privea fix cu buzele ușor întredeschise — era oare un zîmbet ? Îl luă de mînă. Degetele ei erau moi, umede și foarte mici. Îi trase mîna sub masă, i-o puse pe coapse, îl făcu să bîjbîie pe sub tivul fustei.

— Pipăie-mă, îi spuse desfăcîndu-și picioarele și ajutîndu-l.

Era ca și cum mîngîia deschizătura unei răni lungi și fierbinți, o tăietură recentă de cuțit, și-i trebui o clipă ca să se convingă că nu-i provoca durere, că ea nu sîngera.

— Vrei să plecăm ? întrebă el.

— Ce întrebare !

— Răspunde, o îndemnă făcînd cercetări și cu mîna.

Sharon zîmbi iarăși, îi luă mîna, o ridică și linse umezeala de pe degetele lui.

I se făcu teamă pentru ea. Se scuză și se duse la toaletă ca să mai tragă de timp. Dar nu voia să fie văzut stînd prea mult acolo, așa că ieși și se plimbă prin holul de la intrare unde era oglinda. Observă la picioarele lui valiza neagră

și — lîngă bucătărie — era dansatoarea din buric în hainele de stradă, tricou și blugi.

Își spuse că, luînd valiza, îi făcea femeii un serviciu. Ea nu știa cît era de periculos să poarte acele haine ; poate că-i salva viața. O găsi pe Sharon în restaurantul întunecat și ea se ridică, nerăbdătoare să plece.

— Bulevardul South Blue Island, la Throop, îi spuse ea șoferului în taxi.

Văzu valiza din mîna lui Parker.

— Ce-i aia ?

— Haine vechi.

Răspunsul veni atît de repede, că ea nu mai întrebă nimic.

— Doamne, ce m-am încălzit, zise întorcîndu-se spre el.

N-auzise niciodată o femeie spunînd asta fără să-i treacă prin cap că vorbele aveau altă semnificație : o aluzie vulgară și perfidă.

Ochii ei erau fixați asupra lui.

— Excentric, generos, spuse ea enunțînd parcă o formulă ce descria cumva relația lor, vrînd să vadă ce efect aveau cuvintele asupra lui și dacă le va respinge.

— E prima oară cînd dau la ziar un anunț personal, zise el.

— E prima oară cînd răspund la unul.

Știau amîndoi că mint și asta îl liniști și-l făcu să simtă că erau legați ca doi conspiratori.

— Am niște reguli, îl anunță ea. Vrei să ți le spun ?

Parker gîndi : știe totul. Vrea ca asta să se întîmple. Face totul ca asta să se întîmple.

— Fără droguri, zise ea. Fără arme. Nu asistă nimeni.

Se uita la el cu aceeași sfidare în ochi pe care i-o văzuse și mai devreme.

— Nici un animal, spuse ea.

Apoi îi zîmbi.

— Nici un alt animal.

Luminile orașului îl orbiră în taxiul ce gonea pe bulevardul Blue Island spre apartamentul lui Sharon.

— Să nu te aștepți la prea mult, îi spuse, dar zîmbea, iar el gîndi : *E gata să coopereze.*

Ar fi vrut să afle de ce zîmbea. *Nu fac nimic, las doar lucrurile să-și urmeze cursul,* își spuse.

În fața blocului ei observă două lucruri la ea : că era beată și că șchiopăta ușor. Nu era destul de ageră la minte ca să-și dea seama că locuia într-un cartier oribil și se bucură că nu părea să știe cît de mizeră era clădirea. Habar n-avea cine era el. Era un bărbat și atît ; ca bărbatul din povestea ei sau tipul dintr-a lui — de fapt, mult mai asemănător bărbaților din acele povești decît cel care dăduse anunțul în *Reader.* Oricum, asta părea o glumă acum și nu mai puteau pomeni de anunț, căci amîndoi mințiseră în privința asta.

Pe scări îl întrebă de mai multe ori :

— Deci, ai de gînd să stai o vreme ?

Înțelese că se referea la valiza pe care-o luase de la restaurant. Spera că nu e goală — era așa de ușoară.

Ea descuie ușa — avea trei lacăte diferite — și o deschise. Arșița întregii zile, de la răsărit pînă la apus, o acumulare a acelor ore de lumină, se păstrase în cameră — aerul greu și mirosul de cafea, zumzăitul unui frigider, zgomotul străzii strecurîndu-se printre cărămizi

și sticlă, un ceas ieftin — tic-tacul său șovăielnic ; toate te copleșeau dintr-o dată — apartamentul ei era așa de mic.

— Bei ceva ? îl întrebă.

— Am băut destul. Nu băuse nimic.

— Eu nu. Stătea printre suveniruri mexicane — sfeșnice din lut pictate, o rogojină albastră la picioare.

Își turnă un pahar de tequila, iar el se așeză și aștepta să-l bea. Un moment mai tîrziu, paharul era gol. Cum putuse să-l bea așa de repede ? Timpul părea să treacă chinuitor. Oare de ce se ghiftuiau oamenii cu otrăvuri : grăsimi, sare, uleiuri, gălbenușuri de ou, chimicale și coloranți interzișI ? Era un fel de insolență, dar își dădeau seama că asta însemna sinucidere ? Peste un timp, Sharon îl întrebă : *Vrei să mergem în cealaltă cameră ?* Se referea la dormitor. De ce nu spunea lucrurilor pe nume ?

În loc să-i răspundă, deschise valiza. Fu o izbucnire de roșu aprins, scînteierea firelor aurii cusute pe material, tremurul franjurilor ce atîrnau — costumul dansatoarei. Era extrem de mic fără un corp omenesc înăuntru.

— Ce-i asta ?

Zîmbi văzînd costumul strălucitor, i-l luă din mînă și-l ținu ridicat. Era atît de transparent, încît îi vedea fața prin el.

— Vrei să-l îmbraci ?

O pufni rîsul.

— N-am auzit chestia asta de mult : „Vrei să te îmbraci ?"

Rostise cuvintele ca și cum dorința ei cea mai mare era să-l îmbrace.

Începu să-și scoată hainele chiar în fața lui. Îi displăcuse întotdeauna să vadă o femeie dezbrăcîndu-se,

toate pozițiile jenante în care se apleca și se întindea, iar ea era mai stîngace decît cele mai multe femei la care se uitase. Se încovoia, își gîrbovea spatele, capul îi atîrna și hainele erau numai cute : ceea ce o acoperise nu mai era decît o grămăjoară de stofă subțire și mototolită. Puteai să-i iei toate hainele într-o mînă, să le faci ghem, să le bagi în buzunar și să pleci.

— Te rog, nu aici, îi spuse el.

Stătea aplecată, greoaie ca o rață, scoțîndu-și fusta, apoi o ridică și luă costumul. Parcă era o femeie dintr-un depozit de mărfuri, mergînd din încăpere în încăpere cu brațul plin de materiale șifonate.

Șchiopătatul ei, un fel de mers într-o parte, îi stîrni două impulsuri contradictorii. Aș putea să-i dau un brînci, era unul ; iar celălalt : aș vrea s-o protejez. De ce — dacă era atît de lipsită de apărare — îl invitase acolo ? De ce-i spusese : *Pipăie-mă* și îi trăsese mîna sub masă, de ce răspunsese la acel anunț provocator din *Reader ?* Încercase s-o prevină cu povestea de la căminul clubului, dar nu reușise decît s-o excite. *Pipăie-mă.*

Începuse deja să n-o mai poată suferi, căci doar prin faptul că se afla acolo întreaga sa viață avea să se schimbe. Presimțea asta. Simțea, de asemenea, că n-avea nici cea mai vagă idee despre ce-o să se întîmple în continuare. Fusese de acord să fie cu ea. Ea hotăra. Tot ce se întîmpla în camerele acelea mici era responsabilitatea ei acum : el era doar un instrument, făcînd ce i se cerea. Ea îl invitase.

Ești exact cum mi-am imaginat, îi spusese. Știa foarte bine ce face.

— Pa, zise Sharon.

Ieși din cameră. Parc-ar fi plecat pentru totdeauna.

Parker gîndi: Aș putea să mă eliberez. Aș putea să plec din locul ăsta, să mă duc acasă și totul s-ar termina. N-ar mai trebui s-o văd niciodată. Nu știe decît numărul căsuței mele poștale. Își puse serios întrebarea de ce stătea acolo, își adună toată voința să plece, se ridică și-o luă spre ușă.

— Aici, îl chemă ea din cealaltă cameră cu o voce desfrînat-inocentă, și în acea clipă — pentru că îl făcuse să rămînă — o urî.

Cînd intră în cameră, ea păși spre el și acel pas — mișcarea piciorului ei zvelt — îi traversă corpul ca o pulsație lentă și sinuoasă.

Purta sutienul roșu, șalul străveziu ca un voal și șalvari transparenți. Era un pic mai plină decît dansatoarea, astfel încît trupul i se vedea mai bine și părea mai pasionată. Îi făcu semn cu mîna. Singurul sunet care se auzea în cameră era zgomotul făcut de brățările ei de argint.

Teama îi pusese lui Parker un nod în gît care-l împiedică s-o implore să se oprească — pentru binele ei, și ca el să-și recapete respirația.

Zîmbea și se legăna, mișcîndu-se cu stîngăcie, iar asta era și mai rău, căci era incapabilă să-și ascundă intențiile. Știa că voia să-l zăpăcească și să trezească în el nebunul capabil de orice. Dacă reușea — și încerca asta cu bună știință — va trebui să suporte consecințele. Era în întregime răspunderea ei.

Își mișca șoldurile în cerc apropiindu-se de el tiptil. Îi zări în fugă tălpile murdare. Mișcările trupului ei urmau o anumită logică — instinct, expresie și intenție, fără elocvență, ci doar egoism și dorință insistentă — evidentă în felul cum șoldurile i se roteau și-l chemau, de parcă voiau

să-l absoarbă în ea. Capul și partea de sus a corpului rămăseseră drepte și cuminți. Întregul efect ar fi avut ceva arăbesc și enigmatic dacă n-ar fi fost fața ei sfidătoare. Nu mai era masca cu pleoapele umflate și nasul ascuțit a femeii cu părul negru de la Șeherezada. Era fața unei mici cochete afurisite. Nu-și dădea seama că făcea un joc periculos, ademenindu-l, provocîndu-l, aținînd-l, cum făcuse probabil cu bărbatul din Yucatán pe care sfîrșise prin a-l considera un mototol. Ochii și gura îi trădau lăcomia, viclenia stupidă, ca a acelor fetițe — nepoate, copii ai prietenilor sau ștrengărițe neastîmpărate din parcuri, cele care-și pun degetele mici și dolofane pe un șarpe și spun : *Uitați-vă la mine.*

— Îți place rochia mea ?

Parker își imagină că-i spunea : *Fii foarte atentă, altfel o pățești. Crezi că mă poți dirija, dar dacă mergi prea departe, ai să regreți și n-ai să mai poți da înapoi...*

Ura acest ton de avertisment și moralizator. Cuvintele îl exasperau chiar dacă le spusese numai în minte. Oricum, ea știa toate astea — și tocmai pentru că știa, dansa în jurul lui.

— Oprește-te, îi spuse. Acest scurt avertisment constituia miezul moralei îngrijorate pe care ar fi vrut să i-o facă.

Seriozitatea lui o făcu să zîmbească și dansă mai repede, părînd să capete mai multă îndemînare. Vibra toată și, cu cît el se încrunta mai tare, cu atît devenea mai vioaie. La fel se încruntase și la mîncarea care-l scîrbea — carne, grăsime, sare și coloranți din gudron.

Se repezi la ea, n-o prinse și ea izbucni în rîs văzîndu-l clătinîndu-se și aproape căzînd în nas. Își recăpătă echili-

brul și se întoarse rapid. Încă dansa. O opri pînă la urmă împingînd-o cu putere de perete — răsturnînd un scaun, pe a cărui parte de dedesubt erau lipite bucăți de gumă de mestecat — și strîngînd-o tare de mîini.

Îl aținti cu privirea ei strălucitoare, fără să clipească.

— Ce vrei să-mi faci ?

Parker nu putea vorbi. Nu știa. Ar fi vrut ca ea să se elibereze din strînsoarea lui, dar ea nu opunea nici o rezistență. Îi dădea voie s-o îmbrățișeze, se înghesuia în el și-și freca sînii de el.

— Mă strîngi prea tare de mîini.

Nu era un protest, mai mult o șoaptă de uimire și-și desfăcu buzele cînd o prinse mai tare.

O ținu în continuare lipită de perete — mai slăbi strînsoarea ca să se odihnească, totuși ea nu se mișcă, rămase în aceeași poziție încolțită.

— Poți să-mi faci orice, îi zise pe un ton ciudat și întrebător, fascinată parcă de cuvîntul *orice* și încercînd să-i dea un înțeles mai precis. Nu pot să mă mișc. Ești de un milion de ori mai puternic decît mine.

— Lasă-mă în pace, spuse el. *Lasă-mă în pace !* Chiar în clipa în care bolborosi aceste cuvinte, își dădu seama de absurditatea lor, ca și cum ea l-ar fi țintuit de perete.

Dar așa părea să stea lucrurile — ca și cum ea l-ar fi încolțit, așa se simțea. Și cînd rîdea, i se părea puternică. Nu găsi cuvinte să-i răspundă — îngăimă ceva, apoi o pălmui.

— Nu m-a durut, îi spuse cu vocea ei subțirică și obraznică.

O luă din nou de încheieturile mîinilor, pentru că ea se apropie oferindu-i-le parcă. Aveau pete albe și roz în

locurile unde o strînsese mai înainte, iar fața ei umedă era luminată de speranță și nerăbdare. Îi trase mîinile de-a lungul corpului, strivindu-i sînii unul de altul, încurcîndu-i degetele în mătasea și franjurii roșii ai costumului dansatoarei.

Ochii ei își băteau joc de el — îi observase nehotărîrea : nu știa ce să facă. Tot mai dorea ca ea să se lupte și să-i scape. N-o ținea strîns — de ce nu se zbătea ? Coopera, încerca să-l ajute.

— Ar fi mai bine să nu mă legi.

Și fața ei. Rostise cuvintele ca un copil, gîndi — nu asta voia să spună, ci îl ajuta să gîndească, îi dădea o sugestie.

Își pierdu echilibrul și Parker ridică scaunul pe care-l trîntise. O așeză pe el făcînd pe durul, dar în același timp temîndu-se să nu-i facă vreun rău. Ea zîmbi și-și duse mîinile la spate, ca să-i arate parcă cum s-o lege. Acest gest — brațele duse la spate — îi împinse în față capul și sînii. Îl privea atentă — cu aceeași emoție, cu aceeași ochi strălucitori și aroganți.

Se supuse. Luă hainele subțiri de care se dezbrăcase și-i legă cu ele încheieturile mîinilor și gleznele. Făcea ceea ce i se poruncise. I se supusese de cînd îl apucase de mînă la Șeherezada și-l îndemnase : *Pipăie-mă.* Îi atinsese rana umedă și fierbinte și degetele lui intraseră în ea.

— Nu prea tare.

El interpretă asta drept *mai tare* și o ascultă. Ea înțepeni și încercă să se elibereze.

Gemu, sunetul veni din adîncul pieptului și Parker nu știu dacă exprima durere sau plăcere. Rămase nemișcată

și gemu din nou. Nu mai exista decît acel sunet și corpul ei amorțit în costumul dansatoarei.

Stătea aplecat deasupra ei. Nu știa cum să înceapă, simțea că el e cel neajutorat, că ea dirija totul — că el era cel legat și care nu se putea mișca.

Fața ei micuță ridicată spre el avea iar o expresie puerilă. Capul îi era în dreptul taliei lui. Ochii ei nu-l părăsiseră, zîmbeau încă văzîndu-i confuzia.

— Ar fi mai bine să nu mă muști.

Doar atunci se lăsă în genunchi. Ea își dădu capul pe spate și-și mișcă buzele ca să-i primească sărutul. Dar o luă prin surprindere — același geamăt îi ieși din gît — cînd își îngropă fața în carnea și oasele gîtului ei și, cu parfumul sînilor ei încălzindu-i fața, își dezgoli dinții și începu.

3

Zăcea în pat inert, de parcă se afla sub o grămadă de lucruri sfărîmate, un talmeș-balmeș de hîrburi negre ce-i trăgeau capul în jos într-un somn întunecat și haotic.

Îl trezi un zgomot ca de oase subțiri ce se rupeau sau scîrțîitul unui vechi coș de nuiele și un fîlfîit de steaguri fluturînd într-un vînt puternic. Erau zgomotele unui incendiu. Se ridică și văzu grozăvia, culoarea orbitoare a flăcărilor invadînd ecranul televizorului de la capătul patului.

Patul lui: era acasă, în siguranță, ridicîndu-se din lacul cu ape domoale al somnului și ieșind la suprafață — prin perdelele albe pătrundea lumina unei zile însorite. Memoria lui se cufundă și dispăru în acele raze de soare.

„...o imagine din elicopter a focului scăpat de sub control și care devastează Yellowstone National Park — o tragedie ecologică, după cum spun experții. Mai există vreo speranță sau este deja prea tîrziu pentru a salva parcul de la o virtuală extincție a focului ? "

— Hei, nu e niciodată prea tîrziu, Bryant, zise Parker cu vocea limpede.

Barbara se ridică în capul oaselor rîzînd.

— Pe de altă parte, e cazul să contramandăm excursia la Yellowstone, iubito. Toată zona arată ca o groapă pentru friptură.

— Ești atît de insensibil, spuse Barbara rîzînd în continuare.

„Sînt Bryant Gumbel și urmăriți emisiunea «Astăzi», de marți, șapte iunie, 1988. Mai întîi știrile prezentate de John Palmer. John ?"

„Mulțumesc, Bryant..."

Parker se uită din nou la ecran : focul ardea mai departe și pompieri cu fețele murdare de funingine tîrau tulumbe prin fum.

— Le place la nebunie, zise el.

Barbara dădu la o parte cearșaful și își aruncă picioarele peste marginea patului.

— N-am văzut niciodată o femeie pompier, spuse el. N-am văzut niciodată o femeie lucrînd la un stand de lustruit pantofi sau vreo femeie căpitan de cursă lungă.

Se aplecă, înșfăcă de pe podea peruca cu păr lung a Barbarei și și-o îndesă pe cap. Se întoarse spre ea și zise :

— Strîngeți vela mare, perverșilor !

— Aud copilul, spuse Barbara.

— Dar cel mai bine am fost tuns de o frizeriță din Erie, în spatele Spitalului Veteranilor. Nu punea întrebări, se folosea de vîrfurile degetelor și se pricepea să te radă cu un brici numai bun de tăiat beregata.

Vorbea foarte serios, avînd încă peruca mătăsoasă pe cap, iar Barbara rîse de absurditatea situației.

— Ești ceva de groază, spuse ieșind din dormitor.

„...și doamna Minnette Frayne din Hurlburt, Kentucky, împlinește astăzi o sută de ani. Dorothy Betts din Madison,

marele stat Wisconsin, împlinește o sută doi ani. Domnul s-o aibă în pază ! Le spunem «La mulți ani !» și aceeași urare o facem Institutului de Cercetare a Produselor Alimentare din Cleveland, care sărbătorește cincizeci de ani de la înființare și care mi-a trimis acest pound cake formidabil — dar care cîntărește vreo cinci kilograme și vă asigur c-am să-l mănînc pe tot după emisiune. Acum hai să vedem ce se mai întîmplă la...*"

Barbara intră în cameră cu bebelușul în brațe și Parker fu uimit de cît de fără formă și asemănător unei jucării era băiețașul.

— Scoate-ți peruca, dragul meu. O să-l sperii rău.

Parker nu și-o scoase.

— Bună, Poopoo, vino la tăticu !

Văzîndu-l, copilul își îndoi degețelele, ceva pe fața lui micuță se răsuci, gurița i se strîmbă și, cu o energie înverșunată, începu să plîngă. Parker își scoase peruca și o trase pe Barbara lîngă el. Niciodată nu se simțea mai aproape de ea ca atunci cînd îl îmbrățișa, cu bebelușul care scîncea încet pe brațul ei, toți trei împreună în pat.

— Nu trebuia s-o vezi, spuse Barbara.

Luă peruca de pe pernă și o aruncă pe un scaun, unde se lăți grotesc — arăta mai rău decît ceva aruncat în dezordine : o perucă stingheră sugera violență, simțea el.

„...dacă numărul de voturi este exact, vicepreședintele a fost deja foarte afectat de afirmațiile nedovedite..."

— Am cumpărat-o pentru vineri, zise Barbara și lăsă știrea să-și facă efectul. Ai uitat ?

---

* Tort sau chec din ingrediente a cîte aproximativ o jumătate de kilogram fiecare (n.tr.).

Lui Parker îi trebui o clipă ca să înțeleagă la ce se referea, apoi își aminti de aranjamentul pe care-l făcuseră cu luni în urmă. Barbara îi spusese : *Imediat ce vom putea folosi o supraveghetoare pentru Eddie, ne vom fixa o întîlnire adevărată.*

— N-am uitat. Dar de ce-ai lăsat-o la vedere în dormitor ?

— Nu mă bombăni. Ai spus că probabil n-o să vii acasă azi-noapte. M-am mirat cînd te-ai furișat în pat. Cît era ceasul — unu jumătate, două ?

— A, da. Am terminat mai devreme. Terminase *ce ?* Mintea îi era goală. Am luat un tren. Am vrut să mă trezesc lîngă tine și Eddie.

Copilul sugea tivul feței de pernă înflorate.

— Îmi pare bine c-ai venit. Și ca să-ți dovedesc, o să-ți aduc micul dejun la pat.

Luă copilul în brațe, se ridică și după cîțiva pași se împiedică de pantofii lui Parker. Bombăni încet.

— Pantofi noi.

— Mda. Ca picioarele mele să poată respira.

— Tăticu e cam într-o ureche, îi spuse Barbara băiețașului în timp ce ieșea.

Pe ecranul televizorului apăruse un bărbat cu mustață. Purta o uniformă militară boțită și vorbea furios cu un reporter. Urmară scene zgomotoase și pline de fum dintr-o luptă care, bănui Parker, avea loc în America Centrală.

„...incursiuni repetate dincolo de granița..."

Dar cea mai mare parte a interviului fu înăbușită de zgomotul focurilor de armă, de țipete și de huruitul elicopterelor ce transportau arme. Un om rănit pe o targă, cu un bandaj însîngerat în jurul piciorului, era transportat spre

un jeep, peste un cîmp plin de hîrtoape, de niște bărbați grăbiți cu mutre de ciocli.

— Ce-i asta ? întrebă Barbara, dar n-așteptă răspunsul. Avea în mîini o tavă : micul dejun al lui Parker. O ceașcă de Postum, budincă din fulgi de ovăz, o banană și o farfurie cu mere tăiate felii.

— Toată chestia e, zise Parker începînd să zîmbească, să-ți scoți toxinele din organism. Vezi, astea curăță tot. Fibre solubile.

— Mai întîi dă-mi un pupic.

Însă el se ridicase brusc și cu o grabă inexplicabilă bîjbîia după butonul de pe telecomandă.

— Ce vrei să faci ?

— Drăcovenia asta...

„Vom reveni în cîteva momente. Vizionați emisiunea «Astăzi»...“

— Nu vrem să vedem asta, zise Parker nervos și în aceeași clipă televizorul se stinse, chiar cînd panorama orașului Chicago se profila la orizont și apărea crainicul de la „Dateline Chicago.“

— N-ar fi trebuit să faci asta, dragul meu.

— Se holba la noi.

Barbara rîse.

— Urmau știrile și starea vremii din Chicago !

— Nu-ți face probleme, va fi încă o zi frumoasă.

Pomeni de vreme din nou în drum spre gara de pe Davis Street. Era o femeie încîntătoare, dar cînd repeta ceva — și era a treia oară cînd vorbea de vreme — fața ei devenea imobilă și încăpățînată, căpătînd o expresie aspră ce o îmbătrînea. Parker se uita adesea la fotografiile ei și-și spunea : dacă cineva i-ar auzi vocea îngîmfată și gîjîită de nordică, n-ar crede că e atît de drăguță.

— Dacă va ploua, traficul o să fie îngrozitor, spuse ea.

— N-o să plouă. Îți promit. E ceva de capul tipului ăstuia ?

— Jakes e fantastic, iar această expoziție Mapplethorpe e plină de lucruri de calitate. E captivant...

Ăsta era un alt lucru care-o caracteriza : cînd era la volan, rareori părea să-și dea seama ce vorbește și nici nu asculta ce i se spune. Doar cînd nu era atentă folosea cuvinte ca : „fantastic" și „captivant."

— Să existe expoziții la care să mergi — ăsta e lucrul cel mai important, zise Parker.

— După aceea bem un pahar cu el. E un tip cu multe relații.

— Să vrea să se întîlnească cu noi — asta e ceea ce contează.

Barbara opri la semafor și zise :

— Nu-mi dau seama dacă vorbești în bătaie de joc sau nu.

— Nu-mi bat joc. De-abia aștept să mergem. Ce-ai zice de mîine seară ?

— Mă duc cu Eddie la mama.

— Și vineri am eu o întîlnire.

— Bineînțeles, spuse ea, conducînd spre gara Evanston.

Cînd vru s-o sărute, ea întoarse capul și-i întinse obrazul, ca o cunoștință oarecare ce își ia la revedere. Trebuia să ții minte lucrurile astea — că nu-i plăcea să i se întindă rujul, că, dacă o îmbrățișai, se plîngea că-i șifonezi bluza, cum se ferea cînd o atingeai. Aceste capricii o țineau la distanță și o făceau să arate frumoasă mereu. Avea ochi albaștri limpezi, o gură senzuală și păr frumos, tuns scurt, șaten cu șuvițe blonde.

Parker se îndreptă spre intrarea gării, trecu pe lîngă vînzătorul de ziare fără să-l bage în seamă și în tren începu o

discuție cu bărbatul de lîngă el. Era un om micuț de vreo șaizeci și ceva de ani, care-și lăsă la o parte ziarul *Tribune* și-i mărturisi că se sculase de la patru în dimineața aceea ca să-și îngrijească trandafirii din seră, ceea ce făcea zilnic înainte să ia trenul. Se ocupa de publicitate, zise, dar prefera să discute despre creșterea trandafirilor.

— Și mie-mi plac florile, spuse Parker. Am o grădină imensă. Tot timpul o ud și o plivesc. Îmi place să văd plantele crescînd — progresul pe care-l fac zilnic.

— Mă ajută și soția. Pe dumneavoastră vă ajută ?

— Sînt văduv.

Omul păru șocat și-și duse mîna la față, cuprins parcă de groază.

— Îmi pare rău...

— Era foarte bolnavă. Moartea a fost o eliberare binecuvîntată pentru ea.

După asta, bărbatul vorbi despre propria lui sănătate și nu-l întrebă pe Parker unde lucrează decît cînd ajunseră în Loop.

— La sindicatul muncitorilor textiliști, îi răspunse Parker. Sînt avocatul lor particular. Le rezolv majoritatea problemelor juridice.

— Asta e foarte bine. Tatăl meu a făcut parte din sindicatul ăsta, spuse bărbatul pe același ton solemn și meditativ cu care ar fi vorbit despre religie. Ca și cum, își spuse Parker, menționarea sindicatului i-ar fi stîrnit multe amintiri — despre tatăl său, despre trecut și vremuri grele. Nu mai zîmbi, deveni absent și pierdut în gînduri. După ce plecă, Parker se întrebă de ce mințise un om atît de insignifiant și conchise : pentru că era insignifiant. Adevărul este pentru acei puțini care contează cu-adevărat.

Cum ajunse la birou, o sună pe Ewa. Era obișnuit să-i răspundă robotul telefonic și, cînd îi auzi vocea, amuți pentru cîteva clipe, întrebîndu-se dacă nu cumva era totuși înregistrarea de pe casetă.

— Bună. Eu sînt. Mîine seară sînt liber.

Nu-i răspunse imediat. Știa că ezită — că nu înțelege ce-l interesa la ea.

— Trebuie să te văd.

— Bine, zise ea, uimită oarecum, dar înduplecată de puterea lui de convingere. În același loc ?

— Nu. Hai să încercăm și în altă parte. Nu vreau să devină rutină.

Lucră după aceea. Fusese o vreme cînd și-ar fi petrecut ziua desenînd proiecte de clădiri, nu doar construcția, ci fiecare detaliu al ușilor și tocurilor de ferestre, fiecare închizătoare, raft sau ornament. Unul dintre seturile de planuri înrămate și agățate pe pereții biroului era acela al casei pe care filosoful Wittgenstein o desenase pentru sora lui și în care făcuse exact asta — își asumase responsabilitatea fiecărui detaliu. În zile ca cea de azi distrugea clădirile, le făcea una cu pămîntul sau găsea mijloace ingenioase de susținere a fațadelor părăginite, dar pline de personalitate, astfel încît să le poată transforma în blocuri cu multe etaje.

Îi plăcea să se lase absorbit de munca sa și rămase la birou și în timpul prînzului — Rosalie îl servi cu un sandviș cu ton și pîine prăjită — fără sare, maioneză sau unt ; fasole verde și un măr ca desert.

Rosalie îi aduse notița informativă de la Frank Keedy, unul dintre oamenii de bază de la firma lui. Keedy era extrem de perspicace în a lua urma afacerilor încheiate de agenții imobiliari din Chicago și în notița lui îl anunța că

descoperise un aranjament secret făcut într-o clădire din vecinătate — de pe Federal și Harrison — despre care Keedy era sigur că fusese transformată într-un sweatshop* : o sută de hispanici, vietnamezi și ce-or mai fi fost, confecționînd îmbrăcăminte. Astfel de proiecte îl făceau pe un constructor ca Parker să pară aproape un idealist. Se uită pe fereastră și se enervă că nu putea să vadă clădirea din locul unde stătea.

La sfîrșitul zilei îi dădu lui Rosalie casetele pe care dictase planuri de lucru : umpluse patru role.

— Am ceva de bătut la mașină pentru tine.

O văzu cum tresare și-și dădu seama ce gîndea : că-i va lua două zile să bată la mașină tot ce-i dăduse, că, pe lîngă asta, el își făcuse și curat pe birou și se ocupase de toate dosarele și referatele, că era uluitor — genul de șef diabolic.

— Aveam de gînd să vin mai tîrziu mîine, domnule Jagoda. Își strînse buzele ca să nu-i mai scape nimic. Dar nu se putu abține. La nouă și jumătate am programare la coafor. Umerii îi căzură, înfricoșată de ce-avea s-audă.

— E-n regulă, zise el zîmbind ca s-o liniștească. Astea pot să mai aștepte.

Îi plăcu recunoștința din ochii ei, felul cum se relaxă. *E așa de drăguț,* gîndea. Avea să le spună și prietenilor asta, era sigur.

La șase se întîlni cu Barbara în fața Muzeului de Artă Contemporană. Steagurile de pe fațada clădirii atîrnau pleoștite, cu falduri lungi, nemișcate de vreo pală de vînt

* Atelier sau fabrică în care muncitorii sînt angajați să lucreze cu program prelungit, salarii mici și în condiții insalubre (n.tr.).

și păreau țepene — parcă nu erau făcute din pînză, ci din tablă vopsită — de-o imobilitate completă în aerul sfîrșitului de după-amiază. Arșița, umbrele și gazele emanate de vehicule erau mai insuportabile decît la prînz.

— Sînt transpirată toată, zise Barbara atingîndu-i ușor obrazul cu buzele. Îți vine să crezi că poate fi atît de cald ?

— Mie-mi place. La ce te uiți ?

Barbara îl privea fix, total derutată.

— Ieri mi-ai spus că nu poți suferi căldura.

— Poate mă referam la umiditate.

— Nu... ai zis...

Parker o luă în brațe și o ținu strîns pînă cînd, cuprinsă de panică, începu să rîdă tare, protestînd cu atîta vehemență, încît uită ce spusese mai înainte. Și cînd îi dădu drumul — agitată, furioasă, ametită — era ca și cum s-ar fi întors pe pămînt după o perioadă petrecută la înălțime. Intrară în expoziția Mapplethorpe.

Ronald Jakes, fotograf de modele, insistase ca Barbara să vadă expoziția prietenului său. Barbara își alcătuia o nouă mapă de fotografii, reîntorcîndu-se la cariera de model după aproape doi ani de absență. Acum, că Eddie avea șase luni și putea fi îngrijit și hrănit cu ușurință de o supraveghetoare, era de părere că se poate întoarce liniștită la lucru, spunea ea. Făcuse gimnastică : cîntărea puțin mai mult, dar era mai tonică decît fusese cu doi ani în urmă. De-abia aștepta să-și reia munca — nu pentru bani, ci pentru activitatea în sine, pentru a avea o ocupație. Asta spunea ea. Parker era de acord cu planurile ei, prefăcîndu-se că-l interesează.

Oamenii care se plimbau prin sala de expoziție dădeau anticipat un indiciu asupra pozelor — îmbrăcați extrava-

gant, o adunătură bizară, bărbați tineri cu mustăți stufoase și capete rase : neîncercînd să-și dea aere, cum fac oamenii de obicei la expoziții, ci încercînd să pară anonimi, ferindu-și tot timpul privirea și vorbind în șoaptă. Tăcerea întreruptă de murmure, încolăcindu-se ca fumul pe deasupra fotografiilor înrămate, era un semn de rău augur.

— Oh, Dumnezeule ! exclamă Barbara cu un suspin înăbușit.

Mergea în fața lui, uitîndu-se într-o parte, la perete.

Parker privea doar cu coada ochiului și trecea mai departe. Nu voia să se oprească și să examineze pozele. Înfățișau bărbați negri cheli îmbrățișînd bărbați albi cheli și toți aveau fese netede și penisuri groase. În unele nu erau decît penisuri — ca niște torpile, unele asemănătoare trabucurilor și unul ca o banană prea coaptă. Erau bărbați goi ținîndu-se în brațe, bărbați dezbrăcați arătînd cu degetul spre ceva, siluetele îndepărtate ale unor bărbați goi și cîțiva îmbrățișînd stîlpi de telegraf. Existau și cîteva fotografii cu flori mari, albe, cu petale perfecte și legume la fel de mari și de desăvîrșite. Parker gîndi : florile nu miros, legumele n-au nici un gust. Restul era scabros.

Barbara mergea încet, nesigură, dorind ca el să spună ceva. Fotografiile erau mult mai bizare decît se așteptase și ce legătură avea ea cu ele ?

— Ce părere ai ? îl întrebă.

— S-ar părea că acest Mapplethorpe e homosexual, îi răspunse cu voce tare, compunîndu-și o expresie cît mai solemnă. Era conștient că oamenii din apropiere îl auziseră și că erau prea speriați ca să facă vreo remarcă ei înșiși. Îi disprețuia pentru felul cum își tîrșîiau picioarele prin fața pozelor, priveau atent și înghițeau totul.

Trei fotografii de format mare înfățișau un bărbat tînăr din care urina țîșnea ca un arc și se oprea în gura altui bărbat îngenuncheat în fața lui.

— Au bărbi și poartă pălării. Uită-te la hainele lor vechi, zise Parker, se aplecă și citi titlul. „Dave și Gary. Sausalito."

Trecură pe lîngă alta ce arăta organele genitale zdrobite ale unui bărbat, doar asta, plaga umedă, care-i aminti de un animal mic călcat de o mașină pe șosea : strivit, plin de sînge, făcut terci de circulația intensă, de toate acele roți. Mai era un bărbat într-un costum de piele foarte strîmt — arăta ca o pisică neagră și avea un nume nemțesc, după cum reieșea din titlu. Urma o maimuțărire a unei crucificări : pe pămînt, într-o pădure întunecată, zăcea întins un trup alb, dezbrăcat, cu un penis ca un pistol. Parker întrebă :

— Ce-o fi ăla, un penis sau un castravete ? E greu să faci diferența. Uite un alt tip cu pălărie — sînt morți după pălăriile de cowboy ! Titlurile sînt teribile. „Kurt". „Jim". „North Sedgewick Street". Sausalito din nou. Am fost în Sausalito anul trecut și nu l-am văzut pe chelul ăsta cu fundul gol ghemuit pe furtunul de la gura de apă. Ăla *este* un furtun și nu un alt penis, nu-i așa ?

— E ușor să faci glume în legătură cu niște poze care presupun atîtea riscuri.

— Nu atît de ușor pe cît crezi, draga mea. Bineînțeles că aceste imagini au o anumită forță. Sînt extrem de simplificate, scoase din orice context. Deci ceea ce rămîne e ca o efigie și nu e nimic obscen, fiindcă nu intră în contact cu nici o altă realitate.

Barbara îl privea chiorîș. Îi cunoștea acea privire. Însemna că auzise destul.

— E o porcărie, zise Parker. Și oamenii de la expoziția asta sînt la fel de răi. Sînt genul care dau anunțuri personale în ziare spunînd că le place fotbalul și sporturile nautice. Ar vrea să găsească pe cineva care să le facă și clismă.

— Fotografiază și modele, ca Ronald Jakes. Amîndoi sînt considerați foarte buni.

— Tipul ăsta chiar te interesează !

Îl irita faptul că nu-i împărtășea revolta, că nu înțelesese nimic din sarcasmul lui, că era chiar oarecum excitată de acele capete chelioase și penisuri umflate — iar halterofilul ăla era bărbat sau femeie ?

— Și Helmut Newton mai face ciudățenii dintr-astea, dar e nemaipomenit cînd pozează modele.

Însă Parker mergea repede continuînd să vorbească.

— Fotografiile astea spun : „Eu îi cunosc pe oamenii ăștia, dar tu nu", „Toți ar face orice pentru mine", „Nu i-ai putea întîlni chiar dacă ai vrea — și totuși eu îi văd mereu", „Ei sînt prietenii mei", „Ei sînt iubiții mei". Totul e numai lăudăroșenie.

— Te-ai enervat, zise Barbara. N-ai nici un pic de haz cînd ești furios.

— Ăsta e snobism sexual, replică Parker cu ochii fixați pe o linie groasă ce era umbra unei clame prinsă de penisul unui bărbat.

Barbara zîmbea.

— Ești șocat.

— Dacă tu nu ești, înseamnă că ceva nu este în regulă cu tine.

— Deci, nu vrei să-l întîlnești ?

— Vreau foarte mult să-l întîlnesc.

Propuse să-l invite pe fotograf să ia cina la N.E.W. Cuisine de pe West Erie, dar cînd îl sunară pe Jakes, acesta insistă să se întîlnească la un bar proaspăt renovat numit „Tracks", la Union Station. Ca și florăria și chioșcul de ziare aflate de o parte și de alta, barul dădea impresia că se rostogolise la distanță de zid — erau mese pe trotuarul din fața barului, la fel cum erau flori pe rafturile din stînga și teancuri de ziare în dreapta. La o masă lîngă acele ziare, separată de chioșc printr-un gărduleț care să dea locului alura unei cafenele franțuzești în aer liber, stătea un bărbat scund, cu spatele încovoiat, fumînd: Ronald Jakes.

Pe un ziar *National Enquirer* de pe o etajeră a chioșcului se vedeau titlurile: *Secretele lui Cary Grant — Temperamentul său nestăpînit; Amanții lui bărbați; Cum s-a îmbrăcat cu chiloți de damă. Fotografii pe pagina 4.*

— Aș prefera să mergem înăuntru, spuse Parker.

Vedea oamenii hoinărind încoace și încolo, pășind doar la cîțiva metri distanță; simțea acut mișcarea și intruziunea, indivizi care răsfoiau paginile, pierzîndu-și timpul, uitîndu-se direct spre el.

— Nu se fumează înăuntru, îl anunță Jakes.

— Perfect, zise Parker, dar Barbara se așezase deja — cu eleganță, mîndră, atingîndu-și genunchiul cu vîrfurile degetelor în timp ce-și punea un picior peste celălalt, înălțîndu-și bărbia și întinzîndu-și gîtul.

— Venim de la expoziția Mapplethorpe.

Jakes nu zise nimic. Era mic de statură, palid, slab, părea firav și bolnăvicios, avea ochi albaștri umflați. Părul i se rărise — probabil din cauza fumatului, gîndi Parker, fumătorii chelesc și se șubrezesc de timpuriu. Omulețul avea un pahar în mînă și ședea doar pe un colț de scaun,

într-un fel care-l făcu pe Parker să se simtă incomod — îi venea să-l ridice și să-l așeze cum trebuie. Continuă să tacă.

— Expoziția e nemaipomenită, spuse Barbara.

— Tot orașul dă năvală s-o vadă, zise Jakes. Vocea îi tremura ușor, ceea ce se potrivea cu fața lui palidă și mărul lui Adam pronunțat care-i sălta în gît. Marele Mapplethorpe al cărui nume era pe firma muzeului era probabil un individ neînsemnat, agitat și plin de sine, încălțat în bascheți, ca acest Jakes. Ai crede că n-au mai văzut un penis pînă acum.

Parker zise :

— Poate că n-au mai văzut unul prins cu o clamă sau făcut terci și sîngerînd de parc-ar fi fost lovit de un camion, ori...

— Parker, nu vorbi prostii, îl admonestă Barbara, iar lui Jakes îi spuse : Sînt absolut remarcabile.

Dar ochii spălăciți ai lui Jakes erau ațintiți asupra lui Parker.

— Asta e viața, spuse el. Oamenii arată astfel. Oamenii poartă acele haine. Oamenii fac astfel de lucruri.

Repetarea cuvîntului „oamenii" îi făcu pe fiecare dintre ei să arunce o privire peste gărduleţul barului, unde oamenii se grăbeau să prindă trenuri, zăboveau la chioșcul de ziare sau alegeau flori. Acești oameni, simțea Parker, dovedeau cît de fals era totul în fotografiile hidoase ale lui Mapplethorpe.

— De unde ştiu eu că nu pozează pentru el — că nu-i plătește ca să facă ce le indică ?

Jakes zîmbi la asta și Parker își dădu seama că omulețul avea nevoie mai mult de dezaprobare decît de încurajare.

— Vrei să pretinzi că ei nu există, spuse Jakes. Însă există — și mai mult decît atît. Este multă frumusețe în acele trupuri. Duci o viață foarte protejată, prietene.

— Poate că ai dreptate, zise Parker și spunînd asta se simți sfidător și pur. Gîndul îi plăcu și se văzu pe el însuși ca pe un om mai degrabă naiv și ușor de șocat și, din cauza asta, cu un puternic simț al ridicolului — trebuie să fii ușor de șocat ca să poți face glume.

— Credeam că vom vorbi despre mapa mea de fotografii, zise Barbara.

— Dacă vorbim despre Mapplethorpe, atunci vorbim despre mapa ta, iubito, se adresă Jakes Barbarei, dar neluîndu-și ochii de la Parker.

Era atîta concentrare și intensitate în privirea lui, că Parker începu să se simtă stingherit. Iar oamenii de la chioșc înrăutățeau lucrurile — aruncau priviri furișe în bar pe deasupra ziarelor. Îl obseda senzația că o mulțime se aduna într-un loc, împrăștiindu-se de cîte ori se uita într-acolo. Oamenii îi abăteau atenția — ce spusese Jakes ? — și chiar cînd le întoarse spatele, le văzu în oglindă fețele roșii și ochii ficși.

— S-a întîmplat ceva ? îl întrebă Jakes. Simți că omul îl simpatiza fără să știe cum să i-o arate. Nu vrei o băutură adevărată ?

— Nu beau alcool.

— Nici eu. Ia una din asta. Un strop de votcă cu suc de roșii.

— Acid, gelatină, conservanți, spuse Parker cu colțurile gurii lăsate în jos. Sare.

Jakes se întoarse spre Barbara și strîmbă din buze, se cutremură și-și încrucișă brațele osoase.

— Poate că trebuie să duci o viață ferită ca să-i înțelegi și să-ți fie milă de acei bieți oameni exploatați din pozele lui Mapplethorpe, remarcă Parker. Pentru că se folosește de ei și ei nu-și dau seama.

— Poate că vor să se lase folosiți, zise Jakes și zîmbi pentru prima oară, întorcîndu-se, și în acea mișcare circulară cuprinse cu privirea indivizii cu genți și serviete în mîini, navetiștii întîrziați cu hainele în dezordine și transpirați și pe cei de la chioșcul de ziare. Pot să te asigur că unii doresc să se abuzeze de ei.

— Atunci sînt tîmpiți și vrednici de milă. Și ăsta-i cel mai josnic mod de exploatare — a proștilor.

Jakes fluieră, se uită în sus și o întrebă pe Barbara :

— Unde l-ai găsit, scumpo ?

— Mă uit la acele poze și văd victime, spuse Parker.

— Fotografiile mele oferă imaginea plăcerii, zise Jakes. L-am citat pe Mapplethorpe. În cel mai bun autoportret al său are un bici pentru tauri îndesat în fund.

Cineva de cealaltă parte a gardului bodogănea tare ; Parker nu distingea cuvintele, dar tonul era plin de ură. Îi întrebă :

— N-am putea găsi un loc mai liniștit ?

— Homosexualii erau înainte posesorii tuturor secretelor, continuă Jakes să-l sîcîie. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Cred că așa-zișii oameni normali au probleme. Ei sînt cei cu secrete acum. Ascultă, cuplurile căsătorite nu l-ar lăsa pe Mapplethorpe să-i fotografieze așa cum au făcut homosexualii.

— Mă întreb de ce, zise Parker.

— Nu vrei s-o fotografiez pe soția ta. Așa că inventezi obiecții împotriva expoziției lui Robert.

— Nu-i adevărat, spuse Barbara și, cuprinsă brusc de furie, se aplecă în față urîțindu-se.

— De unde știi ? zise Jakes.

— Fiindcă mi-ar fi spus. Noi ne spunem totul. N-avem secrete.

Fotograful îi spuse :

— Știi unde să mă găsești, dar n-o să mă cauți.

Se uită în altă parte cînd Parker o luă pe Barbara de mînă și-o conduse afară din bar, pe lîngă chioșcul de ziare. Ea ezită lîngă teancul cu ziarele de seară, însă Parker o strînse și mai tare și o împinse înainte.

— Sînt îngrijorat din cauza ta, îi spuse.

— Dragul meu, zise ea cu dragoste și recunoștință și-l lăsă s-o conducă printr-un pasaj, de unde ieșiră în seara fierbinte.

— Mi-e foame, spuse Barbara.

Găsiră un restaurant pe Monroe, un loc întunecat, cu scaune greoaie și ușa lăsată deschisă. Pe tablă încă mai erau scrise felurile de mîncare de la prînz, iar bărbații de la bar erau în cămăși cu mîneci scurte.

O chelneriță într-o bluză plisată le aduse meniuri, dar Parker îi făcu semn să le ia de-acolo.

— Fără sare, fără ulei, fără MSG*, fără coloranți, arome, zahăr, făină albă sau unt. Ce aveți ?

I se aduse salată de spanac cu năut și un cartof copt pe care-l desfăcu și-l umplu cu iaurt. Bău sifon. La desert mîncă o farfurie cu căpșuni.

Barbara luă un cotlet și cartofi prăjiți.

— Animale moarte, zise Parker. Sînge uleios.

---

* Monosodiuym Glutamate — glutamat monosodic (n.tr.).

Era o glumă de-a lor, dar brusc Parker se încruntă și-și duse mîinile la față. Își bagă degetele în gură și începu să caute cu frenezie, gemînd. În cele din urmă și după mult efort își trase degetele încet de pe limbă și se uită în jos cu oroare.

— Am avut un fir de păr în gură !

Mai tîrziu, în drum spre casă, își aminti de el și i se făcu greață. Trase mașina pe o străduță laterală din Lake Shore Drive și vomită cu violență.

4

La miezul nopții de-abia aștepta s-o vadă pe Ewa, însă pînă în zori nerăbdarea lui se diminuă transformîndu-se în simplă curiozitate și se dădu jos din pat întrebîndu-se dacă s-o sune de la telefonul de-acasă. Și-o imagină așteptînd apelul lui, dar această așteptare — el nesunînd-o — o ținea în casă, unde se afla în siguranță: văzu o siluetă greoaie și placidă, vag conturată, a unei femei stînd lîngă un telefon.

— Pădurile încă mai ard, zise el apăsînd cu degetul mare butonul de pe telecomandă și imaginea dispăru.

Vorbea singur; Barbara era jos cu copilul îmbrăcîndu-l și pregătindu-se să plece la mama ei. Îi strigă să dea drumul mai tare aerului condiționat — se anunța o altă zi cu o temperatură de peste 30 de grade.

Își aminti cum în astfel de zile caniculare Ewa îi povestea că făcea dușuri — uneori cîte patru într-o după-amiază — ca să se răcorească. Această pomenire a dușurilor și a ferestrei („Nici o adiere", zicea) îl ajuta să vadă cu ochii minții apartamentul ei, camerele mici, aerul încremenit, mirosurile. Spunea că muzica îi deranja pe vecini,

așa că stătea întinsă pe pat cu căștile la urechi. Era unul dintre acele locuri din partea de sud unde auzeai mereu voci, zgomot de țevi, țipete înăbușite. Totuși, nu se plînsese niciodată. Dacă ar fi făcut-o, ar fi aflat ceva despre ea.

— Iau Beemer-ul, zise el și începu să se grăbească, fiindcă în el creștea bănuiala că s-ar putea să se înșele, că Ewa ar fi putut avea necazuri.

Gîndul îl obsedă atît, că ieși de pe autostrada Edens, intră pe o stradă din Morton Grove și găsi un telefon într-o spălătorie publică.

— *E o urgență,* pronunță el rar cînd îi răspunse robotul telefonic. Unde naiba putea fi la opt și zece dimineața ? N-avea idee unde lucra sau dacă lucra undeva. Tot ce știa despre ea se afla în scrisoarea de răspuns la anunțul lui personal — asta, și faptul că era frumoasă și nu părea să-și dea seama.

Îi lăsă un mesaj să-l sune. Deveni din ce în ce mai neliniștit, se uită în jur la geamurile pline de spumă ale mașinilor de spălat, apoi afară la casele neîngrijite, cu tencuiala umflată, și la mașinile cu vopseaua scorojită.

Mai tîrziu, mergînd mai departe pe Kennedy sub un cer cețos, regretă ce spusese — nu pentru c-ar fi fost un lucru pripit, ci pentru că era probabil prea tîrziu ca s-o mai ajute.

La parcarea de pe Wells, Vern — cum scria pe insigna cusută pe buzunarul cămășii — îi dădu un tichet părînd bucuros să-l vadă.

— Hei, ne-ați lipsit. Ați luat trenul sau ce, ați parcat în altă parte ?

— Am fost plecat din oraș.

— Cu afaceri sau de plăcere ?

Omul era mocăit și băgăreț și avea un zîmbet tîmp. Se agățase de fereastră cu ambele mîini și stătea aplecat spre Parker. Respirația îi mirosea a cafea și avea zahăr pe buze de la gogoașa pe care-o mîncase.

— Ai auzit pe cineva să se ducă la Detroit de plăcere ? îl întrebă Parker.

— Sînt cîteva locuri frumoase în Detroit, dacă știi unde să la cauți. Cum a fost vremea ?

— Ca și aici.

— Am auzit c-a plouat pe la ei.

Parker avea sentimentul neplăcut că bărbatul s-ar putea să-l sîcîie intenționat, iar el urîse întotdeauna hărțuiala, fiind cea mai crudă metodă de-a prinde pe cineva în cursă.

— E mai bine să nu plouă deloc decît să plouă puțin, zise Parker încercînd să dea mașina mai în față.

— În Evanston vă lasă să vă udați gazonul ?

— Nu mai locuiesc în Evanston. Stau pe Morton Grove acum — la periferie, în Skokie. Știi locul ăla unde se fac gravuri în număr limitat de lîngă spălătoria de pe Strada 18, la ieșirea de pe autostradă ? Pe-acolo.

— Da ? zise Vern cu o expresie îngrijorată. De ce-ați vîndut ?

— N-am avut încotro. Parker simți că omul avea nevoie s-audă povestea unei catastrofe — ochii îi erau avizi și întrebători. Ne-au sosit niște note de plată medicale neprevăzute. A trebuit să fac rost urgent de bani gheață.

Vern tot nu părea satisfăcut și se ținea strîns de mașină respirînd greu. Se prefăcu îngrozit ca să-și arate compătimirea, totuși voia să afle mai multe detalii. Reacția lui îl supără pe Parker, care simțea că devenise

omul pe care tocmai îl descrisese — locuind în Morton Grove, cu note medicale de plătit — și avea dreptul să fie lăsat în pace.

— Am o programare la dentist și sînt în întîrziere.

— Scuzați-mă. Sînt locuri la etajul al cincilea.

Începu să urce rampa. I se făcu milă de el însuși. Era un bărbat apăsat de griji, care se mutase într-o casă mai mică dintr-un cartier mizerabil din motive financiare : ca urmare a unei operații grele.

Și asta ar fi putut să se întîmple, reflectă el. Barbara avusese gîtul în ghips aproape toată luna aprilie, iar o operație l-ar fi costat destul, cu toată asigurarea lui medicală. Ar fi trebuit să-i spună lui Vern : *Nu mi-am dat seama că eram într-o situație critică.* Se autoconvinse și de faptul că ar fi putut foarte bine să-și petreacă ultimele două zile în Detroit.

Parcă la etajul al șaptelea într-un colț, în spatele unui stîlp și rămase în mașină cîteva minute, apoi coborî și căută scara de incendiu. La ieșirea din spate izbucni în rîs, observînd semnul galben cu negru ce însemna că acest loc întunecat și la care se ajungea greu fusese desemnat și aprobat ca adăpost în caz de radioactivitate.

Telefonul sună la puțină vreme după ce Parker își descuie biroul. Era o femeie, vorbind foarte repede, și pentru o clipă nu știu de unde s-o ia, n-o cunoștea, vocea ei îl deranja, nu cumva greșise numărul ? Se gîndea la casa cu tencuiala albastră, scorojită, de *vis-à-vis* de spălătorie, cu veranda murdară și țiglele negre înfierbîntate de soare pe acoperiș, la vechitura de mașină arsă complet din stradă. Casa îi păruse tristă și foarte deosebită.

— Te simți bine ? Vocea îți suna foarte ciudat, zise femeia.

Ewa. Își aminti totul imediat : cît de alarmat fusese, teama că nu se afla în siguranță, telefonul din spălătoria cu aer înțepător mirosind a săpun.

— N-am nimic. O vedea pe Ewa limpede acum și simțea o nevoie extrem de puternică de-a fi cu ea, s-o protejeze. Dar în loc s-o sperie spunîndu-i : *Ești în mare pericol* — cuvintele i se conturară clar în minte — îi zise : Trebuie să te văd cît mai curînd posibil.

— Da, diseară. Avem întîlnire. Așa am aranjat.

— Dă-l încolo de aranjament. E ceva care nu poate fi amînat. Ascultă...

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea pe un ton inocent și stăruitor.

I se păru că vocea ei tristă aparținea unei persoane singuratice și cu soarta pecetluită — de parcă se afla deja sub ochiul fix al unui om violent și lipsit de milă care plănuia s-o atragă într-o capcană.

— Știi garajul-parcare de pe North Wells, în Loop ? Mașina mea e la etajul al șaptelea — un Beemer albastru. Ne întîlnim acolo la prînz.

Ewa nu zise nimic și cînd el insistă, ea încă șovăia.

— N-am să-ți fac nici un rău.

— Știu, zise ea jenată, ca și cum știa că nu se purta rațional. Dar nu pot să plec de-aici pînă la unu și jumătate — sînt la serviciu acum.

— Unde lucrezi ?

— La Monștrii Marini.

— Crezi că-mi arde de glume ?

— Tocmai am sunat acasă și ți-am ascultat mesajul. Păreai foarte îngrijorat.

— Poate că tu ești cea care ar trebui să fie îngrijorată. Bine. Ne întîlnim la garaj la două. Etajul al șaptelea.

Era calm cînd puse jos receptorul. Știa că existau oameni care aveau nevoie de secretare, asistenți și persoane care să-i asculte — simțindu-se mai puternici și mai importanți pentru că toți aceștia se aflau prin preajmă. Dar nu și el : niciodată nu se simțea mai puternic, mai plin de fantezie sau de resurse decît atunci cînd nu era nimeni în jurul lui. Cînd era singur, era un gigant și-i compătimea pe cei care sufereau din cauza singurătății — cei care simțeau în taină că își pierd mințile fiindcă n-aveau cu cine să vorbească, iar cele mai multe erau femei, contemplîndu-și viețile micșorîndu-se și anii trecînd pur și simplu, lăsînd în urmă amintiri vagi.

În această stare de spirit autoritară și compătimitoare schiță un plan în privința posibilelor întrebuințări ale clădirii de pe South Federal. Era chiar în spatele cvartalului Printers', care fusese deja renovat și în care stăteau destui oameni, astfel încît clădirea putea fi transformată într-un complex cu multiple utilizări, păstrînd scheletul de rezistență din cărămidă viabil din punct de vedere comercial. Important era s-o împartă în spații comerciale, dar și de locuit, folosind etajele de sus cu priveliștile lor pentru apartamente — probabil că sub acoperiș mai era spațiu pentru încă un etaj ; iar jos era destul loc pentru prăvălioare, restaurante și magazine alimentare selecte.

Rosalie veni tîrziu, explicîndu-i iar că fusese la coafor.

— Îți place ? M-a costat optzeci și cinci de dolari.

Cu părul încreţit şi vopsit, urît şi strident, arăta de parcă fusese electrocutată de individul care-i luase atîţia bani, şi de ce ? Pentru că, probabil, cu cîteva zile în urmă, stînd în apartamentul ei şi simţindu-se groaznic, îşi spusese : *O să mă coafez şi-o să mă simt mai bine.*

— Am de gînd să acţionez în legătură cu sweatshop-ul din South Federal despre care m-a informat Keedy, zise Parker în jurul orei unu. S-ar putea să fie exact ce căutam.

Rosalie zîmbi atît de stupid, încît Parker îşi dădu seama că n-avea nici cea mai vagă idee la ce se referea.

— Clădirea, zise el, ştiind că avea tonul unui perfecţionist şi era destul de mîndru de asta. O să mă ocup de ea după-amiază, în caz că sună cineva.

Plecă de la birou ferm hotărît să treacă pe-acolo mai tîrziu — mintea i se înfierbîntase, imaginea unor femei muncite şi exploatate îl înduioşa, şi ieşi în căldura străzii simţindu-se deosebit de puternic, cum se întîmpla întotdeauna cînd tocmai spusese un lucru despre care ştia că era adevărat. Curăţirea acelei clădiri avea să-l elibereze.

Era bucuros că-i ajunsese la urechi zvonul despre sweatshop. Nu era numai faptul că nu prea avea posibile locuri de construcţie în zona comercială a oraşului. Era vorba de a scăpa clădirea de o activitate dubioasă şi de a salva acele femei aflate în primejdie. Însemna ajutor, însemna renovare, însemna profit.

Iar Ewa Womack era în pericol. Coborî şi traversă peronul umbrit şi întunecat al trenului suspendat, unde nu pătrundeau decît raze fugare de lumină. Plutea în aer un miros aspru de fier ruginit aici, la această margine a Loop-ului. Îl inspiră şi-şi dădu seama că se mişca încet şi cu grijă, de parc-ar fi fost privit. Însă el era cel care privea : se simţea important, dar invizibil pentru ceilalţi. Fremătînd, îşi croi drum în tăcere printre umbre şi mulţimea transpirată.

Nu intră în garaj prin strada Wells. Își spuse că se grăbea și se furișă pe aleea din spate, de pe LaSalle, pe care o descoperise într-o zi întîmplător, cînd se rătăcise și nu găsea o ieșire. Era exact genul de intrare care făcea dintr-un astfel de garaj o ascunzătoare perfectă pentru hoți.

Alergă pînă la etajul al șaptelea fără să gîfîie — punea această energie pe seama dietei sale — banana, brioșa din tărîțe și iaurtul cu roșcove pe care le mîncase spre prînz, de exemplu ; însă tropăitul lui pe scări și apoi zgomotul pașilor săi grăbiți pe palier părură s-o alarmeze pe Ewa care ieși de după mașină și se întoarse cu fața spre el. Avea genunchii îndoiți și o expresie fioroasă, iar el se opri brusc și începu să trăncănească.

— Nu răsuflu greu deloc. Știi de ce ?

Era prea speriată ca să zică ceva — dar el zîmbea. Se uită în jur. Nu mai erau decît două mașini, nici un om, iar ferestrele înguste și amenințătoare din capătul clădirii nu făceau decît să îngroașe umbrele de la acel etaj ce semăna cu o peșteră adîncă.

— De ce-a trebuit să ne întîlnim aici ? îl întrebă Ewa și glasul îi tremura un pic.

— Mi s-a părut mai simplu.

Asta aproape că o liniști. Se duse lîngă ea ca să-i descuie ușa. Frica ei părea să emane un miros. Lăsă destul spațiu între ei, n-o atinse, n-o privi deloc în ochi.

— Nu știam că ai o mașină ca asta, zise ea.

— Cine vede un Beemer nici măcar nu observă că are șase ani vechime.

— Normal, pentru că ăsta are doi ani vechime.

— Ești cumva vînzătoare de mașini ? Îl impresionase, căci femeile erau oarbe cînd era vorba de mașini și chiar dacă le spuneai, nu țineau minte anul de fabricație sau marca. Nu le interesa decît s-arate bine și să pornească la prima rotire a cheii.

— Oamenii fură mașini din astea, remarcă Ewa.

— Care oameni ?

— Huliganii. Țicniții.

— De unde știi ?

— Nu sînt fraieră. Am și eu ochi.

Parker îi deschise ușa, apoi înconjură mașina și se așeză pe locul lui, în spatele volanului. Introduse cheia în contact, dar n-o răsuci. Se așeză într-o parte și se uită la Ewa, privind-o în ochi pentru prima oară.

— Ar trebui să deschizi bine ochii. Habar n-ai ce ți s-ar putea întîmpla.

Ewa se întoarse spre el, reacționînd cu încetineală, încercînd parcă să se lămurească asupra intențiilor lui și din nou teama ei invadă aerul ca un miros înțepător.

— O femeie ca tine ar putea s-o pățească.

Aparent, Ewa nu se clinti, totuși Parker simți că se mișcase — sub haine, în interiorul corpului ei, mușchii i se încordaseră și carnea i se întărise.

— Credeam c-o să mergem undeva, spuse.

Și ochii ei : aruncau săgeți în stînga și-n dreapta, privindu-și chipul reflectat în geamul mașinii și în oglindă. Tot corpul îi fremăta și se contracta. Stătea mai mult în umbră, așa că nu erau mișcări clare, ci mai degrabă un zgomot subtil de frecare în întuneric, ca o șoaptă înăbușită și neliniștită cînd își încrucișă picioarele.

— Nu încă, draga mea, îi răspunse.

Cuvintele afectuoase erau ca sclipirea amenințătoare a unei lame de cuțit și avură același efect asupra ei. Auzi cum i se oprește răsuflarea cîteva clipe.

— Am treabă după-amiază, zise ea.

Înainte să-și încrucișeze mîinile și să se așeze mai bine în scaun, aruncă o privire prin geamul din spate la podeaua unsuroasă a etajului al șaptelea și spre rampa ce ducea la etajul al șaselea — iar Parker se uită și el. Era liniște și întuneric, de parcă s-ar fi aflat sub pămînt : nu mai era nimic în afară de întuneric.

— Treburile pot să mai aștepte — nu-i mai spuse *draga mea,* era destul de înfricoșată deja. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Vorbești cu mine ca și cum m-ai cunoaște, zise ea și zîmbi, ca să-i arate că totul i se părea absurd.

— Te cunosc mai bine decît îți închipui.

Asta păru s-o pună în gardă. Își desfăcu brațele, își duse pe furiș mîna la încuietoarea ușii și trase ; dar ușa nu se deschise, nu se auzi nimic și-ar fi trebuit să fie un țăcănit.

— Închidere centrală, îi zise Parker prompt.

— Căutam butonul geamului, șopti ea. Am nevoie de aer.

Mintea în legătură cu butonul geamului, era sigur. Încercase ușa. Dar era adevărat și faptul că arșița după-amiezii se întețise în jurul lor și întunericul etajului al șaptelea era fierbinte ca o pătură de lînă ce părea să-i apese și să-i sufoce.

Șoapta ei veni ca un efect al aceleiași călduri.

— Pentru că sînt femeie ? Și ai impresia că cunoști femeile ? Astea-s tîmpenii.

Parker începuse să transpire și îi plăcea senzația pe care i-o dădeau picăturile de sudoare ce-i alunecau pe față. Cămașa umedă se strînsese ca un corset lipindu-se de el.

— Am băut zece pahare împreună, asta-i tot ce-am făcut de cînd ne cunoaștem.

Îl provoca, însă cu prudență, încurajîndu-l oarecum să fie rezonabil. Vedea bine că era teribil de înspăimîntată.

Curba din umbră a gîtului ei semăna cu linia arcuită a coapsei.

— Hai să plecăm de-aici, îl îndemnă ea.

— La tine acasă ? Limba i se încleia în gură în timp ce vorbea.

— Las-o baltă.

Suna ca un reproș, dar care totuși îl stimulă, ca și cum demonstrase că Ewa era capabilă să-și păstreze calmul.

— Deci, ce-aveai să-mi spui ?

Atunci își aminti. Așteptă o clipă, pînă cînd ea începu să se foiască din nou și, în cele din urmă, vorbi pe o voce joasă, plină de șoapte.

— Cînd eram la Northwestern, făceam parte dintr-un club studențesc. În fiecare sîmbătă seara unul dintre frați își aducea în cameră o fată și, de fiecare dată reușea să se culce cu ea — fata pleca palidă și ametită, de parcă scosese și untul din ea. Tipul nu dădea greș niciodată. Care era secretul lui ?

Făcu o pauză să se asigure că Ewa îl asculta, apoi reluă povestea.

— I-am ascuns un microfon sub pat. L-am lăsat deschis și am înregistrat tot ce s-a întîmplat din clipa cînd a închis ușa pînă în momentul cînd au plecat. După aceea am ascultat banda — și am fost șocați. Cum au ajuns în cameră, primul lucru pe care l-a făcut a fost s-o amenințe

și să-i spună să se dezbrace — „Dacă nu, îți crestez fața în asemenea hal...“

Se uita cu atenție la umbrele negre ce se întretăiau pe fața Ewei.

— Am auzit-o gemînd și în clipa următoare se repezise asupra ei. N-a avut timp să țipe. Plîngea. Apoi am auzit patul, arcurile alea nenorocite scîrțîind. După aceea tăcere, iar la scurt timp fata a început să scîncească, înecîndu-se. Am ghicit ce se întîmpla.

Se opri, însă Ewa nu zise nimic.

— O legase. Foarte strîns.

Se apropie de ea și îi înconjură umerii consolator, iar cealaltă mînă i-o puse în poală. Ea își strînse picioarele brusc, ca pe o foarfecă, se dădu înapoi întepenind și devenind mai puternică.

— Ăsta-i genul de tip despre care vorbesc, zise Parker.

Ewa dădu drumul încet aerului din plămîni, iar în timpul ăsta păru să se zbîrlească toată și să capete forțe noi.

— Ăsta-i viol, spuse ea. Asta-i maltratare foarte gravă. L-aș omorî pe nemernicul ăla. Nu pot să sufăr povestea asta.

Parker îi dădu drumul. Umbrele nu părăsiseră obrazul Ewei și nici nu făcuse vreo mișcare, dar cămașa lui i se răcise pe spate și își simțea pielea feței uscată.

— Cred că n-o să ți se întîmple nimic. Se simțea ușurat, ca și cum și el fusese salvat. Deci, hai să mergem. Ce-ar fi să zîmbești puțin ?

Fața ei era frumoasă cu trăsături parcă sculptate, iar melancolia și lipsa surîsului o făceau și mai frumoasă. Îl

privi doar, umezindu-și buzele cu limba, iar cînd porni mașina, se relaxă din nou.

— Mor după o cafea, îi spuse.

— Cafeaua conține mangan. Presupun că îți face foarte bine.

5

Își tot punea întrebarea : *S-a schimbat ceva ?* căci se simțise cu mult mai bine în ultimele zile. Se trezea simțindu-se înviorat și aproape virtuos, de parcă ieșise purificat dintr-o fîntînă adîncă. Fîntîna era somnul. Era ca un fel de moarte. Nu visa — sau dacă o făcea, nu-și putea aminti nimic. Ăsta era un lucru neobișnuit. Îi plăcuse întotdeauna să doarmă datorită viselor pe care le avea.

Devenise un om mai simplu acum, își dădea seama de asta. N-avea nici o dorință sexuală. Acel gen de impuls fusese, se părea, scos din el — smuls din rădăcini ca un morcov și acolo unde fusese ceață deasă era acum o lumină răcoroasă. Lumina era motivul pentru care putea acum să vadă clar. Pe Ewa, cu o zi în urmă, nici măcar n-o atinsese decît ca s-o liniștească. Era o senzație plăcută : sîngele să nu-ți mai pulseze în ochi, triumful de a admira o femeie fără să dorești s-o posezi.

— Ai o întîlnire mîine, îi reaminti Barbara în timp ce el se îmbrăca. Stătea întinsă în pat și părea una cu el, părul îi era în dezordine și cămașa de noapte strînsă în jurul sînilor.

Știa la ce se referea, dar ceva la acel cuvînt îl deranjă, însă nu spuse nimic — nu voia să se gîndească la asta. Ea dădu drumul la televizor, iar el continuă să se îmbrace. Nu vedea, nu auzea și mai tîrziu la micul dejun (budincă de ovăz, Postum, o mandarină, pîine prăjită) nu dădu nici o atenție trăncănelilor de la radio.

Se duse cu mașina pînă la gară și ocoli chioșcul de ziare de la intrare.

Oricui ar fi comentat faptul că nu avea obișnuitul său ziar *Tribune* în mînă, plănuia să-i răspundă : nu m-am mai uitat printr-un ziar de-o veșnicie. Nu mai citesc idioțeniile alea. Toate aparțin republicanilor și publică același lucru în fiecare zi. Numai minciuni și nu te alegi decît cu tuș pe degete. Dacă se întîmplă ceva, știe toată lumea — plutește în aer.

Campania prezidențială era la ordinea zilei și ăsta era cel mai bun motiv ca să nu cumperi ziare. Nici n-aveai între cine să alegi și îți dădeai seama că erau îngrozitori cînd le vedeai nevestele — patru zgripțuroaice autoritare susținîndu-și soții avizi de putere și dornici să se facă plăcuți.

— Trezesc în mine violența, ar fi adăugat, referindu-se la ziare.

Căută un loc bun. Nu putea să suporte oamenii care șușoteau în tren, pe cei care îl priveau fix, apoi se întorceau și începeau să vorbească în șoaptă — remarcă imediat cîțiva astfel de băgăreți. Văzu un scaun gol lîngă un bărbat corpolent, îmbrăcat îngrijit, care ținea pe genunchi o servietă mare — ziar nu avea. Parker începu o discuție pe tema asta :

— Sîntem singurele persoane din trenul ăsta care n-avem nasurile băgate într-un ziar.

— Îl primesc pe-al meu la birou, zise omul. Dar nu prea am timp să-l citesc.

După aceea Parker își ținu discursul împotriva ziarelor, iar bărbatul zîmbi și deveni prietenos. Spuse că se ocupa de azbest și de înlăturarea reziduurilor chimice.

— E o afacere teribil de riscantă. Sînt familiarizat cu astfel de probleme, spuse Parker.

— Ei, nu sînt decît un gunoier onorabil.

— Nu, nu. Ascultă, eu sînt director de liceu și mi s-a întîmplat o dată ca toate țevile din școală să se înfunde cu azbest. A trebuit să închidem școala ca să le curățăm. Măști. Mănuși. Combinezoane. Nu mai puțin de opt metri de țevăraie. A fost foarte complicat.

— Majoritatea oamenilor nu înțeleg asta, zise bărbatul măgulit.

— Eu înțeleg foarte bine.

Bărbatul zîmbi cu mîndrie.

— E o treabă grea care nu poate fi făcută de mîntuială. Nici nu v-ar veni să credeți ce sume trebuie să plătesc pentru asigurarea oamenilor mei. Oamenii cred că-i ușor. Dar cum spuneați, e o afacere profitabilă, implicînd riscuri pe măsură.

Parker se gîndi cu satisfacție că nu spusese așa ceva.

— Oferiți servicii publice, zise el.

— Cred că facem destul de mult, spuse omul mulțumit de el însuși, dar fără ostentație. Avea umeri înguști, o burtă mare și un inel masonic pe deget. Parker reflectă la acuratețea cu care se autocaracterizase, cum arăta *într-adevăr* ca un gunoier onorabil. Bărbatul zîmbea încă. Unde este școala dumneavoastră ?

Care școală ? se întrebă Parker, apoi își aminti.

— Lincoln High School, pe Sedgwick, lîngă Superior. E o clădire mare de granit cu un ceas pe fațadă, care arată mereu timpul anapoda. Avem aproape două mii de elevi.

Nu exista un astfel de liceu. Parker îl privi în față provocîndu-l în tăcere să-l contrazică.

— Am auzit de el, spuse omul și, cum Parker nu zise nimic, adăugă : Am auzit numai lucruri bune despre el.

Crezuse tot ce-i spusese, despre elevi, că era director, îi inventase liceului o reputație bună, înghițise totul, deoarece, ca majoritatea oamenilor — Parker știa asta — nu se gîndea decît la el însuși, iar în rest nu făcea nimic altceva decît să-și miște buzele.

— Mai aveți vreo problemă cu izolația ?

Asta era tipic. Parker îi vorbise despre școală, iar el nu-l auzise decît cînd pomenise de azbest.

— Avem un vechi adăpost antiaerian la care nu ne-am uitat.

Omul scoase o carte de vizită din portofel pe care scria cu litere foarte mari *Baskies Waste Intervention.* Parker o învîrti între degete și începu să-i fie milă de el.

— Ăsta sînt eu : Harry Baskies. Contabilul meu a găsit numele firmei — nu e rău, hm ?

Tot la el însuși se gîndea — citeai asta pe fața lui grasă — cînd se întoarse zîmbind spre fereastră. Parker și-l imagină privindu-și fața în oglinda din dormitor și bărbierindu-se, plimbînd ușor mașina de ras pe obraji și în jurul buzelor — și i se păru aproape tragic că trebuia să îndeplinească această operație inutilă pe aceeași față în fiecare zi.

Tocmai deschisese gura să vorbească din nou, dar se opri dîndu-și seama că ajunseseră la Clark și Division. Se vedea reclama la Marlboro. Bărbatul se ridică greoi din scaun.

Îi părea rău că nu mai avea timp să spună nimic. Se simțea expansiv, inventiv, energic. Ar fi putut să convingă pe oricine că tocmai pilotase un tanc petrolier uriaș pe canalul maritim Saint Lawrence. Că se întorsese de curînd dintr-o excursie prelungită în Europa. Că fusese rănit grav într-un accident de motocicletă. Că pierduse un sfert de milion de dolari în crahul bancar din Lunea Neagră, cînd valoarea acțiunilor sale scăzuse vertiginos. Că era un vînzător en gros de instalații și produse chimice pentru piscine. Și după aceea dorea să privească atent fețele ascultătorilor săi.

Mai mult decît orice ar fi vrut să întîlnească o femeie inteligentă care să știe să aprecieze valoarea secretului descoperit de el — un fapt incontestabil. Anume că sîntem toți, absolut toți ființe umane ce parcurgem traiectorii paralele de la naștere pînă la moarte. Aceste linii paralele sînt motivul pentru care fiecare individ este atît de singur — oricare dintre oamenii pe care îi cunoscuse, fără excepție. Dar nu și el însuși.

Parker reușise s-o ia transversal, să se îndrepte spre centru; nu mergea în linie dreaptă. Văzuse cumva o reclamă sau faptul că trenul intra în LaSalle îl făcuse să se gîndească la cuvîntul *Loop* ? În orice caz, era cuvîntul potrivit. Întreaga sa viață era o curbă și în cursul acestei vieți avea să facă un luping. Scăpase de dominația liniilor paralele.

Pînă acum bucla era incompletă, și totuși, ce lucruri uluitoare văzuse, ce oameni întîlnise, cîte taine cunoștea.

Tot felul de oameni aveau nevoie de el, fiindcă știa cum să le dea încredere în ei înșiși, ca gunoieruiui din tren care plecase foarte mulțumit de persoana lui. Și Ewa avea nevoie de el. Nu știa unde locuia sau lucra. Avea atîtea de

descoperit în legătură cu ea — cunoştea multe mijloace de a afla ce-l interesa. Cu o zi în urmă fusese intrigat de conversaţia din maşina încuiată, în garajul-parcare. Se gîndi că ea ar putea fi acea femeie inteligentă căreia să-i încredinţeze secretele lui : ea ar fi înţeles.

La birou, Rosalie îl întrebă :

— Cum a mers întîlnirea de ieri ?

O urî pentru că-l făcuse să-şi amintească de Ewa, pentru că-i încurcase gîndurile şi-i reamintise cuvintele Barbarei : *Ai o întîlnire mîine.* Întîlnirile îi sugeraseră mereu o practică bine împămîntenită a sexului şi zîmbetelor, în care oamenii mîncau ca orbii, ducîndu-şi mîinile la gură, făcînd pînă la saturaţie aceleaşi gesturi triste şi uşor de anticipat.

Faţa i se întunecă şi fu pe punctul de a începe să strige, dar ea se referise la clădirea de pe Harrison şi South Federal.

— Nu pui mîna pe terenuri valoroase bătînd la uşile oamenilor şi întrebîndu-i dacă nu cumva încalcă legile de protecţia muncii, zise Parker.

Rosalie amuţi, umerii i se încovoiară şi noua ei coafură — acea perucă cu şuviţe de păr tapate şi încreţite — îi dădea o înfăţişare patetică, de parcă cineva i-o trîntise pe cap ca să-şi bată joc de ea.

— Există altă modalitate, Parker ?

Era Frank Keedy, arătînd înfierbîntat — cu cămaşa udă şi decolorată de transpiraţie, roşu la faţă — în timp ce intra în biroul lui Parker.

— Sondezi terenul. Foloseşti un pic de viclenie, îi răspunse Parker. Nu baţi la uşi. Trimiţi semnale.

— Şi probabil că mai şi apari la întîlnirile fixate, îi replică Frank Keedy. Ţi-am spus în notiţa informativă că

nu-i mai interesează Kegler Textiles și că au căzut deja de acord să vîndă clădirea. Dacă nu ne mișcăm repede, afacerea o să ne fie suflată de vreun arab care-o să dărîme blocul, ca să scadă valoarea proprietății.

— Crezi că vreau să pierd bani acolo unde pot să cîștig ?

— Nu, dar sper că n-ai de gînd s-o transformi într-o toaletă. Sau dac-o faci, să fie o toaletă cu plată.

— Ai auzit de insolație ?

Keedy își strînse buzele și respiră zgomotos pe nas, dar dădea deja înapoi.

— Ai idee ce efect îngrozitor are asupra unui copilaș de șase luni — frisoane, convulsii, temperatură de patruzeci de grade ?

Keedy începu să-și ceară scuze cu o voce tărăgănată.

Parker îl întrerupse imediat.

— Cu asta m-am ocupat ieri.

Keedy se retrăsese pînă la ușă și-și ceru scuze din nou. Parker îi întoarse spatele, desfăcu fermoarul servietei și zise :

— Tocmai voiam să plec spre South Federal.

— Am fost eu pe-acolo să văd ce se-ntîmplă, zise Keedy și Parker își dădu seama după tonul vocii lui — mîhnit aproape — că omul era un ticălos. Optzeci și șapte de persoane intră în clădire la șase dimineața și lumina arde și noaptea. Toate sînt femei. Majoritatea hispanice. Limba ar putea fi un obstacol. Ar fi bine să-l iei pe Perez.

— Mă duc să arunc o privire. Nu e o vizită mondenă.

— Ultimul tip pentru care am lucrat, Le Baron, nu pleca niciodată din birou, zise Keedy. Habar n-avea cum se renovează o clădire. Nu se pricepea decît la reclame.

Încerca cu stîngăcie să-l flateze. Totuși, Parker avea sentimentul că acel bărbat — predecesorul lui — era cumsecade și conștiincios, un om simplu care mînca mult și n-avea secrete.

Clădirea era mare, maronie și se afla lîngă strada Printers' Row. Parker era sigur că n-avea să fie nici o problemă să-i păstreze structura de cărămidă. Era probabil închiriată ieftin de cineva care avea să se mute imediat după finalizarea vînzării, părea semi-abandonată și nefolosită și după toate aparențele era o fire-trap*. Din cauza stării de ruină în care se afla nu stîrnise nici o suspiciune. Oricine ar fi trecut pe lîngă ea fără să se oprească : cei de la administrația financiară, de la primărie, biroul de imigrări sau polițiștii. Numai cel mai ambițios constructor putea fi atras și aceștia erau din ce în ce mai puțini. Cu toate astea Parker știa că există concurență.

Stătu la pîndă o vreme, uitîndu-se în sus. Era clar că etajele al unsprezecelea și al doisprezecelea erau ocupate — majoritatea ferestrelor erau larg deschise, blocate cu bucăți de hîrtie, iar unele geamuri erau vopsite. Ezită, apoi încercă ușa — era încuiată. Înconjură clădirea spre intrarea din față și văzu că ușa principală era bătută în scînduri. Deci blocul era considerat gol — ducă-se naibii cei de la fisc sau biroul de imigrări, asta era o încălcare a ordinelor primăriei cu privire la evitarea incendiilor. Oameni care lucrează într-o clădire cu ușa bătută în scînduri ! Nici o ieșire ! Se duse din nou în spate și de data asta văzu pe cineva mișcîndu-se înăuntru.

* Clădire care poate lua foc cu ușurință sau din care e dificil să ieși în caz de incendiu (n.tr.).

— Hei ! strigă. Deschide !

Femeia căscă gura şi, prin geam, arăta ca un peşte într-un bazin. Spunea ceva poate ? Parker n-auzea. Flutură mîna ca să-i arate că nu înţelegea şi cu un alt gest o îndemnă să-i deschidă. Femeia păru speriată. Parker zîmbi, ridică din umeri şi-şi luă o înfăţişare inofensivă. Femeia ezită, arătînd iar neliniştită şi agitată, ca un peşte.

Crăpă un pic uşa şi zise :

— *No inglés.*

Parker forţă uşa împingînd femeia de perete.

— Este singura ta vină, îi spuse de pe scări. Urcă un etaj — ascultă ; urcă încă unul — ascultă. Femeia de la parter, îngrozită probabil, nu scotea nici un cuvînt, dar de sus auzi zumzăitul maşinilor — zgomotul din casa scării. Urcă încă patru sau cinci etaje, mişcîndu-se cu grijă — un individ hrănit în stilul american obişnuit : zahăr-sare-grăsimi, ar fi renunţat chiar de la parter sau ar fi aşteptat înjurînd pînă ar fi venit liftul, era sigur de asta.

Cineva de deasupra cobora. Se opri. O uşă se deschise şi se închise ; ascultă în continuare — apa curgea undeva : mai mult ca sigur la toaleta femeilor. Se furişă pînă la uşă şi rămase acolo pînă cînd femeia se ivi : păr negru, ochi negri, faţă de indiancă. Privi drept înainte şi trecu pe lîngă el fără să scoată un sunet, nu vorbea *Inglés,* desigur.

Aşteptă, întrebîndu-se dacă să meargă mai departe sau nu. În cele din urmă, urcă scările, dar încet — nedorind să se trezească pe neaşteptate în faţa unei camere pline cu femei sau să dea nas în nas cu vreo gorilă care păzea uneori astfel de locuri. Trebuia totuşi să le vadă de aproape şi să găsească o poziţie favorabilă ca să facă o poză, prinzînd un detaliu semnificativ — o singură faţă cu o expresie patetică sau o femeie muncind din greu la o maşină ;

ar fi fost bine dacă ar fi găsit una atrăgătoare și stoarsă de puteri, frumoasă, dar epuizată.

O ușă se trînti și niște picioare începură să troncăne pe scări, cineva care mergea iute — o femeie.

— Bună, zise el.

— Salut. Era tînără, dolofană și palidă, cu pete roșii pe obraji din cauza căldurii. Era îmbrăcată în tricou și pantaloni scurți, iar în picioare avea papuci de plastic.

— Poți să-mi răspunzi la o întrebare ? spuse Parker. Sînt de la pompieri.

— Așteaptă un minut.

Intră grăbită la toaletă, iar Parker se îndepărtă cîțiva pași — nu voia să audă nimic, nu putea să suporte acel zgomot, ca al unui șuvoi ce se scurgea încet, făcut de o femeie aflată pe scaunul de toaletă. Apăru curînd înapoi pe palier, ștergîndu-și mîinile ude pe tricou.

— Hei, ai simțit cumva miros de fum ?

Ideea îi venise în timp ce era înăuntru.

— E bună, zise Parker. Îmi place. Nu, inspectăm doar clădirile nelocuite din zonă. E cineva sus ?

— Numai vreun miliard de persoane. Ce s-a întîmplat ?

Parker începu să o fixeze, cu un ochi micșorat.

— Nimic.

— N-auzi mașinile ? Gălăgia infernală ? E o căldură îngrozitoare și vreo două milioane de spaniole și portugheze tricotează, croiesc și cos ca nebunele.

— Poți să-mi spui exact cîte sînt ?

— Pe cine interesează ?

— Ți-am spus, zise Parker. Se întristase și corpul îi devenise greoi dintr-un motiv pe care nu-l putea numi, iar

semnul de întrebare instalat în mintea lui îl apăsa. Trebui să-şi umezească buzele ca să repete : Sînt de la pompieri.

— Sindicatul ne tot pisează, de-aia întreb. Au trimis vreo cinci sute de...

— Te rog, zise Parker. Spune-mi doar...

— Ascultă domnule, zise ea şi zîmbi strîmb, ca să-şi arate sarcasmul.

— Toate sînt hispanice ? întrebă Parker cu greutate.

— Mda. Şi patronul e din Iran. Dacă-ţi spune cineva că Kegler Textiles nu e o firmă arabă, să ştii că-ţi vinde gogoşi. Sadeek cîntăreşte aproape o tonă, îşi dă cu vreo opt kile de gel pe păr şi se leagă mereu de noi — vreau să spun de mine şi de prietena mea Sharon. Sîntem singurele albe de-aici. Îi zic mereu : „Sharon, trebuie să existe un loc mai bun..."

Parker nu mai putu să asculte. Se întristă şi mai tare. Limba i se încleiase şi nu-i dădea voie să vorbească. Apucă strîns balustrada întrebîndu-se dacă avea să izbucnească în plîns. Era posibil. Nu voia să asiste nimeni la asta — dar fata era o străină, aşa că nu prea avea importanţă. Trebuia să plece şi i se păru acum dificil şi periculos să coboare treptele acelea abrupte.

— Domnule, zise fata în timp ce el cobora. Hei, domnule ! Hei...

A doua zi era vineri şi simţi că era de-o importanţă crucială să se ducă la întîlnire.

La hotel, ştiu exact ce gîndea recepţionerul : *Dacă locuieşti în Evanston şi închiriezi o cameră în hotelul ăsta din Loop, ceva nu e în regulă în viaţa ta.* Căci Blackstone era de calitate inferioară şi faptul că încerca să pară respecta-

bil îl făcea şi mai dubios. Era întotdeauna atîta praf în Loop, iar iunie era o lună sufocantă.

Parker îi zîmbi doar — felul lui de a respinge presupunerile recepţionerului. Surîsul lui spunea: *Totul e în ordine în viaţa mea.*

— Doriţi o cameră pentru o persoană sau două? îl întrebă recepţionerul pe un ton pervers, dar care se voia politicos, continuînd să-i scrie datele în registru.

— Pentru două.

Funcţionarul îşi ridică ochii spre el.

— Va mai veni cineva mai tîrziu, spuse Parker.

Cineva era un cuvînt supărător de vag — la fel şi *va veni*, la fel şi *mai tîrziu*. Nu erau destule informaţii în aceste cuvinte, însă erau pline de subînţelesuri. Era acel cineva un bărbat? O femeie? Un copil? Că va veni însemna că va rămîne să doarmă sau ce? Şi „mai tîrziu" putea fi oricînd. Parker se bucură văzînd încercarea forţată a recepţionerului de a părea eficient şi metodic. Îi plăcea să vorbească răspicat cu străinii, dar fără să le dezvăluie nimic.

În cameră se uită peste tot, ca să se asigure că era curată: trase sertarele, căută prin dulapurile din perete, răscoli cearşafurile de pe pat, inspectă baia. Puse pernele una peste alta la capătul patului şi se întinse rezemat de ele, bînd apa minerală pe care o adusese în valiza sa mică şi uitîndu-se la televizor. Se decise asupra unui documentar despre animale şi plante sălbatice, după ce trecuse în revistă ştirile, serialele, canalul spaniol, cel de desene animate şi buletinul meteorologic. Sorbea din apa minerală trăgînd cu urechea la uşă şi privind „National Geographic Explorer", obiceiurile ciudate ale păsării africane numită

„widowbird"*. Cînd gîndurile îi fugeau la întîlnirea de ieri de la sweatshop, se concentra asupra detaliilor filmului, asupra ramurilor stufoase ale salcîmului țepos în vîrful căruia pasărea își făcea cuibul, și asupra cozii ei lungi și frumoase ce atîrna și se legăna în timpul zborului.

Auzi ciocănitul la opt. Închise televizorul în drum spre ușă.

Era mai înaltă decît se aștepta, purta o rochie neagră și pantofi roșii. În ciuda căldurii, avea în jurul gîtului o eșarfă de mătase și mănuși cu nasturi, mulate pe mîini.

— Intră, zise și ea trecu pe lîngă el — împrăștiind mirosuri, parfum, fixativ, deodorant, chiar și mirosul străzilor din Chicago, praf, benzină, fum de trabuc, toate îmbibate în hainele ei și i se păru că întreaga lume intrase în acea cameră micuță.

Continuă să meargă, fără să se uite în spate spre el și abia acum văzu că avea pe cap o pălărie mică fixată cu un ac de păr.

— Cum te cheamă ?

— Vivian.

— E unul dintre acele nume care înseamnă ceva ?

— Înseamnă că mama mea obișnuia să se ducă la cinema.

N-o interesa camera, fusese în atîtea asemănătoare. Atenția îi era concentrată asupra lui Parker și părea grăbită să înceapă.

— Ia loc, o îndemnă el.

---

* Pasărea văduvă (n.tr.).

— E-n ordine. În voce i se simțea o ușoară urmă de iritare. Totuși, era mai mulțumit ca ea să rămînă în picioare și să umble țanțoșă pe tocurile acelea înalte.

— Vrei să stabilim prețul ?

Nici o șovăire : răspunsul veni de parcă și-l pregătise dinainte.

— Dacă e ceva de discutat, am șters-o chiar în clipa asta.

O privi în față și dădu din cap, fiind de acord cu orice.

— Trei sute, zise ea.

— Ce obțin în schimbul lor ?

Începuse deja să-i numere banii în palmă, fascinat de mănușa ei.

— O sclavă, îi răspunse punînd bancnotele în geantă și închizînd-o cu un pocnet.

Rostise *sclavă* lungind silabele și cuvîntul încă mai tremura în aer în timp ce o privea, admirîndu-i rochia ce-i venea perfect, rujul de pe buze, sînii plini. Fața și gîtul îi luceau de transpirație. Pantofii o înălțau — era aproape la fel de înaltă ca el — parfumul ei, amestecat cu mirosurile străzii, era ca o otravă înmiresmată.

— S-ar putea să-ți pară rău c-ai spus asta.

— Fă-mă să-mi pară rău, zise ea.

Aparatele de aer condiționat de pe partea exterioară a zidurilor hotelului străpungeau noaptea cu bîzîitul motoarelor. Auzindu-le, Parker nu se dumirea de ce palmele îi erau atît de umede. Se așeză în tăcere, gîndindu-se intens ; însă nici un cuvînt nu-i veni în minte.

Pînă la urmă zise :

— Dezbracă-te încet, dar nu-ţi scoate pantofii. Nu te aşeza. Să nu-ţi scoţi bijuteriile. Îmi plac brăţările, colierul şi cerceii tăi.

Îşi scoase mănuşile, apoi rochia. Părul ei lung, şaten, avea sclipiri roşii şi aurii şi se clătina în timp ce se aplecă şi dibui în spate să-şi desfacă sutienul. Îl scoase, îl aruncă şi îşi rulă chiloţii încet în jos cu ambele mîini pînă ajunseră în jurul gleznelor, apoi făcu un pas într-o parte şi rămase goală în faţa lui, în pantofii cu tocuri înalte şi cu bijuteriile ce sclipeau în lumina veiozei de lîngă oglindă.

— Ce doreşti ? îl întrebă.

Buzele lui se uscaseră şi se cutremură uşor.

— Nu mă mişc, zise el — şi se bucură că nu era lîngă el să simtă tremurul ce-l cuprinsese. Stau aici. Mîngîie-te fără să te grăbeşti.

Păru să-şi mai piardă din siguranţă şi doar atunci se uită prin cameră — jenată, pînă cînd îşi văzu propria imagine în oglindă. Suspină şi îşi strînse sînii în palme. Se mîngîie între picioare şi le desfăcu larg arcuindu-şi spatele. Îşi plimbă mîinile dezmierdător de-a lungul trupului. Vîrfurile degetelor îi erau foarte active. Parker era excitat văzînd cum se concentra asupra ei însăşi, în oglindă, ignorîndu-l. El nu mai era acolo ; asta-i făcu plăcere, să-i vadă propriile degete pe piele. La început gesturile îi erau prelungite, ca şi cum interpreta un rol, dar îşi înteţi mişcările, intrînd parcă în transă şi acţionînd involuntar. Respira sacadat, iar braţele şi picioarele îi erau încordate. Scoase un geamăt adînc de plăcere şi căzu în genunchi, cu capul atîrnînd. Terminase.

După ce respirația îi reveni la normal — stătea încă în genunchi — înaintă în patru labe spre el. Văzînd-o, dorința îi pieri și cînd îl atinse nu simți decît frică.

— Lasă-mă să încerc, zise ea. Știu ce să fac.

Se ridică opunîndu-se stîngaci și-o privi cum stătea ghemuită la picioarele lui.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nimic, îi răspunse el pe un ton îngrozit. Ea întinse iar mîna spre el. Te rog ! țipă Parker.

Femeia se ridică și se uită la el cu o simpatie imensă. Îl înconjură cu brațele, prinzîndu-și mîinile la spatele lui, și-l strînse tare. Se purta cu blîndețe, iar corpul îi era cald.

— Nu te mai gîndi la asta, îi spuse.

Își scoase peruca și se înfășură într-un prosop.

— O s-o sun pe supraveghetoare, zise și formă numărul stînd pe marginea patului.

Parker se simți umilit și trist în scaunul mare și adînc.

— Barbara la telefon. Totul e în ordine ?

Parker auzi un sunet ciudat și fu dezgustat cînd văzu că era Barbara care se scărpina în cap cu vîrful cheii de la cameră.

— Vezi să-i dai de băut cît trebuie — e al naibii de cald. Se întoarse spre Parker vorbind încă la telefon. Nu întîrziem — venim cel mai tîrziu la unu.

— Douăsprezece, zise Parker. Am de scris un raport.

— Douăsprezece, repetă Barbara. Puse jos receptorul, se duse lîngă el și-l sărută. Cum am fost, dragul meu ?

— Minunată, răspunse el rostind cuvintele cu o voce seacă și întorcînd privirea, de parcă nimic din tot ce se întîmplase n-avea legătură cu el.

— Mi-e foame, zise Barbara studiind meniul de la serviciul în cameră, apoi formă numărul.

Parker ascultă cu detașare șezînd pe scaun și totuși avînd senzația că se afla pe marginea unui deal cu o pantă lungă și umbroasă întinzîndu-i-se în față, sfîrșind într-un întuneric ca un lac negru agitat de valuri mici spărgîndu-se la țărm.

— Pastramă fierbinte de vacă și un sandviș cu brînză și pîine de secară, spunea Barbara la telefon. Salată de varză. Cartofi prăjiți și cafea cu două bucăți de zahăr.

— Comandă două porții, zise Parker.

6

Scrierea raportului despre achiziționarea clădirii în care se afla sweatshop-ul nu-l ajută. Îl făcu doar să-și urască munca și să se disprețuiască pentru c-o făcea. Știa că omitea ceva, era conștient că denatura adevărul. Frazele pe care îi era prea teamă să le folosească îi stăruiau în minte. Nu se mai gîndea decît la un singur lucru.

Memoria îi transmitea imagini fugare cu o femeie legată de un scaun purtînd rochia roșie a unei dansatoare. Zîmbea, după aceea se împotrivea — cu ochii lărgiți și ieșind din orbite cînd gura îi fusese acoperită cu o cîrpă. Îi simțea mirosul excitării, apoi pe cel acru al groazei. De-aici încolo totul era tulbure și Parker trebuia să-și scuture capul ca să scape de vedenie. Totuși, știa — nu destul pentru a fi cuprins de remușcări, dar suficient pentru ca să se simtă tulburat.

Nu avea un nume sau un cuvînt pentru toate astea. Se întreba dacă nu cumva și le imaginase. Amintirile erau legate de ziua în care fusese la un pas de a fi călcat de un

autobuz — ziua în care ar fi trebuit să moară, dar nu murise.

Pe cine putea întreba ? În mod sigur, imaginația îi juca feste — știa că nu era un om violent. Era o neînțelegere. Probabil că dorise să facă asta doar în mintea lui, iar acum trebuia să alunge aceste gînduri. Dar care era adevărul ? Își dădea seama că n-avea să fie bun de nimic pînă nu afla totul.

Începu să citească ziarele. În *Tribune* nu era nimic, dar *Sun-Times* avea un articol cu titlul „WOLFMAN* CĂUTAT PENTRU CRIMĂ", referindu-se la un „omor sălbatic din Southside" în două paragrafe scurte. Oare „Wolfman" era el ? Continuă să citească ziarele în speranța că Wolfman avea să comită încă o crimă și nevinovăția lui va fi astfel dovedită. Privea atent în jur, la televizor, asculta conversațiile șoptite din tren ; nu-l consola nici un act de barbarie din acest oraș violent, iar ceea ce auzea și citea părea floare la ureche pe lîngă ce făcuse Wolfman.

Scrisul nu rezolva nimic — îi provoca doar o stare de zbucium și în acele zile își dădu seama că, dacă n-avea nimic de făcut și nici un chef de a sta la birou, i se făcea o foame cumplită. Regimul său sever nu-i mai era de ajuns. Masa comandată prin serviciul de cameră la Blackstone fusese începutul unui alt mod de a se hrăni și acum mînca tot timpul lucruri de care nu se atinsese de ani de zile : ouă prăjite, cu gălbenușuri cu tot ; slănină și pîine prăjită cu unt ; felii de șuncă. Bea lapte și lua chifle cu crenvurști și varză acră de la vînzătorii de pe stradă. Se reîntoarse la mîncarea chinezească și la cel mai mare magazin cantonez

* Omul- lup (n.tr.).

de pe South Wentworth. Era o hotărîre bună. I se făcea mereu greață — vomita prin colțurile parcărilor unde oamenii urinaseră și totul era odios ; însă o parte de neliniște îl părăsi. Comanda și a doua porție, mînca plăcintă, înghețată asortată Rocky Road cu fructe știind că bucățile de ananas erau din conservă. Mîncarea era o consolare. Cine spusese oare : „Îmi place la nebunie mîncarea chinezească — ronț-cranț, ronț-cranț ?"

Nu punea întrebările cu voce tare, fiindcă se temea de răspunsuri. Ce-l durea mai mult era faptul că adevărul era probabil foarte ușor de aflat. Ar fi vrut să fie dificil, dar dorea la fel de mult să scape de povară și astfel își începu căutările.

Sharon trebuia să fie punctul de plecare. Își amintea cum îi dăduse adresa șoferului de taxi : „Bulevardul South Blue Island, la Throop". Și dacă totul nu era decît în imaginația lui, fiind o consecință a stresului și a înfometării — și nu existase nici o astfel de noapte, nici o fată, nici o rochie roșie ? Voia să știe. Poate că nu era nici un bloc la acea adresă.

Însă era — unul cu opt etaje, dreptunghiular, din cărămidă cafenie prăfuită. De pe ramele ferestrelor se cojea vopseaua. Ușa de la intrare era zgîriată oribil și cineva vopsise pe ea mai multe inițiale mari, de parcă niște nebuni aveau pretenția că le aparținea. Toate ferestrele de la etajele inferioare aveau grilaje de oțel. Nu-și amintea nimic din toate acestea. Era în toiul după-amiezii și, dacă ea exista, trebuia să fie acasă.

Parker își lăsase mașina la trei străzi distanță, pe South Water Market, unde erau adunați cîțiva polițiști. Era o zonă periculoasă și se temea pentru mașina sa luxoasă. Merse prin aerul fierbinte și urît mirositor, bucu-

ros la vederea clădirilor necunoscute și a străzilor în ruină. Își spuse : *N-am mai fost niciodată aici.*

Pe sonerii nu era trecut nici un nume, iar ușa principală era atît de distrusă, încît stătea întredeschisă. Încuietoarea fusese spartă cu ciocanul. Pe scară era fum și întuneric și aerul era greu de respirat — trei etaje, și pe palierul cel mai întunecat se sufocă aproape, iar ochii îl usturau de la praf. Nici aici nu exista vreun nume.

Ușa era vopsită în negru și un bec chior se bălăngănea din tavanul de tablă presată.

Ce conta dacă o femeie scoasă din minți de frică deschidea ușa cu o smucitură și-l acuza de violență ? Cel puțin, ar fi aflat adevărul. Voia să-l acuze — să facă chiar o scenă, pedepsindu-l că dădea buzna — dar să fie în viață.

Auzi zbîrnîitul soneriei înăuntru, mai mult ca un ciocănit decît un țîrîit, dînd impresia că interiorul era mare și pustiu, răsunînd ca un ecou prin camerele goale. Sună a doua și a treia oară, imaginîndu-și camerele după ecoul soneriei și deodată observă că pe ușă se lăfăia un lacăt mare. Nu era nimeni înăuntru. Poate că se mutase ? Greșise ușa ?

Țîrîitul insistent fusese auzit de o vecină și o altă ușă de pe palier se deschise — nu larg, ci atît cît să-și scoată capul o femeie bătrînă cu o față mare și răvășită. Purta un șorț, părul îi era în dezordine, părea înfierbîntată și speriată. Se întoarse un pic și Parker văzu că avea cocoașă și stătea cu spinarea încovoiată și aplecată într-o parte. Dădu să închidă ușa cu mîinile ei mari și diforme.

— O caut pe femeia care locuiește aici.

Arătă spre ușa neagră cu lacăt.

— Nu e aici...

Speranța îi umflă pieptul și-i dădu putere, căci *nu e aici* însemna că e plecată.

Dar auzi din nou vocea nesigură a femeii prin crăpătura ușii.

— E moartă — și ușa se trînti lăsînd coridorul în întuneric.

Parker ieși în goană în strada scăldată de soare gîndind : *Am să mor.*

Nu se duse acasă — nu putea. Prezența Barbarei l-ar fi tulburat și oricum n-avea nimic să-i spună. Iar copilul l-ar fi deranjat, n-ar fi putut să-l țină în brațe cum trebuie, l-ar fi strîns prea tare și băiețașul ar fi plîns. Mamă și copil păreau să umple toată casa : îi vedeai sau îi auzeai tot timpul.

Brusc, simți că are nevoie de Ewa, care era o străină. Voia să-i arate că n-are de ce să-i fie teamă de el. Era sigur c-o speriase în garajul-parcare și mai mult decît orice dorea s-o liniștească. Dacă nu pot să fac asta, să-i alung frica, gîndi, merit să mor.

— Aș vrea să luăm masa undeva împreună, zise în robotul ei telefonic. Te mai sun peste o oră.

Se întoarse în Loop și se afla încă acolo, întrebîndu-se dacă să se ducă la birou. În loc de asta, începu să se plimbe în umbra terasamentului trenului suspendat, cumpără ziarul de seară să vadă dacă mai scria ceva despre Wolfman. Nu găsi nimic. Se îngrozi încercînd să-și imagineze ce trebuia să facă un ucigaș, ca să-și cîștige porecla de Wolfman.

Se mai întrebă ce-ar fi zis Ewa dacă i-ar fi pomenit de crimă. Ar fi îngrozit-o numai faptul că adusese subiectul în discuție. Din felul în care se scrisese despre ea îți

dădeai seama că era vorba de o crimă odioasă la care se gîndea toată lumea — toți cititorii cunoșteau amănuntele, dar de ce știau ei mai multe decît el ?

Își aminti anumite detalii în timp ce mergea, însă asta îi făcu și mai rău, fiindcă aveau o înfățișare hidoasă — îi apăreau ciudate și zbîrcite, de parcă i se descompuneau în memorie. Își aminti ușa distrusă de la intrare, aerul stătut de pe scări și se înfioră. Cîteva cuvinte exagerate, numele Sharon, o legătură de haine femeiești într-un șanț, o fată într-un autobuz cu gura deschisă și capul dat pe spate ca să i se vadă gîtul, cu pachetul său de mușchi, tendoane și piele de-o culoare pămîntie, o femeie sub o cască pentru uscat părul care arăta de parcă era electrocutată, imaginile șocante din fotografiile lui Mapplethorpe, anunțurile personale insistente și primejdioase din ziar. Oricine rîdea părea să-i rîdă triumfător în nas și vocile oamenilor îl făceau să se simtă cuprins de disperare.

Stînd la coadă să cumpere o înghețată „Mr Misty Freeze" de la o lăptărie, auzi pe cineva din spatele lui pronunțînd cuvîntul „Wolfman" — o grăsană furioasă vorbind cu prietena ei mai scundă. Parker nu îndrăzni să se uite decît după cîteva minute. Încercă să-și adune toate puterile, sigur că cineva avea să-i răsucească mîinile la spate.

O sună din nou pe Ewa și de data asta era acasă.

— Tocmai mă duceam la sala de gimnastică, îi spuse ea, ca și cum el știa unde. Fu încredințat că, fără să vrea, ea îi dezvăluise locul unde lucra, oriunde ar fi fost acea sală.

— Trebuie să te văd, îi spuse.

Tăcerea ei îl făcu să se simtă jenat și își dădu seama că-i mai spusese și altă dată aceeași propoziție și că ea își

amintise — oare ce-l făcuse să insiste în acea zi ? Nu mai știa.

Îi dădu adresa sălii de gimnastică — South Clark, lîngă Burger King, un cartier plin de negri. Își cumpără un sandviș dublu cu brînză și carne de vacă. Să mănînce era modul lui de a aștepta.

Ewa apăru cu un sac de gimnastică și îmbrăcată cu o bluză de bumbac și pantaloni largi de trening, dar cu aceeași pantofi de antilopă. Îi spuse că preda o oră de *kenpo,* arte marțiale koreene, unei clase de copii.

— Dacă vrei, poți să folosești aparatele, îi zise. Au un echipament bun. Eu mă încălzesc de obicei la pedale. Fă douăsprezece extensii, poate trei sau patru seturi.

Era mai mult decît știuse vreodată despre ea. Îi spuse că n-avea pantofi potriviți pentru gimnastică și privi doar — dezgustat, din ce în ce mai enervat pe măsură ce ora trecea, iar cînd Ewa termină de predat, era furios.

Oare îl adusese aici s-o vadă instruindu-și clasa cum să lovească cu pumnii, picioarele și antebrațele, ca să-l pună în gardă ? Bănuia că așa era. Dar de ce ? N-avea nevoie de avertismente de la ea cînd era deja atît de speriat.

Părăsiră sala de gimnastică, ea cu pielea strălucind după duș și cu părul încă ud.

— Mă simt extraordinar, zise Ewa.

Ar fi vrut să-i spună tot. Îl opri gîndul că i-ar fi pus întrebări la care n-ar fi știut să-i răspundă.

Pe Clark, trecînd pe lîngă băieții care se fugăreau pe trotuar — poate încercau să-i amenințe înghesuindu-i așa ? — se simți iar buimăcit și furios, ca în sala de gimnastică.

— Mă scîrbesc toți oamenii ăștia care fac exerciții, aleargă, ridică greutăți.

Fu uimit de ceea ce spusese, la fel și Ewa, dar nu se putea opri — mergea repede continuînd să vorbească.

— Pe dinăuntru sînt strîmbi, răvășiți și plini de vicii. E atît de nostim să vezi tipii ăștia respingători luîndu-și trupurile atît de tare în serios.

Izbucni în hohote și acel rîs strident sună mai înspăimîntător decît un urlet. Ewa se dădu înapoi și se uită la el — cunoștea acea privire pe fața unei femei — ca și cum îi era cu totul străin.

— Nu e nimic înăuntrul acelor corpuri, îi dădu înainte. Doar mușchi și nici un pic de creier. Asta îi face atît de periculoși.

— *Kenpo* nu înseamnă bătaie, replică Ewa. Este o întreagă filosofie. S-a scris despre asta. Aș fi bucuroasă să-ți împrumut cîteva cărți.

— Înseamnă pumni și picioare. Te-am văzut.

Ewa mergea mai departe.

— Aș putea să bag pe cineva în spital, dacă la asta te referi. Însă numai dacă vreau. Hei, unde te duci ?

— Aici, zise Parker, văzînd o firmă roșu cu galben pe care scria „La Tony cel înfometat" și intră în local. În loc de aer condiționat aveau ventilatoare mari, ca elicele de avion, care stîrneau rafale de curent zburînd șervețelele de pe mese.

Parker luă doi cîrnați cu salată de varză acră și o Coca-Cola și o îndemnă pe Ewa să comande un cotlet.

— Poți să contezi pe mine, o asigură. Am senzația că ai trecut prin niște experiențe triste. Poate chiar o tragedie. Consideră-mă prietenul tău. Poți să-mi ceri orice...

Însă vorbele lui părură s-o alarmeze doar. Mînca repede, de parc-ar fi vrut să termine odată și să plece acasă.

— Ține minte că ai un prieten. Aștepți pe cineva care să te facă fericită. Aș putea fi eu acela. Vreau să te văd fericită.

— M-ai văzut adineauri în sala de gimnastică. Eram fericită. Începuse să taie bucăți mici de carne de pe marginea cotletului. Habar n-am de ce te-am chemat acolo.

Nu-și dădea seama că-l chemase ca să-i arate că putea să bage un om în spital cu una dintre loviturile acelea rapide de picior.

— Cred c-o să iau niște înghețată, zise Parker.

— Mănînci normal acum ?

— Mănînc, asta e tot.

Înainte ca Ewa să-i spună că voia să se ducă singură acasă, Parker o anunță că trebuia să plece, iar ea păru ușurată.

Afară el îi zise :

— Te-ai schimbat.

Era convins de asta. Nu mai era atît de amuzantă cum fusese, gîndi. Era mai serioasă — mai gravă. Avea anumite reticențe față de el, însă fără s-o arate pe față.

— Te-au căutat de la birou, îi spuse Barbara. Era ora nouă. Ajunsese acasă. Tot ce-și amintea din drumul făcut cu mașina pînă în Evanston era că închisese toate geamurile și dăduse casetofonul de bord la maximum — „Recviemul" lui Verdi. Voiau să știe unde ești.

Parker începu să rîdă — aceleași hohote aspre și seci, ce încercau să pară ironice, dar nu reușeau să exprime decît disperare, gura deschisă prea larg, limba ca o bucată de carne. Voia ca rîsul său să spună : *Am muncit toată ziua !*

Rîsul fu singurul răspuns pe care i-l dădu. Nu zise nimic, știa că, dacă ar fi început, i-ar fi spus totul.

Barbara nu-l mai întrebă nimic. O făcea foarte rar. Acum vorbea despre copil și despre un nou fotograf de care auzise.

Parker avea senzația că e gol, că e un individ pe care oricine ajungea să-l cunoască cu ușurință, să-l contrazică sau să abuzeze de el. Simțea că în afara razei sale vizuale domnea haosul și că pășea în josul unei poteci înguste. Nimeni nu știa ce știa el, deci totul depindea doar de el.

Numele ei complet era Sharon Moser. Găsi în ziarul din Skokie amănunte despre înmormîntarea ei — marțea trecută la biserica luterană. Asta înrăutățea cu mult lucrurile — să-i cunoască religia, să afle despre serviciul funerar, că numele mamei ei era Ursula, că tatăl ei era mort, că avea un frate Richard, că fusese îngropată acolo, în Skokie. Deci nu era o persoană solitară într-o cameră : aparținea unei lumi despre care el nu știuse nimic. Îl făcea să simtă că se amestecase în acea lume și îi tulburase liniștea — asta era dezordine, ceva strîmb, ca femeia cocoșată care-i închisese ușa în nas. Sentimentul îi provocă greață. Avea un alt fir de păr în gură al cărui vîrf îl gîdila în gît, însă pe acesta nu putea să-l scoată.

Cimitirul St Peter din Skokie era în acea zi de iunie foarte liniștit, extrem de luminos și mare, o parte din el ca o carieră de marmură, gîndi, și o parte ca o cursă cu obstacole. Nu era un loc pentru plimbare. Era zona în care scăpai de morți, așezîndu-i sub pămînt. Ce văzu îl plictisi, ce nu se vedea îl sperie.

Îi luă mult timp să găsească piatra de mormînt și își dădu seama de ce cînd o găsi în cele din urmă — era atît de mică, de-abia era loc pentru nume sub cel al tatălui ei, o bucățică de granit cît o piatră de bordură. Numele ei, nesăpat încă în piatră, era scris cu litere albastre subțiri pe partea lustruită din față, ca o inscripție.

Parker îngenunche și izbucni în plîns. Dorea să-l vadă cineva și nu-i păsa dac-ar fi tras concluzia că era responsabil de moartea ei. Spera să fie lovit de trăznet — trîntit la pămînt și ucis.

Aerul era plăcut. O briză ușoară înfiora petalele florilor proaspete de pe mormîntul ei; adusese și el cîteva învelite în hîrtie și le băgă într-o vază alături de altele ofilite pe care simți că n-avea dreptul să le arunce. Acestea îi stîrneau interesul mai mult decît cele proaspete — în special felul în care petalele deveniseră maronii. Simțea că și lui îi slăbeau puterile la fel, că se ofilea și că avea să moară în curînd. O plînse pe Sharon, apoi plînse pentru el însuși.

Parcurse drumul spre casă în liniște, cu excepția faptului că puse iar caseta cu Verdi. Văzînd casa tăcută și ordonată, camerele pustii — Barbara și copilul erau plecați — izbucni în lacrimi și suspine pe care nu le putea controla. Se înneca, sughița și, într-un mod grotesc — ca vomitatul — asta păru să-i aline suferința și nu voia să se oprească. Își scoase toate hainele și, plîngînd, luă o sticlă de votcă, intră în baie și începu să bea cu sorbituri adînci care-i tăiau respirația. Continuă să bea șezînd pe marginea căzii, aplecat și cu mîinile pe genunchi. Nu vedea decît micuța bucată cenușie de granit, ca o piatră de bordură. Voia să bea pînă i se făcea rău și murea, însă era conștient că se purta ca într-o melodramă ridicolă. Voia, pur și simplu, să moară. Ar fi dorit să existe o groapă adîncă în care să se arunce și să dispară. Dar și alcoolul avea același efect, de a-i strînge capul ca într-un clește și de a-i întuneca mintea.

Prin ceața beției auzi o voce ascuțită și-și ridică fața udă spre ușă. Era Barbara, cerîndu-i s-o lase să intre. Nu se mișcă pînă ce ea începu să țipe și atunci se duse clătinîndu-se și descuie ușa.

Era încălțată cu niște pantofi minunați de catifea maro deschis, cu marginile mai închise la culoare, brodați elegant împrejurul călcîielor decupate. Ciorapii erau aurii, cu un model de muguri și frunze. Tivul moale al fustei se clătina ușor deasupra genunchilor.

— Ce naiba faci aici ? îl întrebă.

Se uită mai sus, deasupra sînilor. Se sperie de fața ei. Își dădu seama că Barbara arăta așa pentru că se uita la fața lui.

7

Părea că nimic nu mai era posibil acum și după ce Barbara îl găsi în baie plîngînd și bînd — după ce se aruncase în brațele ei și se văicărise pe umărul ei — nu mai putu să se ducă le serviciu. Știa care era motivul. Ca să lucrezi pentru altcineva, trebuia să ai acces la o altă personalitate — a bărbatului de la birou, șeful sau angajatul. Deveneai acea persoană diferită cînd ședeai la masa ta și scriai sau deschideai gura în biroul tău. Acolo intrai în pielea individului respectiv.

Acum bărbatul care muncea dispăruse. Cînd își dădu seama cum murise Sharon, că el o asasinase, o sută de oameni muriră înlăuntrul său, o mie de stări de spirit se stinseră, toate acele personaje din el pieriră și rămase singur cu o unică versiune a lui însuși. Omul mărginit, elementar din el nu muncise niciodată și nu mai putea învăța cum să se adapteze.

Stătea și se gîndea — dar nu la munca lui. Își tot imagina femeile din sweatshop, le auzea mașinile, zgomotul acelor de cusut ca niște dinți mușcînd din material, clănțănind încă și după ce stofa era dată la o parte, ca și

cum, setoase de sînge, încă mai voiau. Și tînăra femeie pe care o întîlnise pe palier. Cum rostise „miliarde", cum rostise „Sharon". Gîndul acesta îi aducea lacrimi în ochi.

Era atît de trist și de copleșit de remușcări cum nu fusese niciodată. Acest bărbat năucit era el, nu mai avea nici o mască și își pierduse definitiv liniștea. Nu putea să vorbească, iar cînd încerca, buzele îi tremurau și îi era tot timpul teamă că va începe să plîngă, încet la început, apoi cu sughițuri.

Ar fi fost întrebat : *Ce e cu tine, omule ?*

Nimeni nu trebuia să știe.

Spuse că-i era foarte rău și nu scoase o vorbă cît Barbara sună la birou.

— Mă tem că Parker s-a îmbolnăvit rău. Zace în pat...

Fusese ideea ei că era bolnav și-i descria simptomele cu atîta siguranță, încît o ascultă cu atenție, sperînd că poate avea dreptate. Dar ce știa ea ? Era puternică, aveai nevoie de forță ca să dai explicații. O admira ca și pe Ewa și simțea o dorință obscură pentru amîndouă. Și nevoia ca ele să nu-l cunoască.

— Ești făcut praf, zise Barbara. Ai nevoie de odihnă îndelungată, iubitule.

O privi fix de pe perna lui joasă în care capul i se cufundase. Zăcea atît de inert, încît părea să aibă ceva într-adevăr serios. Nu voia să-i spună ce făcuse. Trebuia să-și ducă crucea : vina era a lui. Ar fi fost nedrept să încerce să-și ușureze povara împărțind-o cu ea. Ea nu putea face nimic, decît să plîngă cu el și asta nu voia. Lacrimile lui îi erau de-ajuns. Să-i spună că omorîse o femeie într-un bloc mizerabil de pe bulevardul South Blue Island, tîrziu într-o noapte, după ce aceasta răspunsese la unul dintre anunțurile lui personale din ziar ? Nu

l-ar fi crezut. I-ar fi spus : *Asta-i o altă glumă proastă de-a ta,* ceea ce crezuse și el. Dorise atît de mult să fie adevărat — să fi fost altcineva criminalul.

Ucigașul *fusese* altcineva, asta ar fi vrut să-i spună. Criminalul din el plecase, îl abandonase și-l lăsase să sufere.

Cădere nervoasă era o expresie excelentă, foarte utilă, și nu însemna nimic, în afară de colaps. Asta era expresia pe care Barbara o folosea probabil cînd pleca undeva ; poate că asta-i spusese și mamei ei. Folosea cuvinte vagi și binevoitoare pentru starea lui. Era bolnav. Chiar și doctorul spusese asta — după ce ea făcuse curățenie și-l așezase în pat. Nu-i pomenise nimic doctorului despre felul cum îl găsise în baie. *Stres,* zisese medicul. *Și ții minte că stresul e o boală, ca și pojarul sau oreionul.* Parker îl compătimi, apoi îl urî pentru întrebările sale ignorante.

— Erai tulburat, zise Barbara. Nu știai ce faci.

Asta sugera că era ferm convinsă că încercase să se sinucidă și se întrebă dacă așa fusese. Dar nu — ce-ar fi rezolvat omorîndu-se ? Ceea ce voia era s-o aducă pe Sharon înapoi pe pămînt : să-i redea viața. Această dorință frumoasă și zadarnică îl făcea să se zvîrcolească de disperare.

— Ai fost supus unei presiuni prea mari, spuse Barbara. Și doctorul a zis la fel.

Îl făcea să se gîndească la un ceas cu arc, întors prea tare cu cheia, dar asta nu-l consola deloc.

— Știam că ceva nu e în ordine cu tine. Și știu de ce ai nevoie, dragul meu.

Însă nu știa nimic altceva decît că el suferea. Se internă la St Luke's : trei zile fu conectat la aparate și i se făcu un

control al sîngelui și al scaunului. *E internat pentru analize,* spunea probabil Barbara.

— Uneori durează foarte mult pînă să găsim sursa necazului, zisese specialistul.

Am omorît pe cineva, ar fi vrut Parker să-i anunțe. *Asta e sursa necazului.* Dar nu i-ar fi servit la nimic, nu era destul, nu i-ar fi ameliorat situația ; i-ar fi făcut doar pe toți ceilalți să se simtă îngrozitor.

La vreo săptămînă după ce ieși de la St Luke's, era acasă, stînd în semiobscuritatea sufrageriei, cu draperiile trase. Raze sclipitoare de soare se iteau în spatele jaluzelelor prin care lumina supărătoare reușea să pătrundă.

— Știi ce-aș vrea să văd ? îl întrebă Barbara.

El stătea fără să facă nimic, cu brațele încrucișate, palmele întinse și mîinile zăcînd în poală, ca niște unelte nefolositoare.

— Vreau să-l văd pe Parker cel de altădată, zise ea. Felul nostim în care-și prefăcea vocea. Micile scene făcute în joacă. Umorul lui nebun. Îl vreau înapoi, să mă facă să rîd.

Parker zîmbi și surîsul lui spunea : *Niciodată.*

Bărbatul de care vorbea și pe care îl voia înapoi pierise pentru totdeauna. Acel criminal dispăruse și-l lăsase pe Parker gol și sleit de puteri. Dacă n-ar fi fost atît de slăbit, amețit de medicamente și cu mintea greoaie, l-ar fi îngrozit dorința ei de a-l avea pe acel om înapoi. Zîmbea încercînd s-o avertizeze. Nu era bine să vrei lucruri pe care nu le înțelegeai.

— Vreau să facă dragoste cu mine, spuse Barbara.

Parker văzu urmele de dinți pe gîtul lui Sharon, fiecare mușcătură fiind ca o gură pe gîtul ei. Era legată de scaun, zbătîndu-se în timp ce el o sfîșia cu dinții, luîndu-i

țipetele drept dorință, învinovățind-o pentru pofta ei și— văzînd-o plină de răni — sufocînd-o cu eșarfa și omorînd-o. Ultima mușcătură cînd dinții i se întîlniseră în carnea ei.

Atinse culmea suferinței amintindu-și toate astea. Știa că, dacă i-ar fi mărturisit ceva, i-ar fi fost milă de el, nu de Sharon, așa că nu-i spuse nimic.

Barbara îl privi în ochi și afirmă cu tărie :

— Ai să te faci bine.

Îi era atît de rușine că-l găsise în baie și se întreba ce s-ar fi întîmplat dacă ea n-ar fi venit acasă, dacă ar fi fost lăsat acolo. Probabil că s-ar fi dus în pat, chinuit de remușcări, dar evitînd această neînțelegere. Barbara părea să creadă că el dorise să fie găsit, că avea nevoie de atenția ei și că, oferindu-i-o, avea să se facă bine. Se agita in jurul lui. Era slăbit, se mișca încet și vorbea răgușit, nu ca un criminal, ci de parcă ar fi avut gripă.

Era ciudat ca ea să creadă că plînsul lui în baie și înghițirea a o jumătate de kilogram de votcă fusese un strigăt de ajutor — disperat și neajutorat — cînd, de fapt, lucrurile stăteau invers. Simțise vag c-ar fi vrut ca ea să-l părăsească, fiindcă dorea atît de mult s-o poată aduce pe Sharon înapoi, ca să fie bun cu ea. Nu fusese o încercare de sinucidere. Era sigur de asta. Oamenii se credeau în siguranță acasă, însă nu exista crimă de care să scapi ascunzîndu-te în propria casă — aveai să fii prins întotdeauna acolo și rușinat la vederea canapelei tale, a cărților și a fotografiilor de familie așezate pe pianul la care obișnuiai să cînți.

— Dragul meu, zise ea încet, cu mai multă tandrețe, pentru că el începuse să zîmbească din nou.

Zîmbea, fiindcă tocmai se văzuse cu mîinile în cătușe, împins de doi polițiști pe lîngă fotografiile de pe pian —

una drăguță cu tatăl său, alta cu mama sa arătînd minunat, excursia la schi în Vail, bunicul său, cu mustață, dînd mîna cu Harold Washington cînd primarul îi vizitase biroul, rudele Barbarei, o fotografie hidoasă a mamei ei, Herma, Eddie la trei luni în prima sa poză. Wolfman la el acasă era un bărbat avînd un copil mic, o mașină Beemer, o ipotecă și douăzeci de fotografii înrămate pe pian. *Nu-i ăsta tipul care a fost primar ?* avea să-ntrebe unul din polițiști.

Barbara putea fi atît de mincinoasă, de copilăroasă și de obtuză. Era așa fiindcă se născuse frumoasă. O femeie cu înfățișarea ei nu trebuia să fie de partea adevărului. Spera că n-avea să-l suspecteze de crimă, însă, dacă ar fi aflat, tot cu el ar fi ținut. În ochii ei n-ar fi fost crimă, ci o umilire. Îl îngrozea ideea că poliția avea să-l găsească — dar nu se temea din motivele obișnuite.

Își imagina cum ar fi decurs lucrurile : nici o pedeapsă, doar o procedură fixă, ca un fel de ceremonie. După o arestare politicoasă și-o investigare amănunțită, avea să urmeze punerea sub acuzare, procesul, articolele tipice din ziar — „Stilul de viață rafinat al lui Wolfman". Și va lua o condamnare pe viață, însemnînd poate cincisprezece ani, în spatele uneia dintre ferestrele înguste ale închisorii înalte și galbene din Loop. Asta semăna cu o hemoragie lentă, atît de lentă, încît de-abia ar fi simțit-o. Nu se compara cu remușcarea ce-l chinuia — pironul din inimă care ruginea din ce în ce mai tare în fiecare zi. Închisoarea nu era o pedeapsă ; îi trebuia ceva dureros și brutal.

Tristețea îl făcu să-și piardă vocea. Cînd încerca să vorbească, se înneca. Durerea îi luase și pofta de mîncare. Nu mai mînca aproape nimic. Însă Barbara se ținea de capul lui să mănînce și insistența cu care vorbea despre

mîncare îi provoca o foame bolnavă și plină de dezgust. Îi venea mai mult să vomite decît să mănînce.

— Adu-mi niște chop suey* cu carne de porc, zise el. Și la desert înghețată Oreo cu fursecuri.

Barbara rîse și păru mulțumită, ca și cum Parker își recăpătase în sfîrșit simțul umorului. Dar cînd văzu că vorbea serios, se îngrijoră. Îi cumpără ce voia și-l privi cum mînca sfidător, de parcă lua otravă. După aceea își făcu singur o cafea cu lapte și îi puse atîta zahăr, că se făcu sirop la fundul căniii. În aceeași seară sună la restaurantul Arby din Evanston și îi puse să-i citească încet meniul; o trimise pe Barbara după friptură de vacă cu sos Horsey, turte de cartofi, ruladă cu dulceață de vișine și un cocteil Jamocha.

A doua zi la micul dejun își prăji ouă în untură, le mîncă cu pîine cu unt și felii de slănină și bău lapte. Mîncă pateuri daneze, pui prăjit și cîrnați foarte condimentați. Descoperi prăjituri imposibile cu nume tîmpite ca „yoohoos" sau „yodels" pe care și le îndesa în gură. În tot acest timp se gîndea la Sharon plin de remușcări. Transformase mîncatul sandvișurilor duble și a prăjiturilor de un sfert de kilogram într-un fel de împărtășanie.

Ceea ce urma după fiecare masă era destul de previzibil. Greața — și eforturile de a voma care-i aduceau lacrimi în ochi — era ca durerea, un alt mod de a jeli.

Arșița din Chicago continua să satureze zilele și-l afecta ca un alt simptom al bolii sale, alungîndu-i gîndurile ce i se adunaseră în minte, făcîndu-l să uite. Însă un

* Fel de mîncare preparat din fasole verde, muguri de bambus, țelină, ceapă, ciuperci, cu carne sau pește și servit cu garnitură de orez (n.tr.).

lucru și-l amintea mereu, vinovăția sa, cadavrul bietei femei ce putrezea în pămînt, iar regretele îi transformau sufletul într-o ladă de gunoi.

În acele zile de caniculă cel mai mic efort îl epuiza, dar simțea nevoia de-a ieși din casă. O săptămînă și ceva dori foarte mult s-o vadă pe Ewa. Uneori i se părea c-ar fi vrut s-o impresioneze, ca ea să poată depune mărturie că era un om bun. Nu c-ar fi avut intenția să-și nege crima, ci doar să arate că ei nu-i făcuse nici un rău ; că era capabil să se poarte cum trebuie. Mai era și faptul că nu avea pe altcineva și, dintr-un motiv pe care nu-l știa, nu se putea suporta decît cînd era împreună cu ea.

Reuși să dea de ea tot pe ocolite, după ce lăsă un mesaj și o sună mai tîrziu. Fixă o întîlnire într-un loc neutru. Era oare căsătorită ? Nu voia ca soțul ei să afle ? Spera să fie adevărat, că avea o viață secretă și nu doar serviciul acela de la sala de gimnastică, fiindcă el îi ascunsese atît de multe.

— Ce zici de zona pentru picnic de lîngă South Lagoon ? îl întrebă Ewa explicîndu-i unde să parcheze și care era cea mai apropiată ieșire de pe autostradă.

Îi spuse că locul n-avea să fie aglomerat și avuse dreptate — cunoștea bine orașul. Ajunse acolo devreme, înaintea lui. Clădirile se conturau nedeslușit în spatele ei. Zîmbi cînd îl văzu apropiindu-se și-l măsură cu privirea din cap pînă-n picioare, intimidîndu-l. Surîsul îi rămase întipărit pe figură, însă toată vioiciunea din el pieri și deveni bănuitoare.

— Ai vreun necaz ? îl întrebă.

— Nu. Doar slăbit un pic.

Da, am un necaz, ar fi vrut să-i spună. *Și e numai vina mea,* astfel încît să vadă că se afla într-o situație grea și să

nu mai pună întrebări. Dar nu se putea. După ce-i spuneai cuiva că ceva nu era în regulă, întrebările începeau să curgă.

— Ai pantofi noi, remarcă el — erau pantofi din antilopă roşu cu negru.

— Mă întrebam dacă o să observi.

Asta îl făcu să-şi dea seama cu tristeţe că se gîndea la el cînd era singură. O văzuse lovind agresiv cu picioarele în timpul exerciţiilor *kenpo* — sau le numise *kattas ?* Stîlcea mereu cuvintele, vorbea prea repede. O credea foarte puternică, dar felul acesta de a vorbi o făcea să pară nesigură pe ea. Mergînd în spatele ei pe poteca din jurul lacului, se gîndi cît de slabă era în realitate. Oricine putea să-i zdrobească ţeasta cu un ciocan sau să-i rupă oasele cu un ciomag. Putea fi atacată atît de uşor. Pentru că ştia asta, voia s-o protejeze.

— Nu te grăbeşti niciodată, zise ea.

Vorbea cumva despre interesul lui faţă de ea ?

— Din cauză că nu prea ştiu ce să fac.

Ea rămase pe loc, ca s-o ajungă din urmă, şi-i spuse :

— Mă întreb dacă eşti într-adevăr serios. Vreau să spun, relaţia noastră o să ajungă undeva ?

— Sînt atît de serios, că vreau s-o luăm cu încetul. Sînt nebun după tine.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Îşi dădu seama din felul imperios în care rostise cuvintele că avea ceva să-i mărturisească — nu doar să-i spună, ci să-şi deschidă inima în faţa lui. Îi luă un timp pînă să înceapă. Înghiţea greu şi-şi ferea privirea, uitîndu-se la bărcile de pe lac.

— Anunţul ăla personal pe care l-ai dat în ziar, zise ea. Şi scrisoarea pe care ţi-am trimis-o — n-am mai făcut

niciodată așa ceva. Nici acum nu-mi dau seama ce m-a împins să fac asta.

— Erai singură.

— Trebuie mai mult decît atît ca să intri în așa ceva, replică ea și se opri — prea plină de tact ca să continue.

Avea dreptate. Un fel de disperare bolnavă îi determină pe oameni să facă asta — știa mai bine decît oricine. Își aminti de anunțurile pe care le dăduse, grija lui de a intercala aluziile potrivite, anumite cuvinte ce făceau minuni, așa cum cel mai bun pescar știe momeala care ademenește peștele. Uneori își făcea efectul o aluzie la bani sau la plăcere, durere, tinerețe sau bătrînețe, sau sugestia unei uși deschizîndu-se spre o nouă viață, menționarea călătoriilor sau ideea — ce nu dădea greș niciodată — că acel anunț personal era prima încercare.

Ewa părea rușinată că-i răspunsese, de parcă avea ceva de explicat sau pentru care să-și ceară scuze. Majoritatea oamenilor spuneau *N-am mai făcut asta niciodată* — nu dăduseră anunțuri, nu răspunseseră vreodată. Mințeau, însă pe Ewa o credea.

Credea că făcuse ceva neobișnuit și ieșit din comun și nu voia ca el s-o înțeleagă greșit. Totuși, aducînd în discuție subiectul, ea era cea reabilitată, pur și simplu prin inocența cu care vorbise, iar el incriminat de amintirea a peste un an în care dăduse anunțuri și răspunsese la scrisorile nesărate și egoiste trimise de diferite femei. Și fotografiile lor — făcute la minut, patru la dolar, sau în curțile din spate, ori poze polaroid țipătoare și pline de dungi în care aveau ochii roșii și pielea ca de cadavru. Cel mai trist era că-și dădeau toată silința, iar Parker își ura snobismul datorită căruia le găsea urîte și dezgustătoare. Cîteodată ar fi vrut să le facă rău pentru că erau urîte,

crezînd că urîțenia le făcea periculoase. Dar nu Ewa — Ewa era excepția. Chiar și ea știa asta.

Îl înconjură cu brațul în joacă și-l trase de părul de pe ceafă. Parker se încordă și părăsi poteca. Ea îl urmă. Se așezară sub un copac, pe iarbă, unul lîngă altul. Parker se simți cuprins de tandrețe, dar n-o atinse. Ședeau pe un dîmb de unde se vedea tot lacul. Parker ar fi vrut ca apa să se miște. Vintul nu bătea deloc și lacul părea aproape secat — mare, albastru, inert și adînc de doi centimetri.

Ea-și aruncă un braț pe umărul lui, ca și cum ea era bărbatul și el femeia.

— Dumnezeule, dac-ai ști cîtă nevoie am de tine! spuse el.

Ewa se aplecă și-i privi fața. El privea fix lacul. Zîmbi și-l sărută ușor. Își smuci capul într-o parte, dar i se făcu rușine, se întoarse și-o sărută, apăsîndu-și gura pe a ei, respirînd întretăiat printre buzele-i inerte.

Brațul ei îl împiedică să se miște. Ewa oftă și se rezemă de el. Fu uluit cînd își lăsă capul să-i alunece pe coapsă și îl uimi greutatea lui. Era atît de greu, că îi amorți un nerv al piciorului.

Rămaseră așa o vreme, capul ei ținîndu-i piciorul nemișcat ca o piatră; apoi Parker propuse să-și continue plimbarea.

Avea impresia că oamenii — trecătorii — se uitau în direcția lui fără să-l vadă: că nu exista. Se temea pentru ei, fiindcă nu-l vedeau. Îl jena și felul în care era îmbrăcat, cu o cămașă scumpă, pantaloni de vară și pantofi noi. Acele haine, știa, nu erau decît un înveliș foarte elegant. Voia să fie văzut și cunoscut gol-goluț și se ura că, printr-un pur accident, comisese crima perfectă.

Putea să-şi ispăşească o parte din vină purtîndu-se frumos cu Ewa ? Cînd şi cînd, mergînd aproape de ea, i se făcea frică, fiindcă nu era mult mai rău să rişte ca ea să afle cine era ? Însă împotriva logicii, cu o pasiune ce semăna cu dorinţa, recunoştea că avea nevoie de această prietenie ce părea mai puternică decît dragostea.

Dădură peste un bărbat cu un cărucior de tablă care vindea crenvurşti. Parker îşi cumpără doi, dar n-o lăsă pe Ewa să-şi cumpere nici unul. Îşi puse peste ei, cu cleştele, varză murată, tocată mărunt, insistînd ca Ewa să mănînce un măr. Îi cumpără unul de la acelaşi cărucior şi cînd ea îl şterse pe tricou, plimbîndu-l într-o parte şi-n alta în dreptul sînilor, întoarse capul şi-şi îndesă crenvurştii în gură.

— Tot mai mănînci chestii din astea îl întrebă.

Mestecă şi înghiţi, simţind cum îi venea să verse, apoi zise :

— Mănînc ce vreau.

Cine spusese asta ?

Ewa mînca mărul încet, întorcîndu-l în palmă şi privindu-l. Intră în pasajul subteran, conducîndu-l spre lac.

Azvîrli cotorul departe — atît de departe, încît Parker de-abia îl văzu căzînd în apă. Îi spuse :

— Lacul ăsta are ceva în comun cu noi.

Ea privi apa liniştită, cu suprafaţa netedă, de un verde-maroniu unsuros la mal şi albastră în depărtare.

— Nu mă gîndesc la chestii din astea, zise şi ridică din umeri ca o fetiţă.

— Lacul e întotdeauna aici. Stropii de ploaie îl lovesc, vîntul suflă peste el şi-l face să se frămînte. E imens. E gol. Seamănă mai mult cu un deşert decît cu un

lac, pulsînd mereu la marginea orașului. Îmi place în zori, cînd are acea înfățișare termonucleară de un roșu aprins. După aceea se înnegrește și se trezește la viață.

Își dădu seama că ea credea că glumește. Își spunea : *Bineînțeles că nu e viu.* Cum să-i spună că-ncerca să exprime ceva dramatic ? Voia să spună că lacul era în el și, deși avea viață, nu era predictibil, ca marea. N-avea flux și reflux, apele nu-i creșteau și nu scădeau. Nu clădirile pe care le adorase cîndva, ci lacul — tăcerea lui, coloritul subtil — făceau ca Chicago să fie Chicago.

Tăcu iar, gîndind : Nici măcar nu-și dă seama că vorbesc despre înec.

Decise că avea egoismul superficial al supraviețuitorului, totuși nu găseai prea multă vanitate la ea. Era calmă și netulburată, nedovedind cine știe ce inteligență și, din cînd în cînd, cu o întrebare simplă, îi reamintea cît de puține știa.

— Ce mai face tipul ăla, îl întrebă, monstrul de la tine de la birou ?

— Care tip ?

— Cel căruia îi plac chiloții de damă.

Nu exista nici un tip, nici un birou — habar n-avea c-o omorîse pe Sharon, c-o sfîșiase cu dinții — el, Wolfman ; că plînsese în hohote în baie și soția lui îl găsise și-l tratase ca pe un infirm — nu știa nici că era căsătorit.

— A murit.

— Dumnezeule !

Reacția ei îl uimi. Uneori aceste minciuni rostite cu nepăsare erau cele mai dure, cele mai crude ; regretă imediat după ce-o spuse.

— Nu fi tristă. E mult mai bine pentru el. Era la pămînt, cu toate că se credea foarte sănătos. Era un pericol pentru el și pentru ceilalți. Trebuia să se întîmple. Se pare că a fost conectat la niște aparate...

Vorbindu-i despre acel bărbat care nu existase niciodată, simți că în sfîrșit făcea un lucru rațional; că această coerență era rezultatul simpatiei și prieteniei ce-l legau de Ewa și că nu intenționa s-o părăsească.

După-amiaza deveni din ce în ce mai fierbinte și mai înăbușitoare. Se duseră la cinema numai de dragul aerului condiționat. Ea alese filmul, unul polonez vechi. Pelicula decolorată făcea ca totul să pară mai real. Deși era tradus cu litere albe, strălucitoare, Ewa înțelegea înainte ca subtitlurile să apară. Reacționa în momentul în care cineva rostea o vorbă. Se numea *Tristețe timpurie*. Parker vru să plece aproape imediat. Ewa plînse cînd fata din micuțul apartament fu părăsită de tînărul bărbat. Doar vederea chiuvetei din piatră te dădea peste cap.

Era un film trist — toată lumea își trăgea nasul încet. Plînse și Parker — iar Ewa îl consolă, mîngîindu-l cu mîna ei aspră. Nu știa nimic. El plîngea pentru ceea ce făcuse.

8

Pentru prima dată de cînd îl cunoștea, recepționerul de la Blackstone nu spuse nimic. Ca și cum ar fi înțeles pînă la urmă, într-un moment cînd Parker încetase să mai înțeleagă. Sau citea suferința și eșecul pe fața lui, îi era milă și-l lăsa în pace ? În orice caz, tăcerea lui i se părea mai sinistră decît fostele întrebări, însă admitea că nu merita ceva mai bun — ci dimpotrivă, mult mai rău.

Barbara îi spusese să nu-și facă griji. Siguranța ei îl neliniștea căci știa c-avea s-o dezamăgească iar ; îi era dor de Ewa, care nu era niciodată dezamăgită. Fusese de acord cu o întîlnire, fiindcă venise o nouă lună, iulie, și cealaltă trecuse. Dar era copleșit de disperare ; se simțea din nou dezgolit.

Stînd singur în cameră, uitîndu-se la știrile de seară, îl întrista faptul că nu se pomenea nimic despre moartea lui Sharon — nici o aluzie la criminalul încă în libertate, nimic despre cazul Wolfman. Se vorbea numai de politică în seara aceea, campania prezidențială și un scurt fragment al emisiunii în care oamenii păreau să ridiculizeze cu blîndețe eforturile candidaților. Parker n-avea decît

dispreț pentru echipa de emisie : cățeaua cu voce groasă, tipul antipatic cu păr înfoiat, îmbrăcat în sacou, reporterul sportiv cu fața grasă și nodul prost făcut la cravată și crainicul meteo, maniac și nedemn de încredere. Exista cîte o versiune a celor patru indivizi pe toate celelalte canale de știri — mai multe reportaje despre campania prezidențială, mai multe discursuri, la fel de lungi. Nimic despre Wolfman.

Mută de pe canalul de gimnastică aerobică la desene animate și înapoi la știri. Își dădu seama că-l preferă pe George Bush. Era ciudat. Cu o lună în urmă l-ar fi votat pe micuțul și capabilul Mister Dukakis. Dar ce-ar fi făcut Dukakis împotriva sporirii numărului crimelor — nu doar a lui (necercetată, nemenționată și, pare-se, uitată), ci a crimelor de pe tot teritoriul Statelor Unite ? Era nevoie de pedepse rele pentru făptașii dovediți vinovați — ceva sever. Trebuia să fie prinși și pedepsiți atît de aspru, încît să nu se mai atingă de nimeni altădată. Dukakis era moale în privința asta : se vedea în ochii lui de asistent social ; însă Bush părea furios și ăsta era sentimentul potrivit.

De ce nu o doză de răzbunare ? gîndi Parker. Criminalii și violatorii din Statul Ilinois erau băgați doar la închisoare, îmbrăcați în haine date de guvern, pentru o anumită perioadă de timp ; aveau trei mese pe zi, televizor, o cameră pentru recreere și majoritatea aveau acces la droguri. Închisoarea nu era decît o simplă cameră, ca aceasta de la Blackstone, cu un bec deasupra capului și pereții goi. John Wayne Gacy era într-o cameră, Richard Speck era în altă cameră — criminali notorii jucau șah ca să treacă timpul mai ușor. Nu se mai temeau de nimic, pentru că nimeni nu știa ce să facă cu ei. Dar acum Parker știa.

Încă îi mai răsunau în minte cuvintele : *Prindeți-i, distrugeți-i,* cînd știrile se terminară și începu „Legături de

dragoste" o emisiune în care se intermediau rendez-vous-uri ; își plimbă degetul peste butonul de schimbat canalele, dar nu-l apăsă.

— *Avea o tunsoare drăguță și o mașină elegantă, așa că i-am zis să mă ducă la Stradivarius, discoteca de lîngă apartamentul meu, pentru că e un loc simpatic, în plus, voiam să-l vadă prietenii mei și să-și spună părerea.*

— *Te-a sărutat ?*

— *Ei, cam așa ceva. Dar n-a fost cine știe ce. La un moment dat, m-a lipit de el în timpul dansului și mi-a plăcut cum săruta, dar își dăduse cu o grămadă de aftershave de proastă calitate și mi-a zis de-un milion de ori...*

Parker apăsă brusc pe buton. *Porqué no ?* țipa o femeie într-un serial spaniol, care-i aminti de sweatshop-ul de pe South Federal — imaginea fetei spaniole cu fața ca de maimuță, părul negru ca smoala și rochia lungă de bumbac îl întristă atît de tare, că închise aproape sonorul, iar spaniola nu se mai auzea decît ca un murmur. Se uită mai departe, compătimindu-le pe femeile din film, nu personajele pe care le interpretau, ci chiar pe actrițele care transpirau în timp ce se mișcau, își spuneau replicile, strigau sau plîngeau.

Serialul se termină. Se uită la „Pericol". Se termină și acesta. Închise televizorul cînd văzu că se făcuse ora nouă. De ce așa tîrziu ? Îi era foame. Fără să se uite pe meniul de la serviciul de cameră, telefonă și comandă un sandviș cu brînză, cartofi prăjiți, salată de varză și o prăjitură cu ciocolată.

— *Doriți și ceva de băut, domnule ?*

— Un pahar de vin alb.

— *Nu vindem decît cu sticla sau jumătatea de sticlă, domnule.*

— O sticlă atunci.

Masa îi fu adusă pe un cărucior metalic, sandvișul cu brînză sub un capac strălucitor, prăjitura înfășurată în hîrtie dantelată, vinul în frapieră. Chelnerul se prefăcu uimit cînd Parker îi dădu bacșiș și își făcu ieșirea într-un mod ciudat de formal, mergînd cu spatele spre ușă și înclinîndu-se.

Bău jumătate de sticlă pînă să ridice capacul de pe sandviș. Își umplea mereu paharul — stropind în jur — și-l dădea peste cap. Nu mai băuse alcool de cînd cu votca din baie și atunci fusese prima oară după șapte ani, cînd (legîndu-se parcă să ducă o viață de călugăr) își începuse regimul sever. Vinul îi dădu putere, ajută timpul să treacă și-l posomorî. Deschise iar televizorul, dar cînd văzu un cățeluș făcîndu-se mic în fața furiei stăpînului — un tip solid care-și certa aspru potaia — începu să plîngă și-l închise rapid. Vinul se terminase, la fel și mîncarea grasă.

Era zece fără un sfert și era prea beat ca să găsească drumul spre casă. Era tîrziu și întuneric : i se făcu milă de el cum stătea singur în acea celulă micuță.

Se mai liniști văzînd căruciorul plin de resturi în dezordine. Ducîndu-l pe coridor, își văzu în oglindă fața udă de lacrimi și intră în baie să se spele. Se ștergea pe față cu un prosop cînd auzi bătaia în ușă.

— Cine e ? întrebă cu o curiozitate neprefăcută. Mintea îi fusese amorțită de vin și în singurătatea și tulburarea sa nu-și putea imagina cine bătea ori ce putea dori persoana respectivă. Văzînd un bărbat, crezu că era de la poliție. Stătea și se uita la el înfiorat de presimțirea pericolului, așteptînd să spună cine era.

Bărbatul avea o siluetă zveltă, băiețească și ochi albaștri. Păși înăuntru cînd Parker deschise ușa. Era un

pic mai scund decît el, purta un costum elegant din mătase, deschis la culoare, cămaşă albă, cravată şi pălărie de panama. Părea foarte calm şi sigur de sine în acele haine de vară. Avea trăsături frumoase, zîmbea — însă zîmbetul nu-i îmblînzea faţa, pentru că buzele erau pline — moi şi egoiste şi exista un licăr de cruzime în ochii de un albastru intens.

— Ce vrei ? îl întrebă Parker.

Pentru o clipă, zîmbetul i se şterse de pe faţă şi trecu pe lîngă Parker fără să se uite la el. Pantofii îi erau mici şi eleganţi; întregul său fel de-a se îmbrăca indica un caracter orgolios. Aruncă o privire în oglindă cînd ajunse lîngă ea. De unde stătea, Parker nu-i văzu imaginea reflectată.

Închizînd uşa fără să protesteze, îşi dădu seama că cedase şi-l lăsase să intre — îi dăduse camera, transformînd-o într-o capcană pentru el însuşi. Dar n-avusese de ales : în momentul în care îi văzuse faţa în cadrul uşii, îşi pierduse controlul.

Bărbatul se întoarse prudent, ca o pisică, uitîndu-se cu atenţie în jur, de parcă avea o coadă legănîndu-i-se la spate şi făcîndu- i loc, apoi se aşeză. Păru să ia în stăpînire scaunul şi să preia controlul de cum se aşeză şi rămase nemişcat.

— Ai băut.

— Nu, îl contrazise Parker. Nu-i adevărat.

Regretă ce spusese, n-ar fi trebuit nici măcar să deschidă gura. De ce nu ridicase din umeri ? Nu era treaba lui, oricum. Bărbatului îi revenise surîsul. Ştia că Parker minţise, iar Parker se simţi umilit, pus în defensivă de o

minciună atît de evidentă. Căruciorul şi sticla goală erau în hol, cu un singur pahar murdar !

— Aştept o femeie, zise el. A întîrziat. Vorbesc serios.

— Aiurea, replică bărbatul încet şi batjocoritor.

Îşi încrucişă picioarele şi aruncă o privire circulară prin cameră, însoţită de un zîmbet sarcastic.

Parker era conştient de spaţiul mic al camerei, înghesuiala creată de patul imens, televizorul mare, biroul ieşit în afară, abajurul lat al veiozei. Se simţi încolţit şi se mişcă greoi căutînd un loc unde să se aşeze.

— Stai jos, spuse bărbatul. Mă enervezi.

Făcu ce i se spuse — cît putu de repede. Vocea tipului, tonul de comandă — chiar şi felul în care şedea, cu mîinile nemişcate pe genunchi — îl excitau şi îi tăiau respiraţia. Era înspăimîntat, nervii i se subţiaseră şi i se contractaseră, ca hainele intrate la apă. Dar fiorul pe care-l simţise cînd bărbatul intrase în cameră nu-l părăsise, îl ajutase să-şi păstreze cumpătul şi luciditatea. N-avea nici cea mai vagă idee ce-avea să urmeze. Tot ce se întîmplase pînă atunci îl luase pe neaşteptate. La ce se mai putea aştepta ?

Bărbatul se încruntă.

— Aerul e de nerespirat aici. Nu poţi să dai mai tare aerul condiţionat ?

— Nu, zise Parker şi-i explică supus : Am încercat deja.

Tipul îl ţintuia cu ochii săi duri şi luminoşi ce păreau să-i descopere vinovăţia şi remuşcarea din suflet.

— Bei în secret, scumpule.

Parker clătină din cap şi scoase un fel de nechezat prin care respingea acuzaţia, deşi ştia că nu-i folosea la nimic.

— De ce te temi ?

— De nimic.

Era sigur că tipul își dădea seama că mințea — *nimic* era întotdeauna o minciună. Însă se bucura că bărbatul era atît de ager la minte și era nerăbdător să afle ce credea despre frica lui.

— Cum te cheamă ?

— Nu contează, spuse Parker.

Bărbatul zîmbi din nou — un zîmbet nepăsător emanînd forță și sarcasm care-l făcu pe Parker să intre în panică și-i ascuți simțurile, încît auzea și cel mai mic sunet. Auzi un rîcîit în hol, pe mocheta din fața ușii.

— Ea e. Mă caută pe mine...

Tipul nu auzise nimic — nu-l crezu.

— ... ți-am spus c-o să vină cineva.

— N-o să vină nimeni, îl înfruntă iar bărbatul cu siguranța lui zeflemitoare.

Ascultară amîndoi și auziră zgomotul rotițelor cărucior ului metalic care era luat de-acolo.

— Nu vrei pe altcineva. N-o vrei pe ea. Te bucuri că nu vine.

— Scutește-mă, zise Parker pe un ton jalnic.

— Ești ușurat.

— Pleacă de-aici și lasă-mă în pace, se bîlbîi Parker, dar rosti cuvintele cu un glas ascuțit și nesincer, de parcar fi vrut doar să-i dea peste nas.

Înspăimîntat de propria sa îndrăzneală, lăsă capul în jos — și se cutremură din nou simțindu-se lipsit de putere. Închise ochii și-l auzi cum se ridică de pe scaun — îi auzi fîșîitul hainelor. Veni spre el și se opri în fața lui. Îi simți căldura corpului prin costum. Bărbatul îi ridică

bărbia și îl lovi ușor peste față. Parker se calmă și se concentră intens, aproape nemairespirînd.

— Știu ce vrei.

— Nu, zise Parker dîndu-se de gol, căci sunase ca și cum ar fi fost de acord.

Stofa pantalonilor foșni cînd bărbatul păși mai aproape lipindu-și genunchii de ai lui Parker, a cărui față era la același nivel cu catarama de la cureaua sa de piele.

— Deschide gura.

Parker îl ascultă. Bărbatul îi băgă degetul înăuntru și el începu să-l sugă, plăcîndu-i felul în care îi umplea gura și cum i se mișca pielea pe os; își plimbă limba pe el, dorind să-i facă plăcere.

— Îți place. Îți place la nebunie...

Nu trebuia să răspundă — era fericit că nu putea s-o facă. Bucuros să-l facă să se simtă bine, să-și arate plăcerea, îi plimbă degetul în gură, mîngîindu-l cu buzele.

Bărbatul nu scoase o vorbă și cînd își trase degetul, Parker clipi și ridică spre el niște ochi imploratori.

— Vrei mai mult.

Parker se lăsă să alunece în genunchi de pe marginea patului.

Un *da* înflăcărat și patetic îi lumină fața în timp ce se ghemuia subjugat total. Apoi se întoarse și se lăsă pe mocheta prăfuită dintre pat și scaune. Stătea în mîini și genunchi, căutînd parcă un lucru pierdut — ceva foarte mic și greu de găsit — cu fața la podea, proptit în palme. Se afla, în sfîrșit, acolo unde îi era locul.

Ezita să ia inițiativa. Voia să rămînă așa, în patru labe, simțind o dorință sălbatică și aprinsă ca bărbatul să-l înca-

lece și să-l penetreze fără milă, sfîșiindu-l, cum ai îndesa un șoarece furios cu capul înainte în gaura lui.

Începu să șoptească, ținînd capul plecat.

— Ce ? șuieră bărbatul cu asprime.

Parker nu găsi cuvinte care să-i exprime dorința — era prea șocantă, și dacă-l refuza ?

— Fă ce vrei cu mine, zise. Fă tot ce vrei cu trupul meu.

Tipul îi dădu un ghiont și Parker se lăsă într-o parte, apoi se rostogoli. Bărbatul rămase în picioare lîngă el cu aceeași indiferență dominatoare : nu-l sărutase, fusese indolent, de-abia dacă-l atinsese. Avea o înfățișare feroce, cu pălăria pe cap, îmbrăcat în costum și pantofi frumoși. Aparatul de aer condiționat din cameră bîzîia jalnic și monoton.

Parker era înspăimîntat și nerăbdător, iar emoția îl făcea să tremure. Era excitat — penisul i se ridicase și se vedea prin pantaloni.

— Stai acolo — nu te mișca, spuse bărbatul.

Chiar și cel mai grosolan ordin scoate la iveală dorința unei persoane, gîndi Parker. Vocea imperioasă a bărbatului dădea o notă imploratoare cuvintelor, și asta îl excită și mai tare.

Bărbatul își aruncă pantalonii, iar Parker și-i trase pe ai săi într-o așteptare frenetică. Tipul se lăsă în genunchi, îl atinse și zise : „Asta e a mea". Se așeză pe el, încălecîndu-l, prinzîndu-l ca într-o menghină și Parker se simți penetrat de acel șobolan furios. Bărbatul își arătă dinții cu o privire răzbunătoare și mîrîi deasupra feței lui.

— Spune-mi cum te cheamă.

— Nu.

— Spune-mi. Ședea pe penisul lui și-i freca spatele de podea. Bîjbîia cu mîinile și degetele pe sub el.

Parker încercă pe o voce scăzută :

— Mă cheamă Sharon.

Bărbatul gemu cu satisfacție.

— N-ai mai făcut asta niciodată, nu-i așa, Sharon ?

— Niciodată, răspunse Parker ca un copil — era cu totul în puterea bărbatului.

— Dar îți place la nebunie.

— Ah, da !

În extaz, vibrînd, corpul său părea să plutească și să tremure, de parcă era la marginea unui țărm de mare și o serie de valuri îl loveau înviorîndu-l — îl loveau, îl ridicau, îl trăgeau în jos, era azvîrlit înainte și înapoi de valuri succesive. Nu îndrăznea să-l atingă pe tip, dar spera c-o să continue să-l țină strîns și să se frece de el.

Lumina din cameră dansa în spatele borului pălăriei bărbatului, tavanul era alb deasupra umerilor săi pătrați. Însă nu era destul de greu — Parker voia un atac mai puternic, tînjea să fie înfricoșat mai tare — dorea să fie țintuit de podea, să nu poată lupta. Plăcerea era profundă, totuși voia ca bărbatul să-l sfîșie, să-l rănească, să-l rupă în două.

Tipul țipa, dar nu cu o voce bărbătească ; pe aceasta și-o pierduse, era și el ca un copil, un băiat nestăpînit. Gemea încet, un fel de întuneric și fierbințeală audibile îi ieșeau din gură și în nebunia ce-l cuprinsese pălăria îi zbură, părul eliberat i se revărsă pe umeri, șuvițe lungi și întunecate.

O o o o o o, țipa, zgomotul strecurîndu-i-se printre buze. Trase de cămașă și o desfăcu, căutîndu-și sînii grei și

mîngîindu-și sfîrcurile. Apoi plonjă în intimitatea orgasmului, exaltare și prăbușire într-o revelație subită, ca nașterea — a ce ? A unui monstru micuț și inofensiv ; după aceea el-ea rămase singură.

— Îmi pare rău iubitule, zise Barbara aproape cu sfială ridicîndu-se nesigură pe picioare, dîndu-și părul din ochi — dar semănînd mai mult ca niciodată cu un bărbat rostind scuza neașteptată. Își îndreptă haina răsucită și cămașa. Avea sînge pe partea interioară a coapsei — un cheag negricios și o pată cu un lichid vîscos, ca dulceața.

— Cred că m-a cam luat valul. Te-am lovit ?

Parker continuă să stea ghemuit. Sîngera, avea dureri, era foarte ud ; și acum își amintea totul.

9

Lumea uitase cele întîmplate. Ziarele nu mai scriau reportaje, la televizor nu se vorbea decît de valul de căldură, de campania prezidențială și noile reflectoare pentru jocurile în nocturnă de pe Stadionul Wrigley. El, ucigașul, era singurul care-și amintea acel asasinat violent — de Sharon Moser care avusese încredere în el s-o lege și zîmbise cînd devenise violent, felul în care întreg corpul i se umflase forțînd nodurile și strîngîndu-le mai tare cînd el își înfipsese dinții în gîtul ei, sfîșiase pielea și mușcase din carnea zdrențuită, ca un buldog.

Murise atît de greu că-l exasperase și era mutilată în asemenea hal, că devenise din ce în ce mai necruțător, sfîrtecînd-o, fiind convins că era mult mai bine pentru ea să moară. În minte îi venise ideea irațională, cînd ea atinsese culmea suferinței neputincioase — călușul de la gură se îmbibase cu salivă — că era vinovată și merita tot. Își aminti că gîndise asta.

Însă acum, judecînd în lumina crudă a remușcării, care-l rodea ca o boală fatală, vedea că făcuse din ea o victimă.

La Blackstone îl străfulgerase pentru o clipă aceeași groază, înainte să-și dea seama cine era bărbatul — la începutul întîlnirii, cînd intrase în camera lui și preluase controlul. După aceea urmase o frenezie continuă care-l excitase.

Dar n-avusese efect, fiindcă el implorase durere și primise plăcere — nefiind deloc în pericol.

Era nevătămat, era dezamăgit : o experiență similară nu mai putea fi repetată cu ea. Barbara n-avea să se mai îmbrace niciodată bărbătește, să vină în camera lui și să se poarte în felul acela. Inspirația ei perversă mersese o dată, a doua oară nu putea să mai meargă, poate numai ca o deghizare în joacă. Parker nu voia doar un joc : voia frică adevărată, durere reală, senzația de a fi prins în capcană și torturat de cineva crud și imprevizibil.

— Am o ședință de pozat, spuse Barbara. Le voi avea probabil toată săptămîna. O să vină mama să ia copilul. Poți să-ți pregătești singur prînzul — avem piept de curcan tăiat felii și niște salată în frigider.

Rostise aceste cuvinte simple și banale în dimineața ulterioară vizitei în camera de hotel, cînd se îmbrăcase ca un tînăr elegant și îi comandase să-i sugă degetul și pe urmă se așezase pe el, cu pălăria pe cap și cravata la gît, și ajunsese la orgasm urlînd. Parker nu uitase nimic, dar pentru ea totul trecuse — probabil că nu luase nimic în serios.

— O să-mi fac un sandviș.

— Mă bucur atît de mult că mănînci așa ceva acum.

— Îmi place.

O privi îmbrăcîndu-se — întîi chiloții, apoi sutienul, ciorapii și rochia. Fiecare articol de îmbrăcăminte îi venea perfect pe trup, mulîndu-se, sporindu-i fermecul, dîndu-i

culoare și contur; pe urmă își rulă părul pe bigudiuri fierbinți — nedezlipindu-și ochii din oglindă — și-l pieptănă. După aceea își puse ceasul, cele două brățări, cerceii, șiragul de perle și în cele din urmă pantofii. Gri deschis, asortîndu-se cu rochia.

Se așeză, își apropie fața de oglindă și, ridicîndu-și ambele mîini în dreptul ochilor, începu să se machieze.

— Ți-am pomenit de Wilma, tipa aia caraghioasă, asistentă la studio, zise Barbara conturîndu-și pleoapele cu dermatograf negru.

— Wilma care a avut o grămadă de soți, spuse Parker minunîndu-se de mîna ei sigură.

— Mi-a povestit o chestie ciudată despre unul dintre ei. Era un pic mai tînăr decît ea, girant de asigurări, ce-o mai fi și asta, și dispărea mereu — pleca de-acasă la două, trei săptămîni, cu afaceri, susținea el. Dar nu era vorba de afaceri. Wilma s-a interesat.

Barbara se opri și se aplecă mai tare spre imaginea ei din oglindă, concentrîndu-se asupra machiajului — ținea acum în mînă o periuță mică cu care-și atingea delicat gencle. Își reluă povestea doar după ce termină și clipi.

— Exista o altă femeie. L-a pus față în față cu dovezile pe care le strînsese — note de plată la telefon, chitanțe de la cărți de credit, tot tacîmul. Și partea cea mai interesantă a fost că tipul le-a dat, pur și simplu, la o parte și a zis: „Femeia asta mă înțelege."

Mărind ochii și strîmbîndu-se în oglindă, Barbara trecu la sprîncene — înnegrind locurile de unde firicelele de păr fuseseră pensate complet.

— Fără s-o lase pe Wilma să zică ceva, bărbatu-său i-a mărturisit fără jenă că descoperise că-i plăcea să se îmbrace femeiește — cu rochii, pantofi cu toc, bijuterii și

uneori perucă. Wilma habar n-avea, dar pe cealaltă o încînta chestia și-l încuraja. Îl ajuta să-și aleagă haine potrivite și ieșeau adesea împreună în oraș, ca două țațe.

Barbara își rotunji buzele ca să le rujeze și asta făcea ca povestea să pară și mai stranie prin felul în care îi schimba vocea.

— Wilma a fost uluită. „Porți haine de femeie ?" l-a întrebat. Era dezgustată și furioasă și mi-a zis că-i venea să-l ia la bătaie. Însă el a plecat din cameră și s-a încuiat în dormitor. Wilma a bătut un timp la ușă, pe urmă l-a lăsat în pace. După vreo jumătate de oră tipul a ieșit îmbrăcat în rochia ei neagră de seară, cu perlele și ciorapii ei. Se și fardase. Cam așa, bănuiesc.

Se întoarse spre Parker : fața ei era frumoasă și strălucitoare.

— Înainte ca Wilma să apuce să spună ceva, a trîntit-o pe podea și-a făcut dragoste cu ea pînă a lăsat-o lată. Dar tot l-a părăsit. Nu din cauza hainelor, ci din cauza celeilalte femei.

Parker încercă să-i vadă expresia feței de sub stratul de fard.

— Chestia e, remarcă ea, că lucrurile sînt mult mai simple cînd oamenii sînt normali.

— Cu siguranță.

Eu sînt un ucigaș, tu ești o vampă, cît despre *normali,* cum rămîne cu noaptea trecută ? Simțea că repulsia lui îl ținea la distanță.

— Cred că ești din ce în ce mai bine, dragul meu, spuse ea. Se feri cînd el se aplecă s-o sărute. Își construise pe față o mască ce părea naturală și nu voia s-o strice. O să te-ntorci la lucru în curînd.

Zîmbi cu adevărat auzind acea absurditate, însă comedia aceasta nu-i făcea nici o plăcere. Se bucură cînd ea plecă la pozat, pentru că zîmbetul nu-i dispăruse, ci se pietrificase într-o mină îngrozită.

Cît de puțin știa. În asta consta energia ei. Dovada inocenței ei era că încă mai credea în viitor — cînd el se va face bine și va lucra din nou. N-avea curajul să-i spună că nu exista nici o speranță.

Amintirea întîlnirii lor îl înspăimînta. Pe ea n-o preocupa, cum n-o preocupau nici vorbele murdare pe care le striga uneori cînd făceau dragoste. Nu vorbiseră niciodată despre întîlnirile lor după ce acestea se consumaseră — nu încercaseră să le analizeze — fiindcă numai în felul acesta le puteau continua și puteau să se surprindă unul pe altul. Toată senzația era dată de neașteptat și necunoscut. „Întîlniri" era un termen neutru. *Hai să nu le dăm un nume.*

Odată, cu mult timp în urmă, înainte să se nască Eddie, apăruse îmbrăcată ca o fată cercetaș, cu cozi împletite și șosete de bumbac, vînzînd prăjituri. Aproape că reușise să-l ducă de nas, apoi îi făcuse jocul. Voia să-i sugereze că fetița ținea să fie violată. Alteori se deghizase în călugăriță, soră medicală — sau o gospodină în căutare de distracții — și îl atîțase întotdeauna, știind că și pe ea o excitau lucrurile astea. Însă noaptea trecută, pentru prima oară, venise îmbrăcată bărbătește : își dăduse seama oare că îi trezise remușcările și le dăduse un sens ? Se îndoia. Barbara considerase întîlnirea un succes, era sigur, pentru că îl excitase. Era singura unitate de măsură. Însă era la fel de sigur că-și dezvăluise un punct slab, iar revelarea acelei slăbiciuni îi dădea putere asupra lui. Nu era ăsta motivul pentru care îi spusese acea poveste ?

Își aminti docilitatea lui — în genunchi, pe podea — și i se făcu rușine. Era un secret urît, o altă mortăciune ce începea să putrezească, o amintire ce-l făcea să simtă și mai acut remușcările. *Ce mai urmează ?* gîndi, căci o înțelegea pe Sharon și se înțelegea pe el însuși mai bine — fusese luat prin surprindere și instruit — ca și cum cineva l-ar fi operat și i-ar fi arătat organul bolnav din trupul său.

Mama Barbarei veni la zece să ia copilul. Această femeie avea peste șaizeci de ani, totuși educația pe care o primise o făcea să se comporte ca o fetișcană. Era foarte grasă din cauza apetitului său dezastruos. Numele ei era Herma, însă Parker nu putea să-l rostească păstrînd o expresie serioasă și-l spunea mereu cu șovăială, de parcă era o poreclă care nu i se prea potrivea. Pe tatăl ei îl chemase Herman și de cîte ori se uita la ea, vedea o fată grasă și răsfățată cu un tată bun și cam prostănac pe care îl adorase.

Ducîndu-se să deschidă ușa, o văzu stînd greoaie pe trepte — părea atît de corpolentă, amețită și incomodată de căldură. Totuși, știa cît de inofensivă și îngăduitoare era — și că îi era inferior. Dorea iertarea ei fără să știe cum să i-o ceară.

— Bună, Parker. Ți-a spus Barbara că vin ?

Era plină de zel și agitată, probabil că n-avea încredere în el. Era clar că nu se simțea bine în prezența lui și nu-l plăcea. Din cauza regimului său — vechiul regim sever — nu se atinsese niciodată de mîncarea ei : asta era ca și cum n-ar fi ascultat-o cînd vorbea sau i-ar fi întors spatele. Însemna respingere. Stînjeneala o făcea excesiv de serioasă și uneori, fără să vrea, nepoliticoasă.

— Unde e omulețul meu ? întrebă referindu-se la copil — vorbind de parcă băiețelul o auzea.

Îi e frică de mine, gîndi Parker. Simți că miroase urît — că duhoarea plutea în jurul lui.

Herma se duse după copil, trecînd pe lîngă el și urcînd scările. Cînd se întoarse, se simțea mult mai în largul ei, avea ce să țină în brațe, ceva de făcut și un subiect de discuție.

— Îl țin toată ziua, spuse. O să ne distrăm de minune la bunica — da, așa o să fie !

Îl irita flecăreala ei agitată și afectată, însă era mai bună decît avea să fie el vreodată. Nu era o criminală. Se uita la ea de parcă aparținea altei specii.

— Barbara zice c-ai depășit criza, remarcă ea oprindu-se la ușă.

Am ademenit o femeie să iasă cu mine, am dus-o în apartamentul ei, am legat-o și-am sfîșiat-o cu dinții. Ăsta era adevărul. Eu sînt Wolfman și Barbara m-a găsit în baie beat criță și vorbind fără șir. Oare ce-i spusese de fapt Barbara ?

— Mă simt mult mai bine, o asigură. Vă mulțumesc c-ați întrebat, vă mulțumesc mult...

Sinceritatea lui o încurcă. Se întoarse spre copil căutînd refugiu și zise că trebuia să-i dea acelui tînăr ceva de mîncare, nu-i așa ?

Cînd rămase singur, se duse la dulapul de haine al Barbarei și alese cinci rochii. Le scoase și le întinse pe pat. Deschise sertare și luă lenjerie de corp — mătăsurile ei păreau lichide la pipăit, chiloți și furouri ca siropul. Ciorapii erau catifelați și păreau făcuți din pînză de păianjen. Admiră franjurile de dantelă ale cămășilor ei și broderia de pe cupele sutienelor.

Plăcerea îi era sporită de ezitarea lui cu privire la aceste haine — erau atît de fragile și imateriale, nesu-

gerînd conturul vreunei siluete. Luau forma oricui le îmbrăca.

Trase draperiile și aprinse veioza de lîngă pat, un obiect minunat, cu abajur de dantelă, dînd o lumină blîndă. Apoi se dezbrăcă. Își trase o pereche de chiloți negri și i se tăie respirația. În momentul în care îi simți strînși pe el avu o erecție. Rochiile nu-i veneau — n-avea talia destul de subțire. Încercă o fustă, dar nu putu s-o închidă. Barbara avea un capot de satin împodobit cu dantelă — franțuzesc. Îl îmbrăcă, își puse peruca cu păr lung și se plimbă înainte și înapoi prin fața oglinzii mari.

Cum ar fi fost, se întrebă, să meargă pe stradă așa, să se ducă la gară, să stea pe scaun în tren ? N-avea curaj să încerce în ziua aceea. Se plimbă prin casă, cu peruca pe cap, se uită la știrile de prînz. Își dădu cu ruj și se privi în oglinzi — nu în plină față, ci dintr-o parte. Apoi își șterse fardul și puse peruca la loc. Se dezbrăcă de capot și-și puse hainele lui peste chiloții de dantelă. Luă mașina și merse prin Evanston, simțind chiloții strînși pe piele. Se uita la femei, nu cu dorință ci studiindu-le, examinîndu-le hainele, felul în care mergeau, stăteau jos și în picioare. Era uimitor ce pași mici făceau, cum își țineau picioarele lipite, cît de dreaptă era ținuta lor — și efectul ținutei asupra formei sînilor. Cele mai frumoase țineau capul sus, nu mergeau gîrbovite și de-abia își desfăceau buzele cînd vorbeau.

Oamenii așteptînd la tejghea la Wendy's nu se uitară la el. Comandă un hamburgher triplu, cu brînză, o înghețată și o cafea. Simțea că poate atrage atenția și totuși nimeni nu-l vedea, nici cînd își puse patru bucăți de zahăr în cafea. Nimănui nu-i păsa. Se aștepta ca mîncarea să-i facă greață, dar se simți doar obosit și insetat. Merse

pe jos pînă la o lăptărie și cumpără o „Double Delight". O mîncă, lingînd lingura : nimeni nu observă.

Pe eticheta chiloților scria *Nopți pasionate* — își aminti asta mai tîrziu în aceeași după-amiază, stînd într-un bar plin de bărbați. Simțea cum îl strîng chiloții negri de dantelă, se simțea vulnerabil. Dacă vreunul dintre acei bărbați ar fi știut ce poartă, ar fi putut să-l omoare. Întoarse această idee pe toate fețele și nu găsi nici o fisură în logica sa. Se duse acasă și puse totul la loc fără tragere de inimă.

— Ai ieșit astăzi, spuse Barbara cînd se întoarse.

— Nu, o contrazise el cu o voce sfidătoare și morocănoasă.

Ea știa că mințea — dar de ce nu-i păsa ?

Fu prima zi a unei săptămîni în care se îmbrăcă în acest fel. În fiecare zi încerca alte haine și într-o zi — îmbrăcat — se aventură în mașină și merse în Skokie, opri în fața spitalului, se duse apoi la cimitir, pe urmă la un bar. Rămase însă în mașină și nu descuie ușile. Nu se simțise niciodată mai gol decît atunci cînd purta haine de femeie.

Simulase în fața Barbarei că întîlnirea de la Blackstone fusese un joc. Îl neliniștea faptul că ea știa atît de multe. Și cum nu puteau repeta ceea ce făcuseră, la ce le mai folosea ? Se trezea purtîndu-se mai bărbătește cînd era cu ea — după ce se dezbrăca de hainele ei, ascundea noua lenjerie intimă, pe care și-o cumpărase de la magazinul „Nopți pasionate", de pe North Michigan, și își ștergea fața de fard. Înjura, se certa, arunca lucruri pe jos și trîntea ușile, urînd această fanfaronadă și pretinsă virilitate, pentru că-i amintea de el în cea mai proastă ipostază a sa.

10

În această stare sufletească de izolare avea nevoie de Ewa și mai mult — iar asta duse la un rezultat ciudat de neașteptat. Simțindu-se vulnerabil și feminin, cum probabil se simțise Sharon, observă că Ewa era mai degajată și mai afectuoasă cu el.

Îl luă iar cu ea la sala de gimnastică, dar ezitînd : se vedea că n-avea chef să aibă grijă și de el. Făcu exerciții cu ea și, cu toate că-și dădea silința, nu era prea entuziasmat — respira greu, se îngrășase, era palid și aproape că făcuse sîni din cauza hranei pe care o înghițea de o lună și care îl obosea, îi făcea greață și-i dădea dureri de cap ; se trezea în mijlocul nopții din pricina bătăilor puternice ale inimii. Mîncarea era dulce-sărată și-i era mereu sete, iar ceea ce bea era tot dulce-sărat. Știa că avea sîngele uleios. Așa se simțise Sharon în fiecare zi, ușor bolnavă și stupidă.

Gimnastica îi făcea și mai rău. Încetineala lui o inspira pe Ewa și-o făcea să se ia la întrecere. Unul lîngă altul ridicau greutăți, făceau exerciții de abdomen întinși pe o

suprafață înclinată sau lucrau la aparate. Comparau rezultatele și ale Ewei erau întotdeauna mai bune decît ale lui.

— Te scoli cam greu, îi spuse Ewa.

Parker întoarse spre ea fața umedă și tristă. A ei strălucea de sănătate. Nu gîfîia deloc.

— E doar o expresie, zise ea, însă mulțumită că-l buimăcise.

După asta renunță de tot la gimnastică. I se făcea rău din cauza exercițiilor grele. Fără vlagă și amețit, vomita după ce le termina. Se simțea mai bine stînd la galerie sau pe bănci, bînd Coca-Cola, citind ziarul și admirînd dăruirea Ewei. Își spunea că va avea o viață lungă.

Ewa își făcea exercițiile înaintea orei de *kenpo* pe care-o preda. Îi plăceau loviturile cu picioarele și mîinile și aplecările, iar *kattas*-urile pe care le făcea — toate mișcările pe rînd — îl lăsau cu gura căscată. Îl uimea grația ei, pentru că o considerase întotdeauna mai degrabă greoaie, iar ceea ce făcea semăna cu baletul.

— Artele astea marțiale sînt ca un dans, îi spuse.

— Un dans al morții, replică ea. Știi cît de periculoase sînt loviturile de picior ?

Îi plăcea asta, îl stimula și se imagină călcat în picioare de ea : trîntit la pămînt și zdrobit, din cauză că avea încredere și nevoie de ea. Și ea avea încredere în el — părea să se simtă în siguranță cu el. Nu-l mai întreba unde lucra și de ce avea așa de mult timp liber. O întrebă dacă era în vacanță.

— Nu. Sînt în tură de noapte.

Asta nu-l lămuri deloc, însă simțea că i-ar fi spus unde lucrează dacă ar fi întrebat-o. Era mai prietenoasă. Dar el n-o întreba nimic și pasivitatea lui o încuraja și-i dădea energie.

La patru zile după ce devenise spectator, în timp ce părăseau sala de gimnastică, îi făcu obișnuita propunere să meargă undeva să mănînce — iar ea, surprinzător, fu de acord.

— Ce-ai zice de un restaurant chinezesc ? îl întrebă. Mănînci așa ceva ? Chop suey ? Fo yong hai ? Carne de porc prăjită ?

Îl tachina ca pe un vechi prieten. Exercițiile îi dăduseră vigoare și încredere. Îi plăcea foarte mult de ea cînd era așa.

— Mănînc ce vreau, îi răspunse.

— Știu eu un loc.

Cînd ajunseră acolo, Parker zise :

— O să creadă că sîntem gemeni.

Treningul lui albastru era exact ca al ei, avea aceleași dungi albe pe mîneci și benzi înguste de bumbac de-o parte și de alta a cracului pantalonilor. Ea îl convinsese să și-l cumpere, împreună cu o pereche de bascheți. Și acum așa se îmbrăca atunci cînd stătea și se uita la ea bînd Coca-Cola. Hainele de stradă le avea într-o geantă mică, neagră, dar dacă nu făcuse gimnastică, de ce să mai facă efortul să se schimbe ?

Ewa îi luă brațul în joacă.

— Da, începi să semeni cu mine. Mai ales în treningul ăsta.

Îl conduse în restaurant. Se numea „Luna chinezească" și se afla pe Strada 23, est, lîngă un magazin mare de mobilă din bambus. Era un pic mai mare decît o magazie, avea mese mici care se clătinau, podeaua alunecoasă și din bucătărie ieșeau aburi. Ewa se ocupă de tot — alese masa, salută chelnerul, comandă mîncarea. Carne de porc prăjită, salată de creveți și supă de pește. Băură amîndoi

bere. Parker se săturase de mult, dar Ewa continua să mănînce cu poftă orez.

— Conține o grămadă de carbon, zise ea.

Era una dintre vechile lui expresii. Ewa zîmbi. Buzele îi luceau de grăsime.

— Pari fericită.

— Pentru că nu mai spui ce porcărie e mîncarea asta. Credeam că-ți bați joc de mine.

— Îmi place mîncarea asta, zise Parker.

— Și mie la fel.

— Nu e porcărie dacă-ți place.

Îl privi pieziș.

— Asta e o chestie profundă — filosofică ?

Avea un rîs îngăduitor, care nu ascundea nimic. Îl uimi puterea pe care o avea asupra lui : era plină de forță și probabil tocmai își dăduse seama de asta sau îi descoperise punctul slab.

Desfăcu fermoarul bluzei de trening, își scoase brațele afară și căscă. Pe tricoul ei scria : *Stricat pînă-n măduva oaselor.*

— O prietenă mi l-a cumpărat din Panama City, îi zise cînd îl văzu zîmbind. În Florida. Fîșia aia strîmtă de pămînt chiar în golf. E o plajă superbă — spunea că nisipul e ca pudra...

Nu mai fusese niciodată așa de vorbăreață.

— Locuiesc foarte aproape, îi spuse în timp ce el plătea nota și își băga portofelul în buzunarul bluzei de trening. Am un apartament pe Cottage Grove.

— Te conduc pînă acasă, zise el, pentru că i se păru că la asta făcea aluzie.

Pe stradă, mergînd în căldura sfîrşitului de după-amiază, tot ea îl conducea preluînd iniţiativa. Pe Indiana, aşteptînd să se schimbe lumina semaforului, ea îi spuse :

— Spune-mi o glumă, iar el se întristă foarte tare.

Ar fi vrut să-i declare : *Sînt un criminal,* dar de ce să împartă cu ea secretul îngrozitor ?

— Ai putea să urci pînă la mine, îl îndemnă, fiindcă el ezită pe treptele din faţă ale blocului şi un grup de negri părură interesaţi de nehotărîrea lui — felul în care urcă scara pînă la jumătate, apoi o coborî. Sau pentru că treningurile lor erau la fel — absolut identice ? Oricum, ea îl luă de braţ din nou şi-l conduse sus.

Apartamentul ei — trei camere — era destul de dezordonat, însă într-un fel care-ţi dădea impresia că se făcuse o încercare recentă de curăţenie. Îl înduioşară cele cîteva plante din bucătărie, imaginea ei udîndu-le. Îi aduse o bere şi ei îşi turnă o votcă. Se aşezară unul lîngă altul pe canapeaua moale, ascultînd ţipetele de jos din stradă.

— E atîta linişte aici, zise Parker.

De fapt, era gălăgie, cald, nu era aer — camerele mici îl înăbuşeau. Se întrebă ce-ar fi spus dacă remarca lui ar fi fost exact contrariul a ceea ce-i zisese. Ewa îşi desfăcu fermoarul bluzei şi şi-o scoase. Rămase în tricou. Parker făcu la fel, camaradereşte, aruncîndu-şi bluza peste a ei.

— Nu e rău, spuse ea. Am crescut pe bulevardul Milwaukee — unde în altă parte ? Dar am vrut să plec de-acolo, să-mi cîştig singură pîinea, să fiu independentă. Mă duc mereu pe la părinţii mei. Nu le place deloc aici. Ei consideră cartierul ăsta o junglă. Însă pot să-mi port de grijă.

Îşi puse un braţ în jurul lui şi, rezemîndu-se de el, îl făcu să pară mic şi avînd nevoie de protecţie. Îl strînse uşor şi-l mîngîie.

— Nu mă cunoşti, zise el întrebîndu-se ce-o să mai spună în continuare.

— Crezi că tu mă cunoşti ?

Parker clătină din cap. Erau amîndoi străini unul pentru altul, de parcă hainele pe care le purtau erau ca nişte scuturi.

— Te-am făcut să aştepţi, zise ea.

Parker protestă, dar ea îl îmbrăţişă iar şi-l linişti.

— Nu ţi-am oferit încă nici o seară romantică.

Asta fusese expresia pe care-o folosise în anunţul personal ; ea n-o uitase. Era ruşinat — mai mult decît atît, ura gîndul că urzise un astfel de complot ca să-i cîştige încrederea. Spusese că e *director executiv în Loop.* Oribil, oribil ; fiindcă-i amintea de celălalt anunţ, cealaltă întîlnire şi cum se sfîrşise. Cu cîtă atenţie şi inventivitate compusese anunţurile, presărînd cuvinte încărcate de semnificaţii ce făceau cu ochiul din rîndurile puţine la număr.

Ewa nu observase că citatul din anunţul lui îl făcuse să amuţească. Vorbea mai departe.

— ... aş vrea să te fac să mă înţelegi mai bine, spunea. Am păţit-o odată cu un tip. Tăcu şi, pentru că Parker nu zise nimic, adăugă : Am păţit-o rău. Parker privea în gol — vedea în minte rubrica anunţurilor personale. M-a violat, zise Ewa.

O auzi.

— Dumnezeule ! exclamă şi-şi puse capul pe umărul ei. Nu mai voia să audă nimic.

Ea se mişcă un pic ca să-şi ia paharul.

— Îl cunoşteam puţin. Era un nenorocit. Acum e la închisoarea Joliet.

Cuprins de o furie crescîndă, Parker se desprinse de ea şi se aplecă, părînd dintr-o dată mai mare. Mînia îi invadă

creierul și o umbră — pata neagră a furiei oarbe — îi întunecă mintea. Nu se mai putea gîndi decît la chinul de-o nedreptate strigătoare la cer a acestei femei singure.

— E îngrozitor, spuse făcînd-o să tresară.

— Am făcut tratament psihiatric o vreme, zise ea încet, părînd să observe că Parker era tulburat și trebuia liniștit. Mi-au spus că trebuia să depășesc criza. Să mă maturizez. Să-mi continuu viața.

— Să uiți totul, vrei să spui ? stătea ghemuit ca o maimuță pe marginea canapelei. Nervii îi zbîrnîiau de furie — își strîngea și-și desfăcea palmele, nu se putea stăpîni. Să uiți pur și simplu că un tip te-a violat ?

— Să uiți și să ierți. Asta înseamnă să depășești criza. Să nu lași amintirea să te obsedeze, bănuiesc.

— Ce-s tîmpeniile astea ? Să ierți un monstru care ți-a făcut asta ? La ce-ar folosi iertarea ?

Ewa începu să răspundă, ceva în legătură cu depășirea crizei și a nu lăsa trecutul să te bîntuie, însă din cauza indignării vocea lui Parker se transformase într-un urlet răgușit care-o reduse la tăcere.

— O crimă a fost comisă împotriva ta ! Un bărbat adult a făcut-o, a încălcat legea — probabil că te-a rănit și fizic și psihic. Nimic nu poate schimba asta. Începuse să se bîlbîie și să împroaște cu salivă. Nici o iertare ! Trebuie pedepsit !

— Putea să ia pînă la zece ani. A luat cinci. Probabil că va face doi, cel mult.

— Spui că-l cunoșteai ?

— Știam cine era. Îi știam numele nenorocit. N-a crezut c-o să-l reclam.

— Și la ce-a folosit — condamnarea e de rîs. Stă în holul pușcăriei și se uită la spectacole-concurs.

— Tu ce crezi c-ar fi trebuit să pățească ?

Parker tremura și, cu toate că știa că furia lui o speriase pe Ewa, nu se putea abține. Se simțea înfierbîntat, indignat, violent și-i era milă de ea, fiind convins că nu-l cunoscuse pe acel bărbat deloc, din moment ce reușise s-o atragă în cursă. Însă el îl cunoștea foarte bine și-ar fi trebuit să-i spună totul despre el.

— Ar trebui să fie violat, zise.

— Iisuse ! exclamă ea șocată cu-adevărat, căci Parker se uita drept în ochii ei.

— Încă o dată și încă o dată. Să-l facă să și-o mănînce.

— Și-ar mînca-o acum. După ședințele de psihoterapie, m-am apucat de arte marțiale. Mi-au plăcut acestea coreene : *kenpo*. Am avut un instructor coreean. Totul e foarte oriental. Poate ai observat cum mă înclin și celelalte chestii.

Parker distinse o notă de răzbunare în spusele ei și asta-l consolă, căci știa că e puternică.

— Asta e mortală, zise ea arătîndu-și mîna frumoasă. Pot să omor cu ea.

Dar îl atinse ușor, îl trase lîngă ea și-l ținu în brațe consolator. Știa că povestea ei îl afectase și era probabil bucuroasă că fusese atît de înverșunat pentru ea, deși cuvintele lui o tulburaseră. *Ar trebui să fie violat,* o făcuse să se cutremure. Îi părea rău că-i spusese.

Respirară împreună cîteva minute, Ewa ținîndu-l în brațe, dar mai mult ca o mamă decît ca o iubită.

— Trebuie să plec în curînd, zise el.

— Ce te face să crezi că vreau să pleci ?

Sorbi din pahar, apoi se șterse cu palma la gură și se lipi mai tare de el. Își lăsă mîna să-i alunece pe piciorul lui, atingîndu-l ușor cu vîrfurile degetelor.

— Nu pot să te las să pleci așa.

Ce voia să spună ? Mîna ei îi masa trupul cercetîndu-l. Însă nu era nimic de găsit și-i dădu mîna la o parte, prevenind-o. Totul era flasc înăuntrul chiloților „Nopți pasionate."

— Cred că sînt beat.

— Atunci ești în puterea mea, spuse ea.

Nu însemna nimic. Era doar ceva ce ea auzise cîndva.

Se bucură cînd îl sărută pe obraz într-un anumit fel, împungîndu-l cu nasul. Se potrivea cu felul în care îl ținuse în brațe cu puțină vreme în urmă. Era sărutul unei mame, familiar și plin de afecțiune, o atingere a buzelor ce nu ascundea nimic — nici o întrebare, nici o pretenție. Era sigur de asta, căci cunoscuse foarte multe săruturi înfometate.

— Să nu mă muști, zise Parker tachinînd-o, dar se întristă imediat.

Ewa se trase la o parte. Îl privi atentă.

— N-aș face asta niciodată.

— Glumeam.

— Doamne, ce glumă ! Știi că una dintre cele mai rele răni e cea făcută de mușcătura umană ? Chiar dacă nu există decît o vagă suspiciune că cineva ți-a sfîșiat pielea, ai nevoie de vreo cincizeci de copci, plus supraveghere.

— De unde știi ?

Ewa începu să se foiască, iar Parker deveni curios : ce însemna asta ?

— Știu, pur și simplu. E unul dintre lucrurile pe care trebuie să le știi. Dacă tu nu știai, îmi pare rău pentru tine ; te credeam inteligent.

Parker își puse mîna peste a ei, dar ea și-o trase și-l privi cu ochii pe jumătate închiși.

— Un tip de la sala de gimnastică m-a luat într-o zi de-o parte și și-a ridicat tricoul. „Uită-te aici", mi-a zis. Mușcături peste tot — pe piept, pe spate, pe gît. Și-a tras pantalonii. Avea mușcături și pe picior. „Parc-ai fi hrană pentru cîini", i-am spus.

Ewa clătina din cap și zîmbea neîncrezătoare, cum făcuse probabil atunci, gîndi Parker.

— Poate că-i plăcea să fie mușcat.

— „Am avut noroc", mi-a zis — Ewa nu-l asculta. A agățat o femeie într-un local numit Eddie Rockets. A adus-o acasă și, cine știe cum, a început să-l muște. Peste tot. „Cred c-am apăsat exact pe butonul care trebuia", zicea tipul.

Ewa îl luă cu brațele de gît și-i puse capul pe umăr; era încordată iar.

— A doua zi l-au dus la spital. Avea frisoane, febră, vomita — n-au putut să-i pună nici un diagnostic. De-abia respira. Era palid, nu putea să mănînce. O săptămînă s-a simțit teribil de rău. I-au dat antibiotice și pînă la urmă s-a întors la sală. O să te mușc, cum să nu!

Îl strîngea cu putere, întrebător.

— Nu prea sînt în stare de mare lucru, zise Parker.

— Atunci ține-mă doar în brațe — strîns.

O luă în brațe și întregul ei corp păru cutremurat de suspine, tremurînd și respirînd greu. Parcă era înghețată de frig, se agăța de el și își transmitea hohotele de plîns și convulsiile în trupul lui, ca pe niște cuvinte imploratoare, ca să se încălzească.

Strînsoarea ei îl epuizase și-l făcuse să se simtă ca o piatră de care ea se lipea: era o ființă vie și liberă agățîndu-se pur și simplu de el. Nu putea să-i răspundă.

Ewa era plină de viață, iar el era sleit de puteri — se simțea golit. Totul se terminase pentru el și voia să plîngă, să jelească moartea vitalității sale. N-avea nici un impuls sexual, nici o dorință de a trăi, doar părerea de rău pentru ceea ce era și ce făcuse. Era lipsit total de energie și greutatea ei îl făcea să-și simtă penisul neînsemnat, ca o bucată de sfoară : corpul ei era o întrebare la care n-avea răspuns.

Voia s-o avertizeze, dar își dădu seama că orice avertisment ar fi speriat-o și mai tare : fusese violată.

Hotărî că trebuia să plece, cît mai repede. Fusese nerăbdător s-o vadă și acum de-abia aștepta să plece. Însă era numai vina lui. Ea avea încredere în el, iar el nu merita încredere. O disprețuia vag pentru că era cu el, pentru că nu era mai prudentă.

În minte, îi desfăcea brațele, își lua bluza de trening, se repezea spre ușă — cobora scările și ieșea în stradă. Voia atît de mult să plece. Încă o mai ținea de mînă, ca să nu și-o strecoare în pantalonii lui și să descopere ce purta.

— E-n ordine, dragul meu, zise ea.

Părea să vorbească cu ea însăși, totuși spusele ei îl reconfortară. Nu-i cerea nimic — doar s-o lase să-l țină în brațe, simțindu-se la adăpost lîngă el, pentru că fusese atît de pasiv. Nu putea să nu recunoască asta și se gîndi că era cu mult mai mult decît avea dreptul să ceară : era bună, încrezătoare, n-avea suspiciuni.

Pînă la urmă îi spuse :

— Da, dacă vrei să pleci... Și-i dădu drumul.

Se făcuse întuneric, se lăsase noaptea cît stătuseră pe canapeaua ei zgrunțuroasă, fără să aprindă lumina. Se cocoșase de tot lîngă ea. Sări deodată și începu să bîjbîie după bluza de trening, apoi șovăi simțindu-se recunoscător și sentimental.

— Am atîta nevoie de tine, îi declară. I-o mai spusese și înainte, neștiind dacă era așa. Dar acum spusese adevărul și dorea cu disperare ca ea să-l creadă, fiindcă nu avea nimic altceva să-i ofere. Mă crezi ?

Dînd din cap aprobator în întuneric, ea clătină canapeaua scoțînd un sunet din gît și părînd să rîdă pe înfundate, întrebîndu-se de ce îi spunea toate astea.

— Te rog, nu renunța la mine, zise el.

Ea respiră adînc, suspină, rămase tăcută o vreme, apoi spuse :

— Nu am pe altcineva.

Și el ar fi putut să spună la fel, dar se abținu. Întrevăzu o șansă pentru ei : ea fusese o victimă, așa că-i era clar ce-avea de făcut. Trebuia să-i ofere tot ce avea, să devină slujitorul ei.

— Poate o să te mire ce-o să-ți spun, dar dacă vrei ceva — orice — nu trebuie decît să-mi ceri.

Era singura lui salvare. Și dacă era lacomă cu-adevărat și se folosea de el, ar fi putut să-și răscumpere păcatele.

— Poate că te vreau doar pe tine așa cum ești, zise ea. Și lucrurile să nu se schimbe.

Îl lăsă fără replică. Îi veniră lacrimi în ochi și se bucură că în cameră era întuneric.

— Asta-i tot ce vreau, continuă ea, pentru că el nu spunea nimic.

Ea credea că era o dorință ușor de îndeplinit. Nu știa că era cea mai dificilă.

O sărută, își luă bluza și se grăbi să iasă în întunericul străzii. În loc să se ducă acasă, o luă spre nord, pe Cotton Grove. Căldura ce făcea aerul nopții greu de respirat îi încetinea mișcările.

11

Era atît de bucuros că scăpase din apartamentul ei, încît continuă să meargă din Cottage Grove spre Cermak, apoi și mai spre nord pe Indiana, ținînd în mînă bluza de trening, fiindcă era prea cald s-o pună pe el, chiar la ora zece a acelei nopți de vară. Calculă că nu erau decît vreo doi kilometri pînă în Loop, spre care se îndrepta ca să ia un tren pînă acasă în Evanston.

Ritmul pașilor săi îi aducea propoziții întregi în minte, cele rostite de Ewa : *Nu ți-am oferit încă nici o noapte romantică. Am pățit-o rău cu un tip* și *Nu am pe altcineva.*

Acum știa că ea locuia într-un apartament înghesuit, bea votcă, purta blugi, asculta un radio — și ce radio, lipit cu bandă adezivă — și lucra probabil la sala de gimnastică. Din cînd în cînd se uita la aparate și își murmura : *Fă cîteva extensii.* Mai știa ceva : că trebuia s-o ajute, nu ca să scape de remușcări, ci pentru că îi datora atît de mult. Fusese bună, înțelegătoare, nebănuitoare, îl acceptase, și după tot acest timp părea să-l dorească. N-o merita. Cum ar fi reacționat dacă și-ar fi oferit ajutorul ?

Faptul că transformase clădiri dărăpănate în imobile valoroase ale orașului Chicago îl făcuse să înțeleagă mecanismul schimbării. Arhitectura era o artă cosmetică și un fel de religie în acest oraș. Însă exista ceva lipsit de inimă în estetica proiectării clădirilor. Abandonase arhitectura și înființase High Impact ca să dea acelor construcții un scop și să scoată din ele profit.

Voia să facă din Ewa o deținătoare de proprietăți pe coasta de nord, în Barrington sau Northbrook, locuind într-o casă cu turnulețe dotată cu o cutie de gunoi închisă etanș; genul de membră în comisii de care bărbații nu îndrăznesc să se lege, care n-are nevoie de un bărbat. Parker plănuia să-i dea tot ce avea, pur și simplu să-i pună totul la picioare, atît de mult încît să-și creeze inconveniente serioase. La început avea să-l refuze — în mod sigur va rîde de el. Fusese întotdeauna nehotărîtă și șovăielnică. Dar pînă la urmă avea să accepte, cînd va înțelege semnificația gestului. Nu-l demoraliza gîndul la prudența ei inițială: asta o salvase în noaptea în care o omorîse pe Sharon.

Niște bărbați ședeau pe treptele unui bloc mizer din cărămidă de pe bulevardul Indiana. Cîțiva i se adresară — bombardîndu-l cu întrebări, dar fără prea mare interes, ca niște cîini lătrînd, nu la un om, ci la un alt cîine. Îi aminteau doar că erau și ei pe-acolo. Își ridică privirea, dar se temu să-i privească în ochi. Tristețea lui n-avea nici o legătură cu ei. Se gîndea la dorința imposibilă a Ewei — *Te vreau numai pe tine așa cum ești și lucrurile să nu se schimbe.*

Îi dovedea cît de puțin știa. Totuși, putea s-o ajute, să-i fie prieten. Îi datora multe, după ce-i refuzase atîtea — toate minciunile pe care i le spusese. Își imagină o relație

în care el făcea toate sacrificiile posibile pentru ea — tot ce nu-i dăduse lui Sharon avea să-i ofere Ewei — viață, libertate, bogăție, fericire, tot ce voia. Restul vieții lui avea să-i fie închinat ei ; avea s-o salveze. Era alegerea perfectă, căci fusese o victimă — fusese violată. Nu putea face nimic mai folositor : voia să se autodistrugă pentru ca ea să se ridice.

Ajunsese în Strada 18 de pe bulevardul Indiana — străzile erau lungi acolo — cînd văzu o cîrciumă. Ușa era deschisă, înăuntru se aflau oameni, oameni duri, majoritatea bărbați. Intră. Locul era slab luminat și înțesat de lume, tipi beți stăteau rezemați de bar sorbind adînc, direct din sticle ; era cald și multă agitație : la tonomat cînta muzică rock, la televizor se transmitea un meci de base-ball ; unii țipau, era mult fum și zgomot de voci. Parker se apropie de bar și un bărbat se întoarse cu fața la el, îi făcu loc și continuă să-l privească cu insistență de bețiv în timp ce comandă o bere.

Barmanul îl servi rapid și neglijent, apăsînd mînerul pe care scria Draft Bud, trîntind bere și spumă în pahar, vărsîndu-l în timp ce i-l aruncă de-a lungul tejghelei. Totul era ud leoarcă — paharul, tejgheaua lăcuită, degetele barmanului, restul pe care i-l dădu : monede de cinci și zece cenți umede și alunecoase.

Bărbatul de la bar îl fixa în continuare și-și mișca și capul ușor — clătinîndu-l încet cu aroganță și scepticism.

— S-a întîmplat ceva ? îl întrebă Parker.

— Pești exotici, spuse omul și aruncă o privire spre acvariul luminat din spatele casei de marcat. Parker nu-l observase în semiîntuneric, printre sticlele de pe rafturi și oglinzile care nu reflectau decît umbrele barului și capete

de bărbați. În acvariu, pești mari aurii țîșneau ca niște sulițe sau se ridicau încet, apoi se scufundau.

— Mda, pești exotici, aprobă el și luă o înghițitură de bere întrebîndu-se de ce intrase în bar cînd, de fapt, se grăbea spre Loop ca să se ducă acasă.

— Îmi pari foarte familiar, spuse bărbatul. Ca o veche cunoștință. Un prieten drag.

Vorbise zeflemitor ; chiar și așa, Parker fu mișcat că i se adresase. Era un tip voinic, cu păr scurt și mustață. În ciuda staturii sale, era blajin, își dădu seama de asta privindu-i mîinile ; și fața îi era prietenoasă — dar mucalită, zîmbind un pic sarcastic pe sub mustață. Purta un tricou albastru larg, pantaloni scurți și sandale, și totuși avea pielea albă. Lucra într-un birou, îmbrăcat în costum toată ziua, nu era ce părea în această cîrciumă mizerabilă unde jocurile video făceau tărăboiul și mai mare.

— Locuiești în cartierul ăsta ? îl întrebă Parker.

— Nu e amuzant ? spuse bărbatul, apoi își rezemă bărbia în palmă și-l privi țintă. Oamenii întreabă numai ce vor să fie întrebați. Înțelegi ? Nu întrebi niciodată „Unde ai urmat școala ?“ decît dacă vrei să spui unde ai mers tu la școală.

— Eu locuiesc în Skokie, spuse Parker, simțindu-se amenințat de privirea insistentă a omului.

— Desigur, zise bărbatul, lungind silabele, de parcă el era cel tachinat.

Parker își înghițise lacom berea și acum paharul îi era aproape gol. Tipul îi făcu semn barmanului.

— Încă două, comandă, arătînd spre paharul lui Parker și al său.

Gălăgia din bar era ca fumul gros, dar mai apăsătoare și mai puternică — părea să absoarbă spațiul și să-i dea curaj bărbatului care, făcînd loc pentru Parker, ședea

acum mai aproape de el. Nu mai rosti nici un cuvînt o vreme, stătea zîmbind muzicii și discuțiilor din încăpere.

Împinse cu încheieturile degetelor paharul plin cu bere spre Parker și făcu un pas mai aproape, părînd să se ia după pahar. Era ceva întrebător în poziția corpului său, un fel de provocare.

Parker se uită în jos instinctiv și-i văzu picioarele mari și albe și părul deschis la culoare de pe fluierele picioarelor. Labele picioarelor, încălțate în sandale de cauciuc, erau foarte murdare și contrastau ciudat cu fața lui lată și rozalie și mîinile albe.

— Povestește-mi despre Skokie, zise el.

După care se cutremură ridicînd afectat din umeri, cu un gest ce exprima și afecțiune, și bătaie de joc — o mișcare aproape imperceptibilă, însă intenția poznașă era evidentă.

— Mai tîrziu, spuse Parker.

Asta-l făcu să rîdă, dar un pic prea tare și hohotele zgomotoase îl incitară pe Parker.

— Numele meu e George.

Parker ezită, bărbatul îl privea, așteptînd un răspuns.

— Eu sînt Sharon, spuse Parker, simțindu-se curajos și sincer.

Albastrul ochilor lui George îi făcea să pară șovăitori și neatenți. Nu clipi, dar privirea i se înmuie cînd Parker rosti numele.

— E un nume frumos.

Se așeză lîngă Parker. Înfățișarea lui neîngrijită era doar o poză — părul scurt îi scotea în evidență capul mare și urechile prea mici. Vocea îi era blîndă. Avea dinții albi, regulați și mărunți, iar cînd zîmbi, Parker îi văzu gingiile.

— E un nume foarte frumos, reluă, căci Parker nu zicea nimic.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut ? îl întrebă Parker, ridicînd vocea din cauza larmei.

— Poţi să faci tot ce vrei, scumpule, răspunse George.

Vocea îi era subţire şi de-abia se auzea, ca a unui băieţaş, şi cînd încercă să acopere zarva din bar, nu deveni mai puternică, ci se transformă într-un ţipăt.

Parker făcu un semn barmanului, însă acesta nu-l văzu. Era prea timid ca să strige — să-şi audă propria voce sau să i-o audă ceilalţi. Mai mult de jumătate din bărbaţii de-acolo erau negri — aveau să rîdă auzindu-l spunînd *Scuzaţi-mă* sau aveau să-şi bată joc de el.

— Pot să aştept, zise George şi ridică ochii spre televizor. Pe ecran apăruse unul dintre candidaţii prezidenţiali arătînd cu degetul. Ce are treizeci şi cinci de centimetri şi se bălăngăne între picioare ? întrebă George, făcu o pauză scurtă, ca să-şi lingă picăturile de bere de pe mustaţă, apoi adăugă : Cravata.

Modul grăbit în care spuse gluma îl tulbură pe Parker : acelaşi fior de teamă care-l străbătuse cînd bărbatul elegant intrase în camera lui de hotel, aceeaşi adiere a primejdiei.

— Skokie e la kilometri de-aici, remarcă George pe acelaşi ton uimit, sîcîitor-linguşitor. Ce faci aici ?

— Caut necazuri, răspunse Parker, încurajat de căldura şi zgomotul din local. Îl fascină felul în care cuvintele lui luminară faţa bărbatului, acei ochi şterşi, buzele mişcîndu-i-se repede şi strîmbîndu-se sub mustaţă.

— Ai venit exact unde trebuie, Sharon.

— Două beri, comandă Parker barmanului care se întorsese.

— Nu se grăbește deloc, zise George în timp ce barmanul chel și cu burtă mare le umplea paharele. Dar nu-i nimic. Avem toată noaptea la dispoziție.

Parker își luă bluza, desfăcu fermoarul buzunarului și scoase portofelul. Mărimea lui i se păru ciudată, dar nu-și puse întrebări — faptul că nu-și recunoștea portofelul îi dovedea cît de beat era. I se părea mic în degetele lui greoaie și tîmpite. George îl privea atent, zîmbind, observînd că Parker părea să aibă necazuri cu portofelul. Cînd îl desfăcu, să scoată banii, dădu la iveală o insignă mare de argint prinsă de piele pe care scria cu litere în relief : *Departamentul de poliție Chicago.*

— Pe cine dracu' încerci să duci ? zbieră George cu vocea și mai stridentă, ca de femeie, din cauza furiei. Ești sticlete.

— Nu, nu sînt, zise Parker pipăind buzunarele bluzei — nu mai era nimic în ele. Întinse mîna implorator spre bărbatul care se dădea înapoi. Furia și teama îi strîmbaseră mustața.

— Nu mă umfli tu pe mine, jigodie.

— Nu sînt polițist... zise Parker.

— Ai merita să iei sida, spuse tipul înainte ca muzica și mulțimea să se închidă în jurul lui. Ar trebui să crăpi !

— Puneți-vă banii la loc, zise barmanul. Vă facem cinste, domnule ofițer.

Scotocind prin portofel, Parker scoase o carte de vizită. Era una oficială, cu amprenta degetului mare și o fotografie. Pe ea scria *Ewa Marie Womack* și adresa ei era : Departamentul de poliție Chicago, Strada South State. Înăuntru mai era o bancnotă de douăzeci de dolari și cîteva de un dolar, un abonament de autobuz și o medalie cu Saint Christopher.

Un bărbat solid, care ședea vizavi de el în trenul spre Evanston, îl privea încontinuu. Nu privirea îl deranja pe

Parker, ci faptul că îi zîmbea de cîte ori ridica ochii. Îi trecu prin minte că acel om știa tot ; nu numai în legătură cu crima, dar și despre Ewa, că era polițistă, și că el tocmai o dăduse-n bară în cîrciuma de pe South Side ; că fusese respins de tipul acela, George, și că fugea — că își dăduse seama dintr-o privire că era un criminal.

Bărbatul era voinic, îmbrăcat bine, avea o valiză umflată, cravata îi era încă înnodată și butonii la locul lor. Cînd trenul încetini, se ridică și începu să meargă clătinîndu-se. Era ceva sinistru în aspectul lui îngrijit, iar pașii poticniți ce se îndreptau spre Parker îl făceau să pară plin de intenții rele.

— Ați lucrat pînă tîrziu, zise el.

Cuvîntul *lucrat* sună sarcastic și Parker nu știu ce să zică.

— N-am lucrat deloc, spuse pînă la urmă și în acel moment n-ar fi putut să spună unde lucra și ce făcea. N-avea serviciu : n-avea nici o scuză.

— Ce mai e pe la școală ?

— Care școală ? Nu există nici o școală, replică Parker simțindu-se groaznic, ținta bătăii de joc a acestui om — era oare nebun ? Era un polițist care-l lua peste picior ? Nu vă cunosc.

Bărbatul se înfipse bine pe picioarele depărtate și îndreptă un deget spre Parker. Era beat ? Zise :

— Ba da, sigur că mă cunoașteți ! Harry Baskies — firma ce se ocupă de înlăturarea reziduurilor. Iar dumneavoastră sînteți director la liceu.

Nu înțelegea nimic. Era o cursă, în mod sigur. Se întoarse și văzu că nu mai erau decît trei oameni în vagon, pe jumătate adormiți.

— Ați avut de lucru la conducte, spuse bărbatul.

Asta era o insinuare perfidă, se vedea din zîmbetul lui acuzator.

— Mă confundați, zise Parker, dar cînd se ridică să schimbe vagonul și-l împinse la o parte, bărbatul nu încercă să-l oprească. Era doar uimit și întristat.

Se urcă în următorul vagon și, buimăcit, se uită înapoi. Bărbatul nu se luase după el și de-abia în drum spre casă, după ce se asigurase că tipul nu-l urmărea de la gară, își aminti cine era, ca de-o poveste de demult : cum îl ascultase în timp ce pretindea că e altcineva, un director de liceu. Era o amintire a impulsului său nebunesc de a minți și domina străinii în orice fel putea, și-o dovadă cît de ușuratic și periculos era — un criminal : Wolfman.

Intrînd în propria sa casă, mergea ca un intrus, conștient de mîinile și picioarele sale greoaie. Se simțea stîngaci, un individ de care să-ți fie teamă, mai rău decît un hoț, fie mai periculos. Nu era o senzație bizară : era adevărul. Știa că locul lui nu era în această casă ordonată.

Luminile erau aprinse : Barbara le lăsa mereu aprinse cu convingerea că becurile luminoase îi țineau pe hoți la distanță. Era trecut de miezul nopții, ea dormea, și Parker se îndreptă nesigur spre scări. Parcă era un spărgător — n-avea ce căuta aici. Luminile îl găsiră, umplîndu-l de rușine. Se feri de oglinzi, dorindu-și să fie în întuneric.

Își scoase bluza și o aruncă, apoi se răzgîndi — o ridică, o făcu ghem și și-o puse sub braț.

Era atît de răcoare și de curat aici. Venea din apartamentul sufocant al Ewei, din bar, din încurcătura cu bărbatul pe care-l lăsase perplex în trenul prăfuit ce mergea zăngănind și huruind prin întuneric. Transpira, era murdar și își închipuia că miroase : oricine se apropia de

el, avea să-și dea seama că era vinovat de o crimă sălbatică, de a cărei duhoare nu scăpase.

Deschise ușa dormitorului, intră și rămase în picioare un timp, pînă ce Barbara suspină și se întoarse în pat.

— Îmi pare rău c-am întîrziat, spuse el. Am avut o problemă.

Un zgomot înăbușit veni din întuneric, un geamăt de la Barbara.

— Dormi, iubito ?

— Dormeam pînă ai intrat tu.

— Îmi pare rău.

— Te-am auzit. Se întoarse din nou mototolind cearșaful. Ai avut o problemă.

Parker nu mai putu să vorbească. Avea lacrimi în ochi și bărbia îi tremura. Știa c-avea să izbucnească în plîns dacă spunea ceva.

— Nu vreau s-aud nimic, zise Barbara cu vocea scăzută, părînd să se afunde în pat, adormind.

Cum ar fi putut să doarmă lîngă ea ? Nu avea nici un drept : era un străin în această casă. Ieși și se duse în camera copilului, unde era întuneric, în afara unei veioze mici aprinse, cu un abajur de plastic pe care era desenat Micky Mouse. Văzînd-o, se enervă. Acest personaj al desenelor animate era un nou idol. Nu era rău, ci stupid, iar ceva atît de stupid devenea primejdios. Mickey Mouse era Dumnezeu — creatura prostească și zîmbăreață îi alina pe oameni, căci nu era nici ființă omenească, nici animal și nu constituia nici un pericol pentru nimeni. Era o jucărie, neaparținînd unei anumite vîrste, regiuni sau țări. Mickey era un simbol universal al acceptării și oamenii adorau acest parazit viu colorat. Lucrul cel mai grav era că oamenii

întorceau spatele realității, ca să-l venereze. Se prefăceau că nu-l iau în serios, dar îl luau.

Aici, în camera copilului, arăta și diabolic, și inocent, iar Parker își aminti că cumpărase veioza de la magazinul cu articole pentru copii din Evanston. Micuțul Eddie era în pătuțul lui, un mic ghemotoc, cît un cartof, și nu i se vedea decît capul alb și neted. Stătea perfect nemișcat și o umbră îi ascundea fața. Camera mirosea a lapte și pudră de talc. Copilul era fragil, moale, pur, iar Parker se simți ticălos și aducător de moarte — un asemenea autodezgust îi tăie respirația, și se dădu repede la o parte de lîngă pătuț. Deși de-abia intrase în cameră, simțea că pusese deja băiețelul în pericol, pervertindu-i inocența.

O luă spre ușă, îngrețoșat de amintirea a cine era și ce făcuse. Era desfigurat și răsuflarea rapidă îi mirosea respingător. Îi provoca repulsie sudoarea lipicioasă din Loop, care nu se uscase și despre care își imagina că putea ca otrava.

Părăsirea camerei copilului nu-l ajută. Coborî în grabă scările, deschise ușa din față și plecă din casă fără să se uite înapoi.

12

Se avîntă în întuneric : se simțea îndrăzneț și lipsit de speranță — tristețea sa neputincioasă îi dădea un fel de curaj. Nimeni nu era mai rău decît el, deci n-avea de ce să se teamă.

După ce închise ușa și plecă, străbătînd aleea și trecînd de gardul viu, rămase singur cu remușcarea. Dar în loc să sufere, cum știa că merită, i se păru că alunecă și că se prăbușește sub povara ei. Avu senzația că-și pierde controlul și-și iese din minți.

Jalea și disperarea îl sfîșiau. Nu-și mai amintea cine fusese. Asta era o ușurare, însă îl tulbură cînd se gîndi mai bine, căci era ca și cum apăruse de nicăieri într-o lume tristă pe care o făcuse și mai tristă. Se uita în jur și vedea că adusese suferință lumii. Trăise cîndva două vieți complete, din care rămăseseră două fragmente înlăuntrul său, lacome și distructive, hrănindu-se unul pe altul. Se bucură că era încă întuneric.

Merse împleticit plîngînd în hohote o vreme, apoi găsi gara și luă un tren înapoi în Chicago. Vagonul mirosea a fum de țigară și la ora aceea nu mai era decît un singur

pasager, un negru cu șapcă de base-ball și un rucsac. Înainte să ajungă în Loop, Parker își schimbă locul — se așeză în fața bărbatului și-l privi urît implorîndu-l, provocîndu-l să-i facă rău. Însă bărbatul strîmbă din nas, mormăi ceva și se mută în partea din față a vagonului, lăsîndu-l pe Parker să se simtă nebun și inutil. Era sigur că putea să atragă violența, dar omul acela era cumsecade, incapabil de a face rău. Coborî la Union Station. Era deschisă și luminată.

Se așeză pe o bancă de lemn, ca o strană de biserică, simțindu-se vioi, ca un aruncător la base-ball : privind fix, complet treaz, fără nici un motiv, panourile de reclamă din holul în care se vindeau bilete. Îl examină pe fiecare cu un ochi critic, urînd fericirea înșelătoare pe care o etalau — cupluri fericite în costume de baie, cu pielea udată de valurile mari și înspumate, vînzînd țigări. Dacă te uitai atent, vedeai că fiecare avea o țigară, bărbatul în gură, femeia între degete. O altă reclamă demonstra că exploratorii din junglele îndepărtate fumează Camel ; altele dovedeau că puștii turbați beau Coca-Cola, că băutorii de votcă se prăbușesc ca mușteie, că oamenii înțelepți citesc *Time,* că femeile cu fuste crăpate și picioare lungi și frumoase poartă ciorapi Polly, arată energice și vicioase și la fel de zvelte și sănătoase ca tipa cu buze pline care-și aprindea o Virginia Slim. Nu manipularea izbitoare din afișe, ci exuberanța lor — și inocența lor prostească îl goniră din stație, deși era încă noapte.

Dar nici străzile cele mai întunecoase nu-l speriau. Mergea prin umbrele nopții, pe sub schele, de-a lungul aleilor înguste, pe lîngă uși bătute în cuie, se apropia de străini îndemnîndu-i parcă să-l ia la bătaie și să-l jefuiască. El n-avea să reacționeze. Jubila gîndindu-se că

n-avea decît cîțiva dolari și insigna de poliție a Ewei. Indiferența îi dădea o forță neașteptată — nu se temea, nu era obosit, deși ziua aceea fusese lungă cît o săptămînă. Nimeni nu se apropia de el. Știa că era un nimic și că soarta îi era pecetluită. Nu mai putea nici să sufere. Simțea doar o exaltare oribilă și cînd văzu un stol de porumbei murdari sub terasamentul trenului suspendat, la marginea Loop-ului, îi goni. Își luară zborul, împrăștiind găinați albi, bătînd din aripile țepene și, văzîndu-i cum i se învîrteau în jurul capului, cu găinații curgînd din ei, i se păru o imagine perfectă pentru felul în care se simțea.

Imediat după răsăritul soarelui se întoarse la Union Station pentru telefonul pe care-l repetase în minte toată noaptea.

— Trebuie să vorbim, zise. Vin imediat.

Ewa îl aștepta în hol, lîngă cele douăsprezece sonerii. Văzîndu-l, ieși și-l întîmpină pe trepte. Nu se opri, continuă să coboare, pe lîngă sticlele de lapte, ajunse pe ultima treaptă știrbită, apoi pe trotuar.

Ochelarii de soare militari îi ascundeau ochii și presupuse că nici ea nu dormise. Purta o jachetă subțire, un tricou pe dedesubt, o pereche de blugi vechi decoloraţi la genunchi și pantofii ei sport obișnuiți. Așa se îmbrăca mereu. Cum de nu ghicise că era polițistă și că astea erau hainele civile ale unui polițist ?

Ewa nu scotea o vorbă, continua să meargă.

Era o dimineață strălucitoare în Chicago — clădirile vechi din cărămidă păreau cenușii și joase sub bolta nesfîrșită a cerului albastru deschis, iar aerul era rarefiat și călduț. Se auzea bîzîitul traficului pe autostrada Steven-

son la capătul străzii, dar pe Cottage Grove nu era nici o mașină așa de devreme și nimeni nu se trezise încă, în afară de un om care trăgea după el un cîine mic ce mîrîia. Cazanele de gunoi erau afară. Gunoiul fusese luat în zori și ele stăteau goale, azvîrlite la întîmplare, părînd fragile. Mai rămăsese murdărie, hîrtii mototolite, conserve murdare, gunoaie înnegrite. Prin acea mizerie se mișcau porumbei ciugulind și furișîndu-se ca niște șobolani. Erau aceiași porumbei ticăiți și cu capul mare pe care îi văzuse împrăștiind găinaț și fîlfîind din aripi în Loop. Erau murdari și caraghioși, bătrîni și un pic năuciți, ca și cum erau pe cale de dispariție.

— N-ar fi mai bine să mergem sus ? întrebă Parker. Cum putea să-i ceară portofelul aici ?

Ewa nu se opri din mers.

— Nu vreau să intri în casa mea. Nu se întorsese — mergea spre nord, spre porumbei — iar mai departe erau mai multe cazane și mai mulți porumbei. Am terminat-o cu tine.

O ajunse din urmă și-i zise pe un ton rugător :

— Puteai să-mi spui că ești polițistă.

Atingîndu-și buzunarul, păru să-i indice unde era portofelul și ea întinse mîna și-l recuperă cu ușurință — lovindu-l peste mînă și scoțîndu-l dinăuntru. Se uită la insignă, își trecu degetul mare peste clapele de piele, apoi îl băgă în buzunarul jachetei, scoțînd un sunet disprețuitor.

— Și tu ai fi putut să-mi spui cîteva lucruri. De ce, cînd se întîlnesc prima dată, oamenii încearcă să pară mai buni decît sînt ? Nu se cunosc, așa că mint. Eu nu te-am mințit, dar tu numai asta ai făcut.

— N-am avut încotro — te iubeam.

— Nici măcar nu mă cunoşteai — alte tromboane! Vezi că am dreptate ?

Aşa era, şi asta dovedea că acuzaţia ei era întemeiată.

— Aveam nevoie de tine — ca prietenă.

— Eu n-am nevoie de prieteni escroci. Ar trebui să-ţi rup mîinile alea nenorocite.

Veni în faţa lui, îşi înţepeni picioarele luînd o poziţie de atac. Parker se pregăti să primească o lovitură : îşi ţinu respiraţia şi închise ochii pe jumătate. Însă felul în care ea îl înfruntă era plin de tristeţe şi după cîteva clipe îşi lăsă mîinile să cadă. Parker se aştepta în orice clipă să ţipe sau să izbucnească în lacrimi.

— Pleacă, îi zise ea. Întoarce-te — nu vreau să te mai văd.

Nu violenţa din vocea ei, ci simpla respingere din cuvinte îl răni. Cu Ewa, lumea avea sens, iar prezenţa ei îi dăduse speranţa c-ar putea să-şi suporte remuşcările. S-o piardă în felul acesta însemna să piardă forţa şi logica ei de care ajunsese să depindă.

— De ce nu mi-ai spus că eşti poliţistă ?

— Mă întreb de ce te-o fi interesînd atîta. E o slujbă groaznică. Dacă le spui oamenilor că asta e meseria ta, fac bancuri tîmpite sau pun întrebări aiurea ori o iau la goană. Dar tu de ce nu mi-ai spus că eşti un nemernic ?

— Sînt mai rău decît atît, spuse Parker, dar ea se îndepărtase cu paşi mari. Se simţea greoi şi obosit. Ewa...

Asta o opri, însă doar ca să-i spună :

— Nu suport să te aud spunîndu-mi numele. Se întoarse cu faţa la el. De-asta nu vreau să te mai văd, pentru c-aş începe să nu mă mai suport nici pe mine.

— Ai dreptate. Ştiu c-o să-ţi fie mai bine fără mine.

Păru s-o uimească faptul că-i dăduse dreptate atît de ușor, apoi își reveni și merse mai departe, și mai furioasă c-o prinsese pe picior greșit.

— Ce-i asta ? îl întrebă, aruncînd ceva pe jos și continuînd să meargă. Ce-i asta ?

Porumbeii leneși nu zburară, țopăiră doar ferindu-se din calea Ewei care smulgea actele din portofel și le împrăștia pe jos. Îl lăsă aplecat să le adune de pe trotuar și-și continuă drumul.

Carnetul de membru la Yacht Club din Evanston, tichetul Delta Frequent Flyer, cărțile de credit — opt, chitanțele contului său curent de la banca Shell and Esse ; cîteva dintre cărțile sale de vizită de afaceri pline de lăudăroșenii, una a Barbarei, o poză învelită în plastic a ei, un instantaneu cu Eddie avînd scrisă pe spate data nașterii lui ; cheia de la Blackhawk Club și multe altele...

— Ce-i asta ? Ce-i aia ?

Tot îi mai arunca lucrurile pe jos, cu o îndemînare de expert, ca pe niște cărți de joc dintr-o pălărie. Își mișca brațele cu violență și mergea atît de iute, încît Parker de-abia putea să țină pasul cu ea.

— Și asta ! Și asta !

Erau bani, în jur de trei sute de dolari în bancnote de zece și douăzeci, pe care le mototolea în palme după ce le aduna. Ewa se întoarse și-l văzu în genunchi tîrîndu-se printre porumbeii care se repezeau la bani cu ciocurile lor boante și murdare.

— Cine dracu' ești ?

Vehemența din glasul lui îl făcu aproape să plîngă. Era o întrebare adevărată la care n-avea răspuns.

Porumbeii se bălăbăniră, își întinseră aripile și se pregătiră să zboare cînd Ewa goli ce mai rămăsese în

portofel lîngă un cazan gol. Apoi dădu drumul și portofelului subțiat.

— Ești însurat, ai un copil, locuiești în Evanston, faci parte din vreo douăzeci de cluburi, ai o reputație bună, ai bani — ești un om realizat...

Parker era tot în genunchi, adunînd cărți de vizită și bani, negînd tot ce spunea și rugînd-o să tacă — pentru binele ei, ca să-i poată spune că era un nimic, că se autodistrusese și că părăsise acea viață ; că era un nimeni. Și totuși, chiar și acum, era conștient că nu trebuia să-i dezvăluie că era un ucigaș. Nu voia să fie dus la închisoare, închis într-o celulă și hrănit de trei ori pe zi. Închisoarea era o scoatere din circuit — nimic mai mult. Nu era o pedeapsă. Voia ceva mult mai rău decît atît.

— Am avut încredere în tine, zicea Ewa cu o voce din care răzbătea durerea de a fi fost înșelată. Însă părea mai mult dornică de răzbunare decît cu inima frîntă. Știa că dac-ar fi vrut, ar fi putut să-l facă praf — să-l strîngă de gît, să-l omoare, să-i rupă oasele, să-i împingă în creier osul sfenoid al nasului doar cu marginea palmei.

Voia să-i spună că și el fusese trădat : crezuse despre ea că e un suflet pierdut, care avea nevoie de el, care răspunsese anunțului său personal ; și tot timpul ea fusese polițistă. Dar asta nu i se părea prea important acum ; era mult mai rău faptul că ea îl respingea. Nu crezuse niciodată că putea fi atît de dureros. Se simțea umilit și disperat într-o lume ce devenise imensă și neospitalieră.

— Știi ce ? Mi-ar plăcea să te arestez. Aș vrea să-ți pun cătușe, să te tîrăsc la secție și să te bag la răcoare. Aș vrea să te văd într-o celulă, fără pantofi și cu o grămadă de drogați care să se dea la tine. Mi-ar plăcea la nebunie să te văd la tribunal hărțuit și distrus.

Lui Parker toate astea i se păreau prea civilizate. Absurditatea situației îl făcu să zîmbească : ea habar n-avea ce pedeapsă neînsemnată îi dădea — era doar supărată și jignită. Nu era înnebunită de furie, cu toate c-ar fi trebuit să fie. Era vina lui că nu era. Dar nu putea să-i ceară mai mult. Cîndva, nu se putea hotărî dacă-i era prietenă, iubită sau una dintre victime, însă acum știa și se îngrozi. Se ridică nesigur, șonticăind ca un porumbel, apoi se împiedică și-o luă la goană.

— Fugi, jigodie, zise Ewa cu un șuierat teribil cînd trecu pe lîngă ea.

Porumbeii se feriră din calea lui, bătînd din aripi zgomotos, luînd cu ei ultima sa picătură de speranță.

Nu mai avea pe nimeni — pe cine să protejeze, nimeni să-l ajute sau să-l pedepsească cum merita ; nimeni nu-l voia. Era periculos și era singurul responsabil. Nu mai avea pe cine să implice sau să învinovățească.

În dimineața aceea dormi în parcul Grant. Se trezi cu dureri peste tot, uimit și dezamăgit că era încă în viață. Se simțea cuprins de o vitalitate bolnavă, o tulburare demoralizantă în trupul său ce nu era viață, ci panică. Exista un singur loc unde putea să meargă.

13

Valul de căldură se sparse şi în zilele care urmară cerul se acoperi cu nori de furtună ca nişte munţi negri ce făceau ca totul în jurul oraşului — cîmpiile întinse şi strălucitoare — să arate impresionant. Parker stătea la fereastra camerei pe care o închiriase, privind stropii de ploaie argintii şi sticloşi căzînd cu zgomot în stradă.

Socotea că făcuse un pas timid, dar necesar, mutîndu-se într-o cameră mobilată de pe bulevardul South Blue Island. Era ca şi cum s-ar fi aruncat într-un rîu ce curgea repede şi se lăsa purtat de curent. Era îmbrăcat femeieşte acum — acesta era motivul pentru care se simţea purtat la vale.

De la fereastra lui se vedea un magazin de băuturi cu preţuri scăzute şi, dincolo de el, unul de îmbrăcăminte, o tapiţerie ieftină şi o băcănie, toate cu grilaje negre de oţel în faţa geamurilor opace. Barele protectoare făceau magazinele să arate neprimitoare şi chiar ameninţătoare, ca nişte magazii pline cu provizii sub asediu. Acest cartier, numit şi „Insula", era înfricoşător prin murdăria, desenele de pe ziduri şi vagabonzii lui; era şi gălăgios din cauza

aparatelor de radio din apartamente, care se luau la întrecere în privința zgomotului. Totuși, Parker nu pățise nimic, fusese doar amenințat fără prea mare convingere — oamenii mormăiau, bodogăneau, înjurau, dar nu țipau — încît nu-i mai era teamă. Insula era înspăimîntătoare numai pentru cei care nu locuiau acolo.

Fusese purtat în josul apei. Dormea singur dorind să-și uite viața dinainte, acel eșec total. Cunoscuse pasiunea și dorința sexuală, iar între aceste două convulsii îi apăruseră imagini fugare ale dragostei. Însă dragostea nu fusese de ajuns : era prea decăzut ca s-o păstreze mai multă vreme. Privea înapoi și vedea cît de crud și nestatornic fusese, cum înflăcărase fantezia femeilor cu anunțurile personale și scrisorile pline de minciuni pe care le compusese ; cum își distrusese sentimentele. Rămăsese cu ruinele — nimic pe care să poată construi. Așa că ruinele trebuia înlăturate. Nu mai exista nimic care să poată fi convertit în prietenie. Deci, fie ca totul să se prăbușească în întuneric.

Prefera întunericul. Evita lumina zilei. Ieșea doar noaptea navigînd, un alt cuvînt acvatic, potrivindu-se rîului cu albia îngustă în care se scufundase. La început se testase în hainele pe care le cumpărase. Învățase să meargă în pantofi cu toc. Intra prin baruri amestecîndu-se cu oamenii — noaptea erau aproape numai bărbați. Nu se putea apropia de nimeni : era o oroare, doar pe jumătate în viață, cu ochii adînciți în orbite și negri ca funinginea, singur printre femei, și mai singur printre bărbați.

Tipi bizari i se adresau tot timpul. Li se întîmpla oare asta tuturor femeilor noaptea ? Bărbații nu vorbeau niciodată altor bărbați ciudați, dar ca „femeie" solitară și stranie, cum era el în acele nopți, era mereu interpelat,

sîcîit cu întrebări, i se aruncau remarci obscene. Beţivii erau cei mai răi, mai grosolani şi mai insistenţi. Majoritatea indivizilor erau negri aici. Îi atrăgea peruca lui lucioasă ? Trebuia să fie blond, ca Sharon. Putea fi de vină ţinuta lui nesigură ; tocurile înalte îl forţau să stea drept, cu bărbia înainte, umerii drepţi şi, clătinîndu-se pe picioare, simţea că se dă de gol. Şi rochiile îl făceau vulnerabil. Se simţea mare şi dezbrăcat din cauza hainelor subţiri şi n-avea curajul să răspundă bărbaţilor. Nu spunea nimic. Cobora privirea cu docilitate.

În timp ce experimenta hainele, aveau loc aceste ciocniri întîmplătoare — o vorbă aruncată într-un bar, un mîrîit al vreunui bărbat trecînd pe lîngă el pe stradă, fluierături ale băieţilor ce-şi pierdeau vremea stînd pe treptele blocurilor sau pe gardurile terenurilor de joacă. Nu putea suferi acele comentarii — toate se refereau la acelaşi lucru, ca nişte ecouri vulgare — dar îmbrăcîndu-se în felul acela, arătînd ca de pe altă lume şi neajutorat, ca o paiaţă, şi-o făcuse cu mîna lui. Era singurul mod în care putea da un sens vieţii sale pe această lume. Descoperi că-i mai uşura tristeţea. Nu-i diminua remuşcările, însă dădea o justificare acestui simţămînt corosiv.

Nu considera că obscenităţile îi erau adresate lui în particular. Majoritatea bărbaţilor le vorbeau femeilor de parcă acestea erau în travesti, fiind de fapt bărbaţi prea slabi şi patetici ca să poarte haine bărbăteşti.

Îşi epilase părul de pe corp : asta, de asmenea, îl făcea să se simtă bicisnic. Îşi dădea cu mult fard şi parfum ieftin. Arăta caraghios, îşi dădea seama ; mirosea a dezinfectant. Dar nu se putea suporta decît aşa. Era o necesitate, o penitenţă şi în acelaşi timp o deghizare, ceea ce-l alina foarte mult.

Avea un secret pe care nimeni nu trebuia să-l descopere: era un criminal. Cu dinții și mîinile o ucisese pe acea biată fată, pe Sharon, în camera ei deprimantă. Îi luase viața. Era mai rău decît acel Wolfman, cum îl numiseră ziarele. Trebuia să fie singur, ca să își născocească o pedeapsă proprie și unică. Era necesar să stea izolat și să nu spună nimic. Prin mărturisirea crimei putea să facă rău.

Pe neașteptate, ziarele începură să vorbească din nou despre Wolfman — căutarea criminalului reîncepea după ce o tînără fusese găsită ucisă în apartamentul ei de pe West Walton. Fusese agățată într-un bar pentru necăsătoriți, din apropiere, și strangulată puțin după aceea. Avea urme de dinți pe corp. Fusese o vreme cînd Parker ar fi dat orice să vadă un astfel de articol, care i-ar fi dovedit că nu era un ucigaș, fiindcă nu comisese această crimă. Însă acum se convinsese. Văzuse mormîntul lui Sharon. Probabil că el inspirase crima de pe West Walton.

Barul pentru celibatari se numea „Sweethearts". Inocenta denumire era imprimată pe tricourile și cestile de cafea ce se vindeau la intrare. Parker fu descurajat de aceste suveniruri stupide și de atmosfera hazlie din bar — pe pereți erau jucării și fanioane universitare. Ar fi vrut ceva vicios — mai întunecat și mai primejdios decît acest loc. Oamenii dinăuntru, vizitatori și turiști, majoritatea din afara orașului — erau îmbrăcați prea elegant și purtau pălării. Cei puțini din Chicago care se aflau acolo veniseră probabil din curiozitate, din cauza crimei. Ăsta era și motivul lui Parker, dar își spunea că, spre deosebire de ceilalți, nu era un spectator: el nu era om.

Ploaia de vară îl ajuta: purta un pardesiu peste rochia neagră și se simțea mai puțin diform și expus privirilor. Se așeză singur într-un separeu, cu pardesiul pe el. Îi plăcea

lumina estompată și umbrele. Muzica era dată foarte tare, dar și această distragere a atenției era un avantaj. Căuta să evite genul de bar puternic luminat și silențios unde s-ar fi observat cu ușurință cît de ciudat arăta.

Ipocrizia a ceea ce făcea în acest loc public, îmbrăcat ca o femeie, i se păru dintr-o dată o faptă criminală și cînd o voce clară se ridică printre murmure spunînd — *ca mutra aia suspectă de acolo,* fu sigur că se referea la el.

O chelneriță cu tricou pe care scria „Sweethearts" așeză o tavă pe masa lui și-i puse un pahar de bere în față.

— Un tip de la bar ți l-a cumpărat.

Inimioara de pe tricou îi venea în jurul unui sîn. Pe Parker îl înfioră simplitatea trupului ei, fața ei încrezătoare. Era tînără și la început îl făcu să se simtă ca un clovn, dar apoi își dădu seama că remușcările îl făceau să fie complet diferit de ea. Se simțea stîngaci și îmbrăcat extravagant. Era deghizat, da, însă travestiul era dăunător dacă atrăgea atenția asupra lui.

Cine-i cumpărase băutura ? Nu-și dădea seama — totuși, gestul îl mișcă, prin amabilitatea lui și era un semn că cineva îl observase. Sau era mai mult decît atît — fusese oare recunoscut ?

— Bună. Te superi dacă mă așez lîngă tine ?

Ridică ochii și văzu un bărbat aplecat asupra lui și îl uimi cît de voinic era. Foarte corpolent, avea ochelarii așezați strîmb pe nasul roz. Gîtul îi era scurt și gros, avea probabil peste cincizeci de ani. Nu chelise complet, avea un fel de pete asimetrice pe pielea capului de unde părul lipsea — parcă fusese smuls prin frecare. Șuvițele care-i mai rămăseseră erau prea lungi și-aveau nevoie de o tunsoare, iar urechile păroase erau prea mici pentru capul său.

— Te rog — ia loc, zise Parker încet.

Bărbatul se holbă auzindu-i vocea și-i privi buzele. Ochelarii îi deformau un pic ochii și haina era udă leoarcă la umeri : se plimbase probabil prin ploaie pînă să-și ia inima în dinți și să intre în bar.

— Eu ți l-am trimis, spuse arătînd spre paharul cu bere din fața lui Parker. Își adusese paharul cu el. Îl mișcă în mînă, învîrtind cuburile de gheață, și sorbi zgomotos. Nervozitatea îl făcea să pară urît și prostănac, dar lui Parker îi era milă de el. Cît de amenințător părea, însă Parker își dădea seama că nu era conștient de înfățișarea sa aparent primejdioasă și că nu era decît un bleg.

Frica tipului îl calmă. Îl întrebă cu vocea coborîtă :

— Cum te cheamă ?

Asta păru să-l neliniștească mai tare și să-l pună în gardă. Strîmbă din nas și zise :

— Nu contează.

— Nu ești din Chicago, nu-i așa ?

— Din Gary — adică aproape din Gary, Hobart. Imediat se cutremură și i se citi în ochi regretul că spusese adevărul. Ce-i cu întrebările astea ? Pe cine interesează ?

Parker ridică paharul și bău, iar tipul se uită într-o parte, ca și cum încerca să hotărască ce să facă :

— N-am mai fost aici, spuse și, ca bărbatul să n-o ia drept critică, adăugă : E un loc foarte drăguț — multă animație. Totuși, e mai mult pentru tineri.

— Mai bei ceva ?

— Nu, mulțumesc.

— Atunci, hai să mergem, spuse bărbatul și ieși grăbit.

Pe trotuar, Parker îl întrebă :

— Ești surprins c-am cedat așa de repede ?

— Păi, nu de asta erai acolo ? Hai să mergem — hotelul meu e la cîteva străzi de-aici.

— Nu pot să merg acolo. Poliția supraveghează hotelurile.

— Ce vrei să spui ?

— Poți să vii la mine.

— Nu-mi place chestia asta, zise tipul și începu să se uite în jur. Voia să plece, dar nu știa cum. În cele din urmă, zise : Scuză-mă. Trebuie să găsesc o toaletă. Mă întorc repede.

Nu se mai întoarse, bineînțeles — Parker știuse de la început. Se plimbă un timp pe stradă, apoi plecă. Fusese doar un experiment și-i reușise, pentru că-și intrase bine în rol. Era Sharon. Nu greșise el, ci bărbatul. Și totuși, faptul că putea să se transforme cu-atîta ușurință și să-și însușească o altă viață, devenind Sharon, îi dovedea că era periculos și abil.

Simți același lucru și a doua zi, stînd culcat în cămăruța lui înăbușitoare, cu jaluzelele trase și mici raze de lumină pătrunzînd prin locurile unde țesătura era uzată. Așteptă să se înnopteze ca să înceapă să circule.

Noaptea o luă din loc, plimbîndu-se pe bulevardul Blue Island presupunînd că va fi acostat. Cîțiva tipi murmurară „Blondino !“ cînd trecu pe lîngă ei, dar nimeni nu-l amenință.

Deveni atent cînd o femeie se apropie și începu să-i vorbească. Era negresă, avea pe cap un fileu pentru păr, purta blugi, adidași și un tricou cu reclama unui post de radio.

— Știi vreun telefon public pe-aici, scumpo ?

— Un pic mai jos, spuse Parker, amintindu-și că trecuse de unul cu tineri în cabină și împrejurul ei. Dar fii cu ochii-n patru.

— Nu-ți face griji pentru mine, spuse femeia atingîndu-i brațul.

Felul încrezător în care-l atinsese îl mișcă enorm : era primul său contact cu o ființă umană de săptămîni și-l făcu să ezite în hotărîrea lui. Se gîndi să se ducă după femeie, dorea să și-o facă prietenă — pe ea sau pe cineva ca ea. Dar nu, n-o merita. Dacă ar fi știut cine era — bărbat, ucigaș, travestit în victima lui — nu s-ar fi apropiat niciodată de el.

Aproape de universitate, un grup de bărbați — patru sau cinci, era întuneric și nu se uită în urmă — năvăliră de pe o stradă laterală și începură să-l urmărească. Parker grăbi pasul, ei făcură la fel, îl ajunseră din urmă și începură să-i vorbească.

— Hei, stai mai încet — unde fugi ?

— Las-o în pace, Angie. E din alea care fac cu gura.

— Uite, vrei un pic din asta ? Hei, puicuță, ai mai văzut așa ceva ?

— Hai cu noi — vrem să-ți deschidem gura. Ți-ar plăcea, nu ?

Ca și cum știau că era bărbat și-l luau peste picior din cauza hainelor.

— Vino-ncoace, vreau să-ți arăt ceva.

S-ar fi dus, dar cunoștea bărbații. Nu vorbeau serios — era doar bravadă, nimic mai mult. L-ar fi umilit un pic, dîndu-se mari, pe urmă și-ar fi luat tălpășița. În grup le plăcea să intimideze și să se dea mari, dar erau inofensivi. Doar de unii singuri deveneau sălbatici.

— Zîmbește — îi place.

O ținură tot așa și cînd văzură că Parker nu răspunde — mergea fără să spună nimic — rămaseră în urmă rîzînd, iar el se uită înapoi. După un timp un bărbat se desprinse

de grup și-l urmă. Se prefăcea că merge calm și agale, însă se mișca repede spre Parker, hotărît să-l prindă din urmă.

— Așteaptă, îi zise.

Parker se uită la el. Fără ceilalți era mai tăcut. Avea în jur de treizeci de ani și, la lumina neonului din fața unui bar, fața lui, decise Parker, avea trăsături irlandeze, cu bărbia și obrajii caracteristici.

— Vrei să bei ceva ?

De ce toți bărbații spuneau asta femeilor pe care nu le sufereau, dar le doreau ? Probabil că dorința lor înverșunată îi făcea să se gîndească la sete.

— Ar fi minunat, răspunse Parker.

Bărbatul simulă că nu era uimit ; se prefăcu, dimpotrivă, că era în avantaj, pentru că Parker fusese de acord atît de prompt.

Barul era întunecat și plin de bărbați. Parker observă cum tipul se îndepărtase de el, ferindu-se să-l atingă. Îi era rușine cu el și de el însuși. Ceva din acea jenă îi sugeră că bărbatul era violent.

Îi trimise răsuflarea drept în față cînd vorbi.

— Mă așteptai, nu ?

Parker nu răspunse. Voia să-și ascundă vocea groasă. Se simțea mai bine totuși într-un astfel de bar — îl bucura fumul, zgomotul și întunericul ; îl bucura indiferența beților arțăgoși.

— Ce vrei să bei ? îl întrebă tipul.

— Ce vrei și tu.

— Asta-i imposibil.

Ce nu era în regulă cu ce-i răspunsese ?

Bărbatul îi aruncă o privire fioroasă, își trase buzele înapoi, rînji, se bîlbîi — poate că era nebun. Avea urechi cărnoase, pistrui, bărbie cu gropiță și antebrațele îi erau

bronzate. Era muncitor, lucra afară. Își coborî capul. Nu vorbi direct spre Parker.

— Te vreau în genunchi, implorînd s-o mănînci.

— Da, zise Parker.

Zelul lui îl dezamăgi pe tip.

— Dacă mă convingi, adăugă Parker.

Așa era mai bine și urechile bărbatului fremătară de plăcere. Șopti :

— Vreau să te văd curgîndu-ți balele de poftă.

I se tăiase răsuflarea rostind aceste cuvinte : era nerăbdător și jenat. Parker își dădu seama că voia să-i spună și altele, dar nu știa cum să formuleze o altă propoziție jignitoare. Gîfîitul lui era de ajuns : respirația lui urît mirositoare sugera cruzime.

— Hai să mergem la mine, zise Parker. Nu e departe.

Bărbatul nu spuse da. Dădu pe gît paharul de whisky și plecă în grabă ; cînd Parker ieși, îl văzu așteptînd la mică distanță de bar. Nu mai schimbară nici un cuvînt. Ce lucruri brutale și neașteptate spuneau bărbații femeilor ciudate — doar femeilor. Totul era violent și hidos, dar mult mai previzibil decît crezuse. Bărbații nici măcar nu simulau c-ar putea vorbi altfel. Poate nu erau decît vorbe goale și inofensive ?

Bărbatul păstra distanța, urmîndu-l mai mult ca un cîine decît ca un om. Parker știu că se simțea ușurat, că în cameră nu era decît lumina slabă ce venea din stradă ; nici un bec aprins. Tipul se duse împiedicîndu-se la dulap, deschise ușile, se uită în spatele perdelelor, ca să se asigure că erau singuri. Nervos, bărbatul respira pe nas scoțînd un sunet aspru ca un scîrțîit.

— Ești o tîrfă, zise el. Ești cumva și nimfomană ? Te duci cu oricine ?

Omul se detesta și nu-și dădea seama. Aproape sigur c-avea să fie violent.

— Da, zise Parker. Cu oricine.

— Și ce faci ?

— Tot ce vor bărbații — orice.

Bărbatul scoase un sunet zgomotos pe nas, acompaniat de același scîrțîit, arătînd că era impresionat. Zise cu vocea tremurîndu-i :

— Povestește-mi. Așază-te și spune-mi.

Parker se lăsă în genunchi.

— Mă leagă. Unii mă bat.

— Și-ți place.

Parker ezită.

— Dacă le place și lor.

— Ești dementă. Ești o scîrbă nenorocită. Hai, vreau să mai aud.

— Poți să-mi faci ce vrei.

— Povestește-mi despre durere.

— Îmi place la nebunie. Fă-mă să mă doară — acum. Sînt ahtiată după durere. Sînt masochistă.

În acel moment, spunînd asta și încercînd să se autoconvingă că era adevărat, îi veni în minte imaginea vie a organelor genitale strivite din fotografia lui Robert Mapplethorpe, și-l aminti pe Jakes spunînd : *Așa e viața — oamenii fac acele lucruri* și că el îl contrazisese. Acum gîndi : *sînt unul dintre acei oameni* și își dădu seama că cele mai multe dintre acele fotografii cumplite erau despre el.

— Nu-mi vine să cred, zise tipul, de parcă vorbea cu o altă persoană din cameră.

Parker întinse mîna spre el, tipul sări ca ars, de parcă-l mușcase.

— Nu m-atinge! zbieră și-l lovi cu piciorul foarte tare, întîi în piept, apoi peste față. Parker urlă și se rostogoli într-o parte, acoperindu-și fața cu mîinile. Rămase ghemuit, așteptînd alte lovituri. Urechile-i țiuiau și nu-și dădea seama dacă omul vorbește, însă după cîteva minute vocea se auzi distinct.

— Te-am lovit rău ?

Părea îngrijorat și se transformase într-un băiețel.

— Nu.

Voia ceva mai rău, mai crud decît acest irlandez impotent, fricos și obsedat sexual; dar în același timp era îngrozit. Dorea o lovitură bruscă, violentă și fatală. Nu se așteptase la atîta umilință fără sens și durere inutilă — sau atîta vorbărie. Însă tipul trebuia să vorbească : era incapabil să meargă mai departe.

— Ce faci ? îl întrebă Parker. Ce vrei ?

Bărbatul pipăia peretele pe bîjbîite, căutînd un întrerupător sau o clanță de ușă.

— Vreau să ies de-aici. Ești nebună.

După ce bărbatul plecă și pașii nu se mai auziră pe scări, începu să plîngă. Nu pentru ce i se întîmplase, ci la amintirea fricii și panicii acelui bărbat, pentru ce-i făcuse el bărbatului.

14

Era ceva în arşiţa ce cuprinsese oraşul Chicago, emanată de cărămizile vechi ale acestor clădiri urîte, care dădea o limpezime pătrunzătoare vocilor bărbaţilor, chiar şi atunci cînd acestea se amestecau cu zgomotele străzii. Şi el spuneau mereu acelaşi lucru cu alte cuvinte.

— Vino-ncoace, păpuşo, ziceau. Vreau să-ţi spun ceva.

Ca şi cum o cunoşteau pe femeia tristă cu părul umezit care-i atîrna, mergînd nesigură în pantofii noi.

— Vrei să facem o plimbare ? Vrei ceva de băut ? Vrei nişte carne la grătar.

Nu erau întrebări, erau cereri insistente.

— Ce faci aici ? întrebă un bărbat. Era negru, cu o gură imensă ce părea de fier şi o falcă prinsă în balamale şi plină de forţă ca o cheie fixă. Avea o înfăţişare înfometată şi ameninţătoare. Apucînd parcă din nou cu dinţii aceleaşi cuvinte, insistă : Ce faci aici ?

Era cea mai dificilă întrebare care i se pusese vreodată. Rămase tăcut şi se îndepărtă în fugă, pentru că răspunsul era de nesuportat.

Vocile bărbaților semănau în general cu mîinile lor — dure, groase, indiferente, familiare, obraznice. Ai fi vrut să înceteze, căci nu știau ce fac sau ce zic. Îl atingeau tot timpul. Nu trebuia decît să te apropii de un bărbat ca să-și pună labele pe tine, să-ți tragă de haine și să te pipăie cu degetele. Unii îi luau brațul și-l priveau din cap pînă-n picioare cînd se oprea și erau probabil uimiți de mușchii de sub bluză.

De obicei, stăteau cîte trei sau patru împreună și cîte unul șuiera după el „vino încoace" sau mormăia „tîrfă".

Avea nevoie de ei, însă felul în care își șopteau somațiile, familiaritatea lor inhibantă, făcea totul imposibil. Cum puteau să vorbească serios cînd, stînd în grup, strigau și-l chemau ? Și ce-ar fi urmat ? Ar fi fost foarte stînjeniți dacă s-ar fi dus și ar fi spus : „Bine — hai, zi, ce vrei ?"

Bărbații erau umiliți dacă le dădeai ce-ți cereau. În schimb, trebuia să le dai ce voiau, adică să te lași umilit : să-ți vorbească, să te ciupească, să înjure, să scuipe și să spună cuvinte murdare. Nimic mai mult. Era un mic ritual al înjosirii — să meargă pînă aici, dar nici un pas mai departe. Din cînd în cînd vedea cîte o femeie răspunzînd acestor tachinări găunoase, fără să știe că-i punea într-o situație dificilă. Parker știa : fusese bărbat.

Nu-i folosea la nimic că bărbații vorbeau cînd nu puteau să treacă la fapte : cuvintele le erau de ajuns, uneori vorbe grosolane și șocante. În aceste zile, ca Sharon, se trezea mergînd în Loop ca să contemple înălțimile Turnului Sears și norii ce alunecau grăbiți pe lîngă el, dîndu-ți impresia că se mișcă, asemeni unui zgîrie-nori în marș. Într-o zi, în trenul rapid dintre Halstead și Clinton, un bărbat într-un costum bleumarin pepit, cu cravată de

mătase și cămașă albastră cu gulerul răsfrînt — avînd nu mai mult de patruzeci și cinci de ani, o față plină de sănătate, părul deschis la culoare pieptănat cu grijă, ochi căprui, o cicatrice mică pe bărbie, cu o servietă în mînă și o înfățișare prea plină de succes pentru zona în care se afla — nu a unui profesor de colegiu, ci a unui agent de bursă dînd cuiva din Comisia de finanțe cîteva sfaturi sigure de plasare a investițiilor — acest bărbat, mergînd repede prin vagon, se uită drept în ochii lui Parker, se încruntă și-i zise : „Suge-mi jucăria".

Întregul incident dură patru secunde, nu mai mult ; dar i se întipări în memorie.

Avea nevoie de acel bărbat, de toți acești bărbați, totuși agresivitatea lor nu era suficientă. Voiau doar să-l umilească, iar el dorea să fie distrus.

Trebuia să-ți dai seama că, atunci cînd strigau : „Vino încoace", voiau să spună de fapt *Pleacă.* Parker le cunoștea orgoliul, faptul că nu-i preocupa decît propria lor plăcere și teamă. Dar din cauza nevoii lui inutile față de ei, pentru că ei îl hărțuiau și doar atît, începu să caute compania femeilor. Femeile îl compătimeau și-l considerau ciudat, însă nu puneau întrebări.

Pleca de-acasă. Nu mergea decît pînă la Turnul Sears din Loop, care era marginea lumii pentru el și un fel de monument. Într-o după-amiază se întorcea de la Turnul Sears spre blocul unde locuia, cînd la intersecția dintre Strada 15, vest și South Blue Island o mașină opri brusc lîngă el, frînînd după o asemenea viteză, încît derapă, urcă pe bordură și zgîrie un automat de vîndut ziare.

Un bărbat cu ochelari de soare ieși repede din mașină, se îndreptă spre ușa din dreapta împleticindu-se de furie și zise :

— Dacă asta vrei...

Parker rămase pe loc căscînd ochii la acea scenă bizară.

Noul Taurus se clătina pe bordură în timp ce omul trăgea afară o femeie de pe locul din dreapta — era îmbrăcată într-un jerseu albastru, pantaloni crem și-și dusese mîinile la față. Tipul era enervat la culme, o scoase din mașină, dar n-o lovi. Îi zise tare :

— N-ai decît să stai aici !

Femeia se dădu înapoi începînd să plîngă, iar el făcu un gest cu mîinile, ceea ce însemna că acum scăpase de ea. Dădu mașina înapoi și se îndepărtă cu viteză, luînd-o spre est, către autostradă.

Parker se uită la femeie, întrebîndu-se ce-avea să facă. La început crezu c-o să plîngă în continuare, însă nu — păru să se destindă, își suflă nasul și respiră adînc. După felul cum se uită în jur, doar din mișcarea capului, fu sigur că se afla aici pentru prima oară, pe o stradă pe care o considera dintre cele mai periculoase din Chicago.

Bănui, fără să știe de ce, că femeia abandonată reprezenta o speranță pentru el. Această presupunere îi întări încrederea, știind c-avea să se apropie de ea, să se împrietenească și să o ajute, apoi problema sa își va găsi rezolvarea. Nimeni nu mai văzuse cum fusese aruncată din mașină. Poate că reușise : ca martor se simțea responsabil și probabil c-avea să fie răsplătit pentru asta.

Femeia avea în jur de patruzeci de ani și pielea măslinie — italiancă sau grecoaică, deși n-aveai cum să fii sigur niciodată, putea fi peruviană, turcoaică sau arăboaică. Din felul în care era îmbrăcată, în haine ușoare, strălucind de curățenie, cu părul coafat, bijuterii ieftine și colțuroase — un set : brățară și colier, cu pietre ce semănau cu bomboanele

de Crăciun — puteai să crezi că se pregătise pentru o călătorie lungă.

Înainte ca Parker să spună ceva, colțurile gurii ei se lăsară în jos și zise cu o voce nazală și atotștiutoare :

— Am pe mine ceva ce-ți aparține ?

Parker se sperie, se trezi spunîndu-i „nu" și de-abia după aceea își dădu seama cît de tare fusese luat.

— Voiam doar să-ți spun c-am văzut ce s-a întîmplat.

— Unde sînt ? îl întrebă. Mergeam spre Dan Ryan.

Vocea ei deveni și mai tăioasă, aproape feroce. Oare din cauză că era înfricoșată ? Nu prea se afla în siguranță aici, singură în South Side, după ce tocmai fusese aruncată dintr-o mașină care plecase. N-o interesau mașinile care treceau, nici nu întorsese capul să vadă încotro o luase Taurus-ul.

— Poate se-ntoarce, zise Parker, întrebîndu-se de ce nu se uitase după mașină.

— Puțin îmi pasă. Este imposibil să rostești această propoziție cu o convingere totală, dar ea aproape reuși. Își dăduse cu un fard foarte sidefat, negru-argintiu, care dădea pleoapelor luciul solzilor de pește. Și oricum, n-o să fiu aici dacă vine.

— Vrei o cafea ?

Femeia se uită în jur și spuse :

— Sîntem singurele albe pe-aici.

Parker vru să-i zică : *N-am observat,* pentru c-așa era, însă știa că n-avea să-l creadă.

— O să-ți faci praf picioarele în pantofii ăia, îi spuse tipa. Te uiți la cineva care și-a distrus picioarele la fel. Da, aș vrea o cafea.

Parker își atinse peruca. În momente ca astea se temea mereu c-o să-i alunece și-o să-l trădeze. Faptul că femeia

nu părea să bănuiască nimic îi aminti că se uita la o femeie și nu la un bărbat — și Parker era o femeie albă care părea probabil mult mai demnă de milă decît ea. De fapt, tipa nu părea deloc demnă de milă, doar că nu se simțea bine în hainele strîmte și cu machiajul ce devenise lipicios.

— E un pic mai jos, spuse Parker. Cînd femeia începu să meargă, observă cît de greoi se mișca, brațele și coapsele groase stingherind-o și făcînd-o să se încline într-o parte.

Respira prea greu din cauza mersului pe jos ca să spună ceva, însă după două străzi, cînd ajunseră la blocul lui Parker, remarcă :

— Credeam că mergem la o cafenea.

Ezită, privind încruntată clădirea, și Parker o văzu acum cu ochii ei — ușa zgîriată, desenele de pe pereți, gunoiul, bucățile de gumă de mestecat întărită de pe trepte, murdăria de porumbei, grilajul deteriorat de la ferestre.

— Nu e chiar așa de rău cum pare, zise Parker, știind ce gîndea femeia. M-am mutat aici de curînd.

Nu încetase să creadă că această femeie, la al cărui necaz doar el fusese martor și pe care o luase de pe stradă, avea să-i dezvăluie ceva și poate avea să-l salveze.

— Rick amenința mereu c-o să facă așa ceva, spuse ea urcînd greu, părînd să ia în stăpînire clădirea cu fiecare pas făcut pe scări. Vorbea aproape cu admirație, gîfîind după fiecare frază, despre felul în care fusese aruncată din mașină. Și acum a făcut-o. Nu-l credeam în stare.

— E soțul tău ?

— Are vreo importanță ? se răsti cu vocea tăioasă de mai înainte. Adică, e mai rău dacă întîmplător ești căsătorită cu tipul care te bate zdrăvăn ?

Părea să-l certe iar cu asprime — pe același ton cu care rostise : *Am pe mine ceva care-ți aparține ?* Docil, deschise ușa camerei sale. Îl izbiseră dintr-o dată duhoarea de pe palier, vederea ușilor cu lacăte mari și becurile ce atîrnau din tavanul de tablă.

— Lux, zise tipa. Ai zugrăvit singură ? E mai cald aici decît afară. Unde se stă jos în camera asta ?

Trecu pe lîngă micuța canapea părînd să nu-și dea seama că era o canapea. Se duse la fereastră, trase perdeaua, se uită afară — erau întotdeauna trei sau patru persoane stînd în stradă — apoi privi din nou prin cameră, pe față i se așternu o expresie acră și strînse degetele de parcă tot ce atingea era plin de praf.

Parker ridică un borcan.

— Mă tem că n-am decît ness.

— Nu sînt pretențioasă. Mințea : tonul cu care vorbise era plin de pretenții.

N-avea bucătărie ; într-un colț era o chiuvetă, o masă lîngă ea, un cuptor cu microunde plin de arsuri și un ceainic electric pe masă.

Tipa nu mai zise nimic — se gîndea. Lui Parker îi veni ideea că de-abia acum vedea limpede grozăvia care i se întîmplase — să fie tîrîtă de acel bărbat furios și aruncată afară din mașina care plecase apoi în viteză.

— Nu-ți face griji, o îmbărbătă Parker.

— Nu-mi fac nici o grijă.

Asta însemna că-și făcea, după felul în care replicase, răstindu-se la el.

— Te descurci tu.

Se uită la el ca la o furnică.

— Am fost și-n locuri mai rele, zise. Ai cumva niște zaharină ? N-am voie să mănînc zahăr.

Parker clătină din cap, n-avea așa ceva, și ea păru descurajată și obosită cînd îi dădu ceașca.

— Eu sînt Sharon, zise Parker.

— Vickie. Se uită în jur, nedînd nici un semn c-ar vrea să se așeze. Pufnea și se uita chiorîș.

— E ceva care nu-mi place la camera asta. Nu știu ce.

— Nu pot să-mi permit altceva.

— N-am vrut să spun asta. Probabil că e minunată pentru partea asta a orașului. Altceva.

— Lumina ?

— Tocmai ți-am spus că nu știu ce e.

Fardul îi sclipi, negru și argintiu, în timp ce-l privea sfidător drept în față. Buzele ei erau groase și fără formă.

— Dac-aș fi crezut că e lumina, spuneam.

— Poate că te-ntrebi unde e patul.

— Nu mă-ntreb.

— Canapeaua aia micuță. E făcută din șase cuburi de burete acoperite cu pînză. Le rearanjezi, le pui una lîngă alta și devine pat.

Neluîndu-și ochii de la el, femeia se trase înapoi, la pîndă și cu umerii căzuți, luînd o atitudine bătăioasă.

— M-am trezit azi-dimineață cu gîndul că am nevoie de o prietenă, spuse Parker. Apoi nu știu ce m-a făcut să ies. Pe urmă am văzut cum te-a aruncat din mașină.

Auzind asta, femeia îl privi cu antipatie.

— Mi-a părut bine c-am scăpat de tîmpitul ăla.

Nu era adevărat deloc. O văzuse plîngînd.

— Am ieșit de bunăvoie. Și dădu drumul la trei hohote de rîs, de parc-ar fi apăsat o pompă de trei ori.

Mințea, dar de ce, după tot ce pățise ? În loc să i se pară neobișnuit ce i se întîmplase, era mulțumită să considere totul normal, ca și cum în fiecare zi femeile erau aruncate din mașini pe South Side de bărbați furioși care-și luau imediat tălpășița și nu se mai întorceau.

Vickie era puternică și egoistă — asta trebuia să învețe de la ea ? Sau se înșelase ? De cînd o văzuse pe stradă, aproape de la primele cuvinte pe care le pronunțase, îi provocase aversiune. Era antipatică ; nu și-o putea imagina ca prietenă. În cameră, treptat, pierduse orice interes pentru ea. Ar fi vrut să știe mai multe despre bărbatul care-o dăduse afară din mașină. În prezența lui Vickie și-l închipuia cu nervii distruși și chinuit — un om care suferise.

Cufundat în gînduri, se dusese la fereastră și privea băiețașii ce se jucau gălăgioși în stradă. Ea nu mai spusese nimic de la ultima minciună, însă știa că se uită la el — simțea greutatea privirii ei atente în ceață.

În final, îi zise :

— Și ce faci, ți-o scoți noaptea ?

Îi examina părul cu răutate.

— Ce vrei să spui ?

Nu-și luă ochii de la el, dîndu-se înapoi speriată.

— Rămîi acolo. Ajunsese lîngă ușă. Dacă mă atingi, țip. Deschise ușa. Ai ceva tupeu, domnule.

— N-aș putea să-ți fac nici un rău. Am ucis deja pe cineva și a fost îngrozitor.

Era purul adevăr, însă cuvintele, ca niște flăcări negre, o goniră pe femeie din cameră și pe scări, apoi o văzu în stradă, mergînd fără să se uite în spate spre clădire.

Camera i se păru mult mai pustie, iar el însuși micșorat după plecarea ei. Dar trebuise să-i spună ce făcuse și dorise ca ea să plece. Era o greșeală să iasă din cameră la lumina zilei. Aparținea întunericului.

Expoziția lui Mapplethorpe se afla și acum la Muzeul de Artă Contemporană, iar drapelul pe care scria cu litere mari „Mapplethorpe" atîrna încă în fața clădirii moleșit

de căldură. Din curiozitate și pentru că n-avea altceva de făcut, Parker se întoarse la expoziție și privi bărbații în haine de piele, nudurile, tipii legați unul de altul cu cătușe, organele genitale însîngerate și carnea umflată. I se păru acum că fotografiile aveau o demnitate și o îndrăzneală pe care nu le observase mai înainte. Aveau patos, umor, nu-i mai dădeau impresia de perversitate; unele i se păreau tragice. Uitîndu-se admirativ la poza unui bărbat înfiorător de bolnav — ultima fotografie a expoziției — atrase atenția unui tip cu barbă, care se întoarse spre el și-i spuse :

— Trist, nu-i așa ? E contaminat.

Fotografia lui Jakes îl înfățișa pe prietenul său arătînd cadaveric, cu obrajii supți și ochii înfundați în orbite — craniul său mic ieșind în evidență. Părea un om părăsit de mulți ani pe o insulă pustie, scormonind cu unghiile în căutare de hrană, slăbind din ce în ce mai tare, cu mușchii topiți și pielea emaciată; era fața unui om pierdut și condamnat la moarte.

Fusese făcută cu o lună în urmă la puțin timp după ce el și Barbara fuseseră acolo. Între timp Mapplethorpe se îmbolnăvise și-l chemase pe Jakes să-i facă această fotografie și s-o așeze lîngă celelalte. *E contaminat,* însemna un singur lucru și Parker, care-l urîse, era acum extrem de mîhnit.

În aceeași zi, după ce se lăsă întunericul, luă trenul spre Skokie și se duse la mormîntul lui Sharon. Cumpărase flori și le așeză în fața pietrei pe care era gravat acum numele ei. Îngenunchie și încercă să se roage, dar cuvintele sale nu erau decît proteste zadarnice —

plînsul îl îneca. Oricum, n-avea nici un rost. Sharon nu era acolo.

Crezuse c-avea să scape pînă la urmă de remuşcări asumîndu-şi identitatea lui Sharon. Remuşcările nu i se atenuaseră, dar începu s-o cunoască mai bine pe Sharon. Era agitată şi imprudentă — plîngăreaţă, fără un ban, cu speranţele înşelate, impulsivă, periculoasă uneori. Nu făcuse nimănui nici un rău, dar cum era posibil ca cineva atît de inocent să fie atît de singur ? Inocenţa nu-ţi dă forţă, te face mai retras şi mai solitar ; existenţa ta e periclitată. Singurătatea îl micşorase atît de mult, încît majoritatea timpului se simţea invizibil, cum probabil că se simţise şi Sharon.

În acele zile vorbea foarte rar cu cineva, doar cînd cumpăra ceva de la magazin — conserve, pe care le încălzea în micuţul cuptor cu microunde primit o dată cu camera, sau mîncarea pentru acasă pe care o lua de la vietnamezul fricos şi agitat din capătul străzii : tăiţei plutind în grăsime, legume ude. Cînd cineva, chiar şi bărbatul acesta slăbănog, îi adresa cel mai scurt salut : „Ce mai faci ?“ ori „Poftă bună !“, inima i se înmuia şi se simţea ridicol de recunoscător. După aceea se simţea şi mai singur, căci ştia ce pierde.

Îşi cumpără un televizor alb-negru ieftin, nu mai mare decît cuptorul cu care semăna destul de mult. Îl lăsa să meargă toată ziua şi imaginea pîlpîia pînă se ducea la culcare. Aprins mereu şi flecărind cu importanţă, dădea camerei o aparenţă de viaţă. De multe ori dădea drumul şi la radio în acelaşi timp şi era o consolare să fie în centrul celor două surse de zgomot rivale.

Îl interesau acum evenimentele publice. Era atras de știri, crime, dispariții, scandaluri, anunțuri despre aspirină otrăvită sau revelațiile unui cîntăreț din închisoare, drogul care se bucura de cea mai mare trecere și destăinuirile adolescentelor care luau heroină și născuseră copii dependenți de droguri. Sharon se uitase și ea la așa ceva — toți oamenii singuri o făceau. Oamenii singuri nu dormeau, ca să urmărească emisiunile despre Ayatollah și stratul de ozon.

Întîmplări mărunte și importante, campania prezidențială, incendiile din Yellowstone, seceta din Vestul Mijlociu, deșeuri medicale — seringi folosite și bandaje pătate de sînge, plaje poluate în New York, dispariția unei fetițe într-o sondă din Texas, accidentul de mașină al unui crainic cunoscut, moartea unei balene pe o plajă izolată din California, creșterea numărului actelor de violență, deturnări de avioane — dezastre, tragedii, terorism — urmărea fiecare reportaj știind că în toată țara erau oameni singuri care făceau același lucru.

Detaliile erau repetate din oră-n oră, cîteodată ușor schimbate, alteori noi informații erau adăugate, pînă cînd păreau să înlocuiască întîmplările din propria lui viață, estompînd amintirea crimei pe care o comisese, făcîndu-l să-și uite remușcările ; aștepta noi relatări, noi amănunte, alte reportaje. Acest consum de știri era ca pofta sa disperată de mîncare și în același fel îi mărea foamea cum băuturile îi măreau setea, iar hamburgherii îi sporeau capacitatea de a mînca mai mulți ; veștile proaste îl făceau să aștepte vești și mai proaste.

Începuseră să-l atragă doar tragediile — fețele nefericite, corpurile arse în accidente de tren, mărturiile martorilor despre incendii în hoteluri coreene, oameni rămași

fără adăpost din cauza expolziilor provocate de implacabilii soldați israelieni, cadavre zdrobite și bagaje împrăștiate pe un cîmp printre rămășițele unui avion prăbușit. Se uita cu atenție cînd martorii oculari încercau să-și descrie șocul, detestîndu-se pentru că făcea în minte observația că supraviețuitorii tragediilor erau întotdeauna prost îmbrăcați.

Mînca porcării și se uita la emisiuni proaste, știind că Donohue și Geraldo îi vorbeau lui, după cum știa că oamenii din spectacolele radiofonice i se adresau tot lui. Îi erau mai familiari acum decît îi fuseseră vreodată Barbara sau Ewa. Dormea mult, lăsînd deschise televizorul sau radioul, iar cînd era deprimat sau cînd vreun reporter de la știri spunea : *„Jack, continuu să strîng informații despre avionul acela și te pun la curent la ora cinci,"* se uita la spectacole-concurs și se implica în viața concurenților.

„Jay, tu ești operator pe computer în Anaheim, soția ta, Dale, lucrează într-o florărie creînd buchete florale," „aveți doi băieți și hobby-ul tău este colecționarea amintirilor despre construirea căilor ferate, iar ambiția ta e să vizitezi Londra și Parisul."

Cît de completă părea viața oamenilor.

„Ei bine, știm că băieții tăi au opt și zece ani și avem o mulțime de cadouri minunate pentru voi și pentru ei, dacă veți cîștiga. O combină muzicală Sony, cu un CD player și boxe cvadrifonice. O să-ți placă foarte mult trusa de scule electrice Allbright Workmaster, iar soția ta va păși într-o nouă lume a parfumurilor cu gama de cosmetice Nina Ricci..."

Dar Jay și Dale Ashby pierdură, cîștigătoare fiind familia Nemhard din Minneapolis, ceea ce-l întristă pe

Parker inexplicabil de mult pînă la următoarea rundă, cînd văzu că cei doi Nemhard erau într-adevăr mai buni.

Se uita la „Roata norocului" și-l înnebunea cînd un concurent nu putea ghici, cu ajutorul literelor de pe tăbliță, expresii simple ca: *„gazda trage cele mai multe foloase"* sau *„bătrîna mea casă din Kentucky"* și acestea erau rarele ocazii cînd vorbea, văzînd fața încurcată a persoanei cînd Vanna White întorcea litera (*da, avem una*) și cînta sacadat: „În drum spre Mandalay — în drum spre Mandalay..."

Continuitatea emisiunilor îi dădea un sentiment de siguranță, aceleași discuții, aceleași întrebări-capcană și aceiași prezentatori la emisiunile concurs, același cvartet de crainici la știri. Îi păru rău cînd Shelly, crainicul meteo, plecă în concediu și fu oarecum surprins că acești oameni aveau o altă viață în afara televiziunii, fiindcă începuse să fie convins că televiziunea reprezenta întreaga lor existență, cum pentru el uitatul la televizor însemna întreaga sa viață.

Asta fusese viața lui Sharon, aceste spectacole, știrile, camera asta. Nu era de ajuns.

Cumpăra ziare, ca să urmărească programul și să-și organizeze ziua, și le păstra — o nouă aversiune de a face curat în cameră (părea să devină mai mică și deprimant de goală) îl făcea să nu arunce ziarele și să recitească mica publicitate. *Tribune* îl plictisea. Cumpăra numai *Reader*.

Anunțurile personale îl fascinau, îi hrăneau imaginația și putea să discearnă foarte clar — numai din felul în care erau redactate și codificate — între cei nebuni, cei nepăsători, cei care intenționau să se căsătorească, cei nătîngi, cei care sufereau sau își încercau doar norocul, homosexualii, perverșii, cuplurile, cei care o făceau pen-

tru prima oară, brutele, disperații sau cei care erau teribil de singuri.

Toți bărbații — de ce oare ? — foloseau aproape întreg spațiul ca să-și descrie femeia ideală, care nu era deloc femeie, ci fată, întotdeauna tînără, scundă de obicei, „bine făcută" : absurditatea ideii unei fetițe cu bustul bine dezvoltat ! — dispusă să încerce orice, preferabil blondă ; un iepuraș, o victimă.

Anunțurile femeilor nu spuneau niciodată aceste lucruri, rareori descriau bărbatul dorit, concentrîndu-se asupra amănuntelor, ca în : *Doamnă, un pic peste patruzeci de ani, restabilită în Chicago, pregătire sanitară medie în fizioterapie, plăcîndu-i mîncarea, vinul, cărțile, muzica, serile în oraș, călătoriile, dar sătulă de condiția de celibatară...* Nici o mențiune c-ar vrea un bărbat înalt sau mic de statură, tînăr sau bătrîn, gras sau slab, deși cîteodată exista specificarea „nefumător". Femeile își expuneau viața, bărbații își descriau fanteziile.

Parker nu corespundea nici unei fantezii masculine de acest fel, cu toate că în aspectele esențiale era perfect : Sharon, victima, era persoana cea mai indicată pentru anunțurile personale. Acești bărbați voiau acte sexuale neobișnuite, vieți fabuloase, să-și împlinească plăcerile imaginare și visurile de succes, viața plină a oamenilor din programele de televiziune, a concurenților din „Vrajbă între familii", „Roata norocului" sau „Prețul e corect" — cuplurile care făceau bancuri, țipau și aplaudau spunînd : „Bine !" și „Dați-i drumul !" Unii dintre bărbații care dădeau anunțuri la rubricile personale voiau să comită crime și mutilări. Toate anunțurile sugerau violență, dar cum puteai fi absolut sigur ?

Stînd în pat noaptea, cu luminile de afară ale farurilor mișcîndu-se de-a lungul peretelui și inundînd patul,

Parker recita în șoaptă și îmbunătățea anunțul său ideal, care suna cam așa : *Doamnă copleșită de remușcări, 37 de ani, drăguță, blondă, disperată, locuind singură, destul de bogată, mașină proprie, nefumătoare, caută bărbat care s-o execute. Doar oferte serioase.*

Nu era ăsta mesajul tuturor anunțurilor personale, indiferent cui aparținea ?

Vedea uneori cîte un anunț care-l stimula și-l făcea să creadă că nu trebuia decît să răspundă, ca să-și găsească liniștea și să se facă dreptate. Ce-l uimea era că erau exact în genul celor pe care le dăduse și el cîndva în *Reader,* cu toate că mai vioaie și mai explicite. *Bărbat plin de imaginație, profesor de gimnastică și fotograf, e nerăbdător să întîlnească o femeie micuță și docilă, avînd între 20-30 de ani, orice rasă sau naționalitate, pentru a-și împărtăși fanteziile. Discreție asigurată. Vă rugăm trimiteți fotografie.*

Alteori găsea anunțurile la care visa, ce promiteau umilințe, pedepse, violență, pomenind de plăcere și distracție cu atîta superficialitate, încît semănau cu o promisiune a durerii.

Aproape întotdeauna trebuia să trimiți răspunsul la o căsuță poștală, cunoștea bine practica. Însă din cînd în cînd găseai numele mic și un număr de telefon din Chicago.

— Alo ?

Parker simțea că se înăbușă încercînd să răspundă, avea o gheară în piept și, vorbind atît de rar, glasul său era prea slab ca să fie auzit.

— Nu te aud. Nu...

— Sun în legătură cu anunțul din *Reader.*

— Ai o voce ciudată. Hei, cum arăți ?

— Nu prea înaltă, zise Parker. Înălțime medie.

— Ai voce de bărbat. Eşti bărbat ? Ascultă, dacă eşti bărbat, mai spune ceva.

Puse repede receptorul jos. Mai erau încă două numere., Unul era ocupat tot timpul, la celălalt îi răspundea un bolborosit de-o nebunie pură, încît rămînea fără grai.

Dac-ar fi avut timp, ar fi scris o scrisoare, ar fi pus şi o poză în plic, sperînd c-o să fie ucis cu cruzime de primul bărbat întîlnit. Însă era nervos şi nerăbdător. Ştia că merită să moară, dar voia să fie sigur că se va întîmpla. Nu voia să primească o lovitură în cap care să-l lase un biet infirm, incapabil să termine treaba începută.

Simţea lipsa — cui ? Nu a Barbarei sau a copilului. Nu a părinţilor săi sau a Ewei. Îi lăsase pe toţi în urmă. Îi era dor de copilărie, de ceva ce nu-şi putea aminti, o perioadă calmă de singurătate, înainte de a cunoaşte lumea, cînd timpul părea oprit pe loc şi moartea nu însemna nimic ; cînd totul i se părea posibil şi avea un sentiment puternic al superiorităţii. Înainte să cunoască durerea, înainte să cunoască dragostea ; cînd viaţa era o bucurie continuă. Trăind experienţa dragostei, începuse să moară, iar dragostea fizică îl slăbise. Sexul e distructiv, iar dragostea de sine duce la un singur lucru — Sharon aflase asta.

Bărbaţii strigaseră mereu după ea : „Vino aici, vino-ncoace".

15

Se simțea slab și totuși indestructibil, de parcă avea să reziste mereu, ca o infecție ce dădea înapoi, dar nu ceda complet niciodată. Vechea sa senzație că era primejdios reveni și-l făcu să devină prudent : știa că-i provocase pe acei bărbați. Cel mai mult îl neliniștea reacțiile pe care le stîrnise în ei. Își dădea seama că încă era capabil să facă rău. Crezuse că, îmbrăcat în femeie, era condamnat să fie victimă. Însă lucrurile erau mai complicate decît atît. Ca femeie — ca această femeie — începu să înțeleagă complicitatea lui Sharon, partea ei de violență. Înțelegea subtilitățile adevărului, faptul că era și ea de vină pentru ceea ce suferise, dar nu meritase moartea. I se oferise ca iubită supusă, dorise să-i facă pe plac, iar el o ucisese pentru asta. Era moartea consecința naturală a unei asemenea dorințe ? Era crima imaginea însîngerată a celei mai scurte legături de dragoste ?

Aceste gînduri îi prilejuiră alte zile de incriminări și la sfîrșitul lor trebui să facă un efort ca să iasă din casă.

Restul fu simplu, dar îngrijorător. Nu trebui decît să se îmbrace femeiește, să părăsească clădirea și fu luat de val : ca bărbat nu trăise așa ceva. Fuse tras mai departe de

bărbați — vorbele lor, privirile, simpla lor prezență înconjurîndu-l, înghesuindu-l, făcîndu-l să-și continue drumul. Nu le rezistă. Merse în continuare. Îl uimi cît de departe putu ajunge pe jos, în acei pantofi — pînă aproape de Roosevelt.

Acolo, de la un telefon public cu un acoperiș ca o cască pentru uscat părul, o sună pe Barbara în Evanston. Bolborosi ceva în receptor cînd îi răspunse. Nu mai vorbise cu glas tare de aproape o săptămînă, iar vocea lui, o șoaptă, era de nerecunoscut și pentru el, și pentru Barbara.

— Cine e ? întreba ea cu vocea ascuțită și insistentă. Parker, tu ești ?

— Nu știu ce... șoapta îi muri pe buze.

— Știți ceva despre soțul meu ?

Nu putu spune nimic — cuvintele rămaseră nerostite.

— Ce-ați făcut cu soțul meu ?

— Trăiește încă.

Nu-l auzise. Vorbea în continuare.

— Poliția îl caută. Dacă aveți vreo informație...

Închise. N-avea nici un rost. Era plină de viață și doar asta conta. Fusese o greșeală să sune, îi trezise speranțele, iar el n-avea nici o veste de dat.

Nu făcu decît un pas și lîngă el apăru un bărbat vorbindu-i cum făceau mereu, adresîndu-se parcă unei persoane neînsemnate pe care o cunoștea de mult, într-un mod menit să intimideze, vocea masculină repezindu-se, forțînd nota și insistînd — fiindcă era femeie, singură în noapte.

Era atît de ușor de anticipat. Intrai într-un bar. Te întîmpinau priviri fixe și o tăcere vremelnică, apoi un bărbat se apropia și începea să vorbească pe acest ton. O

femeie nu trebuia decît să-şi facă apariţia ca să fie prinsă în joc, de bunăvoie sau nu.

Bărbatul purta pălărie şi era grăsuliu. Cămaşa stătea să pleznească din cauza burţii. Nu era alb, nu era negru, ci un fel de mulatru, cu o înfăţişare ţîfnoasă şi un glas irascibil.

— Nu face pe nebuna, nu pleci nicăieri, zise, pentru că Parker îi întorsese spatele. Pe mine mă căutai, nu-i aşa ?

Nu aşteptă răspuns. Îl luă de braţ, ţinîndu-l strîns cu degetele groase şi moi şi făcu semn unui taxi.

— Bulevardul South Blue Island, la Throop, spuse Parker şoferului.

Bărbatul apăsă cu putere mîna lui Parker între coapsese lui şi nu zise nimic.

În cameră insistă să aprindă o veioză. Remarcă dezgustat :

— N-ai aer condiţionat.

Îşi scoase cămaşa şi căscă, mîrîind ameninţător. Avea părul scurt şi aspru, crescîndu-i şi pe umeri, ca o învelitoare de blană.

Parker, care-l urmărea ghemuit pe un scaun, îi zise :

— Vreau să-ţi povestesc ceva.

— Dă-i drumul.

— În fiecare sîmbătă, un tip aducea o altă fată în camera sa de la cămin şi cînd plecau, cîteva ore mai tîrziu, băieţii care-i observau îşi dădeau seama că se culcase cu ea — tipa avea privirea aceea uluită şi pierdută. Ca să afle cum reuşea să aibă astfel de succes la femei, i-au pus un microfon sub pat şi-au înregistrat ce se întîmpla...

Se opri şovăind. Bărbatul îl privea încordat, dar faţa îi era impenetrabilă.

— După aceea au ascultat banda. N-au auzit decît cum fata era bătută.

— Îți închipui că e o chestie amuzantă ?

— De asta avea succes la femei. Pentru că le brutaliza.

Tipul gemu și aruncă o privire în spate, înfricoșat de povestea șoptită a lui Parker. Îl înșfăcă de braț și-l trase în genunchi. Era grăbit și excitat.

— Știi ce să faci.

Parker n-avea nici cea mai vagă idee, iar spaima și ignoranța îl făcură stîngaci. Nu putea să sufere să stea îngenuncheat în fața acestui om, deși știa că acolo îi era locul. Mirosul lui, care-l făcea să pară și mai primejdios, îi provoca repulsie. Își ținea cu mîndrie penisul, ca pe o lance. Parker se lăsă pe spate sprijinindu-se în călcîie.

Bărbatul se dădu mai în față, întinse mîna spre Parker și-i deranjă peruca.

— Ce dracu' e asta ?

I-o smulse, o aruncă pe jos, văzu părul scurt și țepos al lui Parker, ochii lui îngroziți și machiajul de clovn — și începu să răcnească.

Furia lui părea să umple camera. Îl pocni pe Parker peste față nu numai cu brutalitate, dar și cu teamă și-l înhăță de haine. Îl trase în picioare și-i izbi capul brusc de osul genunchiului său — de două sau trei ori. Parker fu năucit de la prima lovitură. Nu făcu nici o încercare de a rezista, nici măcar nu ridică mîinile să se apere. Nu voia decît să se termine totul. Lovindu-l, bărbatul trînti veioza, iar Parker căzu peste ea spărgînd-o. Camera rămase în întuneric ceea ce-l înfurie pe tip și mai tare și începu să-l lovească cu picioarele.

— Homosexual nenorocit...

O s-audă vecinii, gîndi Parker. Strigătele bărbatului aveau să pună în picioare tot blocul. Voia să nu-l vadă

nimeni și să nu afle nimeni. Se simțea responsabil pentru furia și umilința lui și se bucură cînd tipul se opri să respire și-o luă clătinîndu-se spre ușă. Plecă repede.

Zăcînd pe podea, lui Parker i se păru de două ori că aude voci afară. Dar nimeni nu bătu la ușă, nimeni nu se trezise. Sau, dacă auziseră zgomotele luptei, nimeni nu întrebă nimic. Încă mai zăcea unde căzuse, neputînd să se ridice. Durerea nu ceda; pînă la urmă fu cuprins de amorțeală și adormi.

Cînd se trezi, i se făcu rușine și nu se putu gîndi decît la bărbatul pe care-l înșelase. Era îngrozitor să transformi un om într-o brută numai pentru că era un străin. Nu putea să suporte gîndul că scotea la iveală ce era mai rău în acei bărbați. Avusese convingerea obscură c-or să-l omoare: i se părea singurul mod de a se face dreptate. Dar uite ce efect avusese asupra lor. Nu era drept să-i facă să se dezlănțuie împotriva lui. Era un fel pervers de a-i trage în jos cu el.

Vînătăile îl împiedicară să iasă trei, patru zile, poate mai multe decît atît. Nu mai număra zilele, nu știa cît e ceasul, mînca foarte rar. Nu voia decît să moară, așa că numerele nu mai aveau nici un sens pentru el. Doar pe cei vii îi interesa numărătoarea.

Cîndva, crezuse că cel mai bine era să iasă noaptea la plimbare, să agațe un bărbat pe care să-l facă să-l omoare. Acum vedea că greșise, că remușcările îl prostiseră. N-avea nici un drept să transforme un om într-un ucigaș. Merita să moară, însă nimeni altcineva nu trebuia implicat în moartea sa. El era criminalul, deci exista o singură modalitate. Întotdeauna fusese o singură modalitate, iar el o

evitase. Loviturile primite îl slăbiseră. Avea nevoie de încă o zi ca să-și revină și să ducă treaba la bun sfîrșit.

Se trezi și se duse la oglindă. Nu mai avea față, nu exista nici o reflectare : nu văzu nimic. Deci, sosise ziua.

Mergînd prin Loop, se bucură că nimeni nu vedea bărbatul trist. Vedeau o femeie prostănacă de care nu le păsa.

Își aminti cum, la cîteva străzi distanță, în iunie, fusese aproape omorît — strivit de roțile unui autobuz. Îl copleși amărăciunea că nu se întîmplase atunci. Dar, într-un fel, din ziua aceea începuse să moară. Fusese prima zi a morții sale lente, iar aceasta avea să fie ultima.

În acest moment, în timp ce mergea pe trotuarul lat al străzii Jackson, poliția îl căuta — făcea cercetări să-l găsească pe Parker Jagoda și, de asemenea, pe ucigașul cunoscut sub numele de Wolfman. Polițiștii n-aveau nimic cu blonda urîtă, cu picioare mari, îmbrăcată într-o fustă albastră și bluză albă, cu o eșarfă pe cap ce-i acoperea parțial fața. Trecu pe lîngă doi polițiști la intersecția cu North Franklin. Nici nu-l observară.

Îmbrăcat ca victima sa, găsise, printr-un noroc, travestiul perfect. Sharon era singura persoană de pe pămînt pe care n-o mai căuta nimeni. Ar fi putut să supraviețuiască ani de zile așa, fără să fie prins. Dar n-avea dreptul să facă asta — n-avea nici un fel de drepturi, nici un ucigaș nu avea.

Aglomerația de la Turnul Sears crea o atmosferă de bîlci : grupuri agitate de oameni își așteptau rîndul la lift, ca la călușei. Funcționarii se întorceau de la masa de prînz și se amestecau cu ei, iar printre picioarele lor se vînzoleau copii — pușți din tabere de vară, de la cluburi,

îmbrăcați în tricouri identice. Făceau multă zarvă și o parte din ei urcară cu Parker în liftul zdrăngănitor spre nivelul de observație.

Îl înspăimîntară ferestrele închise etanș, lacătele de pe uși, paznicii atenți. Se duse mai sus, la etajul antenei — în aer liber — și îl orbi imaginea lacului albastru, orașul maroniu inundat de razele soarelui. Oamenii țipau, nervoși la această înălțime și pentru că vîntul sufla puternic. Geamătul vîntului îl ajută să gîndească : se potrivea exact cu sunetul ce-i alerga prin minte.

Își ținu peruca, își strînse hainele lîngă corp, dar numai de dragul aparențelor. Nu voia să atragă atenția. Merse de-a lungul gardului pe care erau lipite anunțuri ajutătoare : *Nu încercați să, Este periculos să* și *Este o încălcare a legii să.* Aceste anunțuri îl atraseră și-l ajutară să se concentreze și să pună la punct un plan precis.

— *„...cea mai înaltă clădire din lume"*, zbiera difuzorul un comentariu lăudăros în timp ce Parker se furișă mai lîngă gard.

O fetiță îl privi încruntată și se apropie.

— De ce plîngi ? îl întrebă.

— Pentru că sînt fericit aici sus în Turnul Sears.

Fetița micșoră un ochi și insistă :

— Dar de ce ?

— Fiindcă e singurul loc din Chicago de unde nu vezi Turnul Sears.

Fetița își încreți nasul și plecă. Parker puse mîinile pe geamul din colțul gardului-barieră, se sălță pînă în vîrf și își aruncă un picior peste acest acvariu supradimensionat. Cînd sări peste el — își pierdu peruca, își rupse bluza — auzi un țipăt. Cineva îl văzuse, dar reușise să treacă. Sticla înăbușea freamătul oamenilor ce se înghesuiau să se uite.

Vîntul se năpusti asupra lui. Se grăbi spre parapet, sări peste o balustradă îndreptîndu-se spre un alt gard-barieră. Acoperișurile ieșeau în afară — vedea în față, dar nu în jos. Înaintă, luptîndu-se cu vîntul, spre ultimul gard de la marginea turnului. Sutele de metri de vid și marea distanță pînă jos îl zăpăciră.

Nu se gîndea decît la ceea ce urma să facă. Nu mai exista nimic pe pămînt în afara lui și de aceea prezența lui era inutilă. Trebuia să moară. Era o eroare ce trebuia eliminată. Nu era altceva decît ceea ce se simțea aici : un fir de praf nesemnificativ.

Începu să se dezbrace, smulgîndu-și bluza, scoțîndu-și fusta — jos cu ciorapii și chiloții. Cum le dădea drumul din mîini, se umpleau cu aer și începeau să plutească.

Rămase gol, nerăbdător să plece și mai aproape de fericirea adevărată decît fusese vreodată. Se uită în spate și văzu doi paznici urmărindu-l, însă le era frică de înălțime, de vînt, să nu se împiedice de pragurile înalte. Se mișcau încet, cu prudență, dar Parker n-avea astfel de temeri.

Scoase un țipăt ascuțit și sări înfrigurat, vîntul îl înșfăcă — întregul corp îi fu zguduit. Avea sentimentul acut că făcuse o greșeală : că nu cădea, ci era purtat spre înalturi, ca hainele sale, și că plana deasupra orașului Chicago ; că va continua să trăiască. Remușcările îl părăsiră, vîntul îl purifică și un val de speranță îl animă într-atît, încît începu să numere. Era sigur că zboară.

Paul Theroux s-a născut în Medford, Massachusetts, în 1941. Primul său roman, *Waldo*, a apărut în 1967. După ce a stat cinci ani în Africa, a scris: *Fong and the Indians*, *Girls at Play* şi *Jungle Lovers*. A predat la Universitatea din Singapore, timp în care a scris o colecţie de schiţe, *Sinning with Annie*, şi romanul *Saint Jack*, care s-a bucurat de o deosebită apreciere. A cîştigat diferite premii pentru ceea ce a scris, iar unele dintre romanele sale au fost ecranizate.

Paul Theroux analizează stări psihice situate la limita normalului, disecînd cu o deosebită pricepere sufletul personajelor sale.

De acelaşi autor
urmează să apară romanele:

ZONA 0

ISTORIA MEA SECRETĂ

DUBLĂ PERSONALITATE

"Începuse deja să n-o mai poată suferi, căci doar prin faptul că se afla acolo întreaga sa viaţă avea să se schimbe. Presimţea asta. Simţea, de asemenea, că n-avea nici cea mai vagă idee despre ce-o să se întîmple în continuare. Fusese de acord să fie cu ea. Ea hotăra. Tot ce se întîmpla în camerele acelea mici era responsabilitatea ei acum: el era doar un instrument, făcînd ce i se cerea. Ea îl invitase.

Eşti exact cum mi-am imaginat, îi spusese.

Ştia exact ce face."

RAO International Publishing Company

ISBN 973-576-032-0